

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

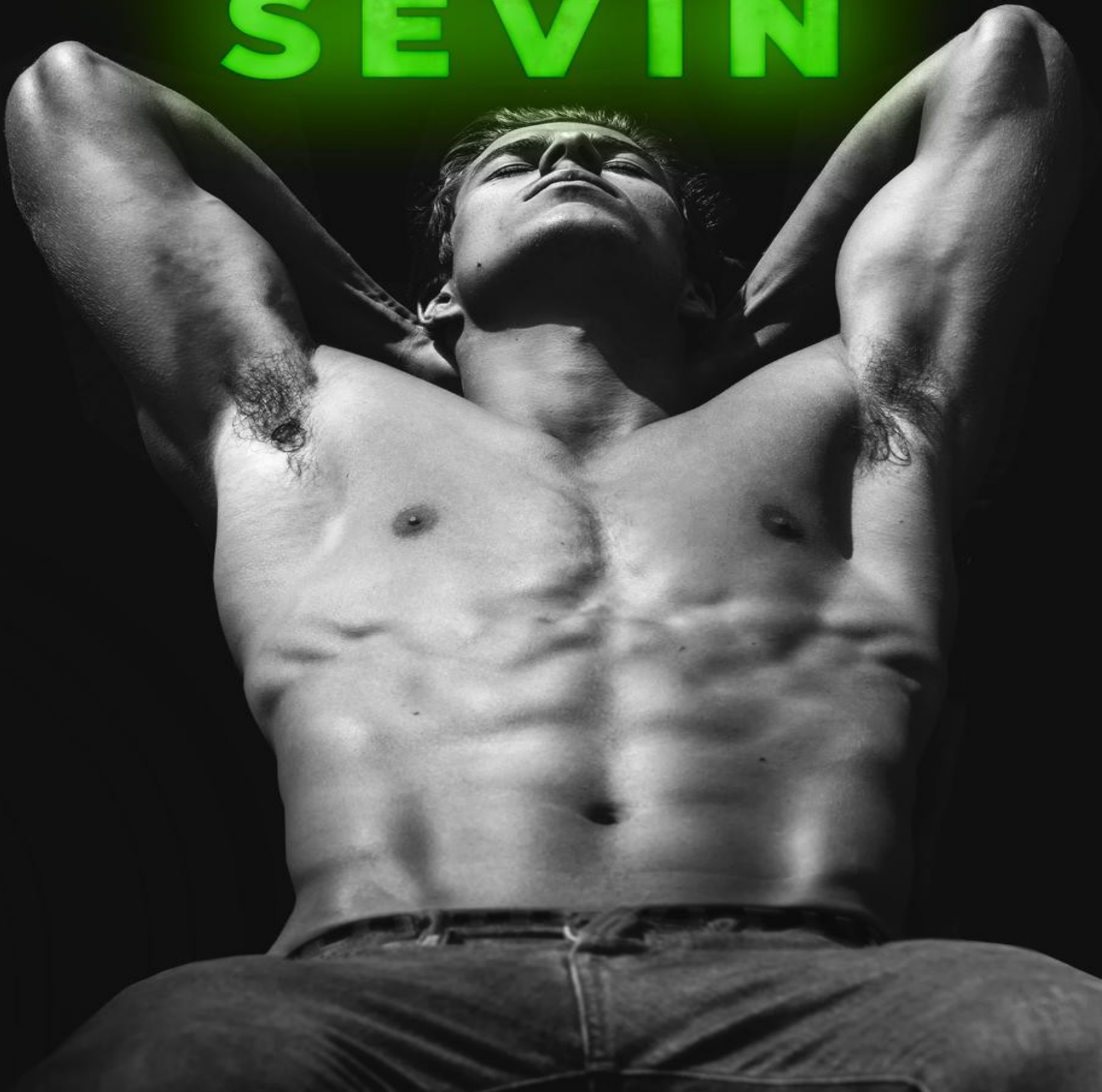
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINS OF SEVIN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SEVİN'İN GÜNAHLARI

Penelope Ward

Birinci Baskı, Eylül 2015
Telif Hakkı© 2015 tarafından
Penelope Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitapta kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. gözden geçirin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Fotoğrafçısı: Scott Hoover

Kapak Modeli: Chase Mattson

Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, RBA Designs

İçindekiler:

Önsöz Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

İKİNCİ

BÖLÜM:

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Penelope Ward'dan daha
fazlası Teşekkür Yazar
Hakkında

PROLOGUE

Hatırladığımdan daha acı verici bir yakışıklılığı vardı. Sevin kalabalığın arasında otururken kapıda durup onu seyrederken henüz beni fark etmemişti.

Burada olmamalıydım.

Artık Dodge City'de bana yer yoktu. Ama beni geri dönmeye zorlayacağını bildiğim tek şey oldu. Artık onunla yüzleşmekten başka çarem yoktu. Büyük parmaklarını oynatırken bakışları yere kayd ve bu bana ona bakmam için daha fazla zaman kazandırdı.

Biri adımı ve bir anda parlak siyah saçlarla dolu kafasını kaldırıp korkmuş yüz ifademle karşılaştı.

Gülümseme yok.

Muhteşem yüzünde hiç sıcaklık yoktu.

Onun yerine gözleri benimkilerle neredeyse vahşi bir bakışla buluştu.

İçimde dolaşan adrenalin her zaman bildiğim bir şeyi daha da pekiştirdi; aradan geçen bunca zamana rağmen ona karşı hissettiklerim hiç değişmemişti.

Buna rağmen

Benden nefret etmesine rağmen hâlâ sevdiğim tek adamın gözlerinin içine bakıyordum.

Kız kardeşimin kocası.

BÖLÜM 1

SEVİN

Sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı. "Sevin, servis sonrası kahvaltı için salonu hazırlamak üzere güçlü çift ele ihtiyacım olacak."

Bu başka bir şeyin şifresiydi. Benim güçlü ellerim masa ve sandalyeleri yerleştirmekten çok daha fazlasını yapacaktı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ama *başka* kimsenin bilmiyor gibi görünmesi beni şaşırtıyordu. Her Pazar aynı saatte sıramın sonuna gelirdi, yaklaşık kırk dakika kilise bitmeden önce. Birlikte ayrılırdık ama yine de kimse gerçekte neler olduğunu anlayamazdı.

Vitray pencerelerden süzülen güneş ışığı sarışın topuzunun etrafında parlıyordu. Candace işaret parmağını kıvrarak onu kilisenin bitişiğindeki binaya kadar takip etmemi istedi.

Uzun koridorda onun arkasından yürürken vaazın sesi azaldı. Uzun, muhafazakâr kalem eteğinin altından kıpırdayan kıçını görünce sikim sertleşti. Kesinlikle doğruca cehenneme gidiyordum.

Keşke bu insanlar bilseydi.

Salona girdiğimde burnuma mis gibi kahve kokusu çarptı. Çoktan kurulmuş olan unlu mamuller masasının yanından geçtik. Hizmetli dolabının kapısı o açarken gıcırdadı ve sikim beklentiyle seğirdi.

Kapı kapandığında karanlık kapalı alanda bedenimi göğsüne bastırdım.

Candace üzerimizdeki bir ipi çekerek küçük bir tepe lambasını yaktı. Gülümsedi ve hiç vakit kaybetmeden gömleğimin düğmelerini açtı.

"Hey, ne yaptığını sanıyorsun sen? En güzel Pazar kıyafetimi giymişim ve sen bunu ," diye dalga geçtim, saçlarını tutan tokayı çıkardım ve saçlarının seksi bir karmaşaya dönüşmesini izledim.

"*Çıplak* Pazar gününün en iyisidir, bebeğim. Işık bu sefer açık kalacak. Vücudunu görmem gerek, Sevin. Bütün hafta bunu bekledim. Tanrım, seni özledim. Yedi gün çok uzun bir süre." Gömleğimi kollarımdan çekip çıkardı ve yere fırlattı. "Çok güzelsin bebeğim," diye fısıldadı. "Çok güzelsin."

Göğsümü öperken gözlerimi kapattım. "İyi hissettiriyor," diye mırıldandım.

Tenimin üzerinden konuştu, "Sana bakışlarından nefret ediyorum. Bütün o kilisedeki genç kızlar. Hepsi seni istiyor, Sevin. Ve sana bu şekilde sahip olabilecek tek kişi benim, altında ne yattığını görebilecek tek kişi benim. Bu giysiler, taştan kesilmiş gibi görünen bu bedeni görebilecek tek kişi... günah için yapılmış. Tek kişi benim, değil mi?"

"Evet. Tabii ki ," diye yalan söyledim. O kızlardan bazıları beni görmüştü.

Pantolonumu indirip şişmiş sikimi çıkarırken, tanıdık bir suçluluk duygusu içime işlemeye başladı ama kısa bir süre içinde geçti.

Gömleğini çıkardı ve siyah dantelli sütyeninin içinden bir prezervatif çıkardı.

paketi dişleriyle yırtmadan önce. Candace yivli lastiği dikkatlice üzerime kaydırırken gözlerimin içine baktı. Sanki bana sahipmiş gibi bakıyordu. Bu beni rahatsız etti ama durmamı gerektirecek kadar değil.

"Arkanı dön," dedim, böylece yüzünü görmek zorunda kalmayacaktım.

Eteği yere düşerken ellerini dolabın duvarına dayadı.

Kendimi onun içine gömdüğümde çıkardığı yüksek sesli nefese kadar tek ses uzaktaki hafif org müziği idi.

"Şşşt," diye uyardım.

bir ses çıkararak neyi delirtiyordu? Biri bizi burada bulursa olacakları hayal bile edemezdim.

Yine de her itişte, Candace ile daha fazlası için neden geri gelmeye devam ettiğimi hatırladım. Burada geçirdiğimiz kısa süre içinde Gözlerimin içine bakıp başka biriymiş, bir anlamı olan biriymiş gibi davranmak. İsteniyormuşum, seviliyormuşum gibi davranmayı seviyordum. önemli biri. Gerçekte, benim onu kullandığım kadar o da beni . Ama her türlü şefkatten yoksun büyümüş biri için seks

Aşka en yakın şeydi, başka bir insanla bağ kurmaya en yakın şeydi. Genellikle acıyla sonuçlanan gerçek aşkın aksine, bu durumda kimsenin incinmesine gerek yoktu. Buradan çıktığımızda, sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

Bunu yapmaya devam etmemin bir diğer nedeni de heyecan verici olmasıydı. Yanlış olduğunu bildiğim bir şeyi yapmak bağımlılık yapıyordu. Benim sorunum da buydu. Kötü davranmak bana çok küçük yaşlardan itibaren hep yüksek bir haz verdi. Yirmi yaşındayken, korunaklı yetiştirilme tarzım göz önüne alındığında en yüksek ahlaki değerlere sahip olduğumu düşünürdünüz. Ama bende her şey ters tepti.

Çocukken kilisede para toplayan bir çocuktum, ancak bağış sepetinden kendim için bir avuç alıp sigara almaya giderdim. I Şehvetle ilgili bir İncil dersinden sonra odama dönüp yatağımın altına sakladığım Playboy dergisine mastürbasyon yapan çocuktum. Sanırım doğuştan günahkâr biriydim. Ama Candace ile bu karşılaşmalar kesinlikle yeni bir dip noktayıydı.

"Kahretsin. Sevin. Daha sert!" diye inledi.

Salonun dışındaki caddeden gelen polis sirenlerinin sesi belli belirsiz duyuluyordu. Tanıdık boğuk bir çığlık atıp ağzını duvara dayayana kadar tüm gücümle içine pompaladım. İşte o zaman boşalmama izin verdim.

Kısa bir süre sonra, kilise ayini bitmeden geri dönmek için kıyafetlerimizi giymek için acele ederken, gerçekliğin soğukluğu yavaşça içeri sızacaktı. Çok geçmeden insanlar bu odayı benim Candace'ı doldurduğumdan daha hızlı doldurmaya başlayacaktı.

Son düğmesini ilikledi, dudaklarını yaladı ve "Benim güzel oğlum. Çok teşekkür ederim. Bu inanılmazdı."

Birkaç saniye önce çok iyi hissettiren şey şimdi midemi bulandırıyor.

Sonraki on beş dakika, sözde buraya geliş amacımız olan masa ve sandalyeleri kurmakla geçti.

Döndüğümüzde kilisedeki kargaşa beni şoka uğrattı. İnsanlar telaşla etrafta koşuşturuyordu. Acil durum araçlarının parlak kırmızı ışıkları vitray pencerelerde parlıyordu.

Üvey annem bir köşede feryat ederken üvey kardeşlerim onun cansız bedenini ayakta tutmaya çalışıyordu.

Ne oluyordu?

Sağlık görevlilerinin birinin üzerinde gezindiğini gördüm. Onun babam olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

Vaiz Thomas bana doğru koşarak daha fazla ilerlememi engelledi.

"Sevin...oğlum. Çok üzgünüm. Baban... ayinin ortasında yere yığıldı. Sağlık görevlileri onu kurtaramadıklarını doğruladı. Artık nefes almıyor. Cennetteki Baba'nın yanına gitti."

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Babam gitmiş miydi?

Gerçeküstü hissettim. Yaşadığım şokun ortasında düşünebildiğim tek şey, günahlarınızın eninde sonunda sizi yakalayacağı gerçeğiydi. Kötü şeyler kötü insanların başına gelir.

Babam iyi bir insandı. Bunu hak etmemişti. Ama *ben hak* ettim. Bu benim cezamdı ve uzun zamandır geliyordu.

Candace ellerini ağzına kapatarak donakaldı. "Çok özür dilerim," diye tekrarladı vaiz.

Gözlerinin içine baktım ve orada nutkum tutulmuş bir şekilde durdum. Ona benim için üzülmemesi gerektiğini söylemek istedim. Asıl üzgün olan bendim. Bu benim hatamdı.

Çünkü babam ölürken, ben yan odada vaizin karısını beceriyordum.

BÖLÜM 2

SEVIN

Babamın ölümünü takip eden ay işkence gibiydi. Üvey annem ve üvey kardeşlerimle evde yalnız kalmak, kendimi gereken bir durum haline gelmişti. Sadece henüz bir çıkış stratejim yoktu. Kasabadaki ahırın bakım işinde çalışarak kazandığım parayı üniversiteye gidebilmek için biriktiriyordum ve bankada biraz param olur olmaz taşınmayı planlıyordum. Şimdi, babam öldüğüne göre, buradan uzaklaşma ihtiyacı acil görünüyordu.

Babam Brent, üvey annem tarafından beyni yıkanmış olsa da, mantığın tek sesi, bir şekilde ilişki kurabildiğim tek kişiydi. En azından beni önemsiyordu. Üvey annem soğuk, görüşlü ve asla öz annemin yerini tutamayacak biriydi. Babamın asıl hatası zayıf olması ve Lillian'a nasıl karşı koyacağını bilmemesiydi.

Annem öldükten beş yıl sonra babam onunla evlendi. Lillian ortaya çıkana kadar din hayatımızın küçük bir parçası bile olmamıştı. Evde eğitim alabilmem için babamı beni devlet okulundan almaya ikna etti. Devlet okulu çocuklarının etrafında olmanın üzerimde olumsuz bir etkisi oldu çünkü onlar henüz Mesih'i kabul etmemiş ailelerden geliyorlardı. Bana sığınak olması, her şeyi dışarıdan bir etki olmadan kendi istediği şekilde öğrettiğinden emin olma yoluydu. Bize hayatın Tanrı korkusuyla yaşamaktan ibaret olduğunu ve İncil'in harfî harfine alınması gerektiğini öğretilirdi. Katı Hristiyan ailelerden gelmedikleri sürece diğer çocuklarla çok az etkileşimimiz vardı. Çok yaratıcı olmak zorundaydım; gecenin bir yarısı ya da Sevgili Üvey Annemin bir işini halletmek için dolambaçlı yollardan geçerken sık sık "normal" çocuklarla takılmak için gizlice kaçardım. Babam Lillian'ın istediği her şeyi kabul ederdi. Tek gerçek aşkı olan annemi kaybettikten sonra kendini kaybetmiş ve üvey annemin ağına kolayca düşmüştü.

Babam Lillian'ın üç oğlu vardı, benim küçük kardeşlerim Luke, Isaiah ve John. Annelerine çok benziyorlardı. Mısırın Çocukları'nı andıran birbirlerinin klonlarıydılar. Öte yandan, siyah saçlarım, koyu mavi gözlerim ve yüksek elmacık kemiklerimle

Ölü hippî annem Rose'un erkek versiyonu gibiydim. Bir başparrnak gibi göze batıyordum ve kardeşlerimle hiçbir zaman bir bağ hissetmedim.

Bunu babama borçluymuşum gibi hissederek Lillian'ın tüm kurallarına uyuyormuş gibi davrandım. Görünüşe göre bu beni mükemmel bir Hristiyan çocuk yapıyordu. Gerçekte ise kapalı kapılar ardında bunun tam zıttıydım. Lillian bana her zaman sadece uygunsuz düşüncelerim olduğu için cehenneme gidebileceğimi öğretti. Beni gizlice hareket etmeye ikna eden şeyin tam da bu uyarı olduğunun farkında değildi. Eğer sadece uygunsuz düşüncelere sahip olmak bile cehenneme gitmemi garantiliyorsa, bu düşüncelerle hareket etmenin verdiği tatmini de kazanabilirdim.

Kapının hafifçe vurulması, üzerinde çalıştığım taslağı yatağın altına itmeme neden .

Lillian ite kaka odama girdi. "Sevin, misafirlerimiz var ve onlarla tanışmanı istiyorum. Şu saçına bir çeki düzen ver lütfen, üzerine temiz bir gömlek giy ve aşağıya gel." Kapıyı çarparak kapattı.

Şu anda misafirleri için rol yapacak durumda değildim. Yatağın altından eskizimi aldım ve aşağı inmeden önce üzerinde çalıştığım şeyi bitirmek için tatlı bir zaman ayırdım.

Küçük dairesel vuruşlarla meme uçlarını dikkatlice gölgeledim. çizdiğim göğüsler. Bu, dolabımın arkasına açtığım duvardaki bir deliğın içine gizlenmiş bir kutuda düzinelerce çıplak resimden biri olacaktı. Zamanın başlangıcından beri çıplak kadın çiziyormuşum gibi görünüyordu, ama tam olarak ne zaman başladığını biliyordum. Aslında, bir psikiyatrist bununla bir gün geçirebilirdi.

On üç yaşındayken bir gün evde yalnız kalmıştım, ki bu çok nadir görülen bir durumdu. Babamın eşyalarını karıştırmaya karar verdim. anneme ait bir şey bulmaya çalışıyordum. Umutsuzca resim ya da herhangi bir hatıra arıyordum. Lillian'ın Rose'a dair tüm izleri sakladığından ya da eşyalarını yok ettirdiğinden oldukça emindim. Lillian'a göre annem -dindar olmayan Özgür ruhlı, saygıyı hak etmeyen bir günahkârdı.

Babamın ofisini ararken, daha büyük kutunun içine gizlenmiş küçük bir kutu dışında elim boş dönmüşüm. Dışarıdaki kutu bir Craftsman matkabının ambalajıydı ve açıkça insanları gözetlemekten caydırmak için tasarlanmıştı.

Küçük kutunun içinde bazı mücevherler ve küçük belli, büyük kalçalı ve mükemmel yuvarlak göğüslü bir kadının çıplak çizimi vardı. Lillian babamda olduğunu bilseydi çıldırırdı. Birkaç saniyemi aldı.

kadının annem olduğunu doğrulamak için. Aslında bu beni iğrendirmeliydi ama babamın bunu gizli tuttuğunu bilmek beni mutlu etti. Sanatçının o olduğunu düşünmüştüm.

O gece odamda ilk kadın bedenimi çizmeye başladım. Hiçbir şekilde annemin çıplak görüntüsünü yeniden yaratmaya çalışmıyordum. Ama sanırım bu kadar yasak, bu kadar mahrem bir şey yaratma fikrine aşık olmuştum. Babamın bunu çizerken ne hissettiğini hayal etme fikrini , yoğun bir sevgi ve takdir. Nü çizmek bir eğlence, bir kaçış haline geldi. Yarattığım her bir resim benim için bir öncekinden farklı ve daha güzeldi. Bazıları bunu berbat bir şey olarak görse de, yıllar geçtikçe çıplak bir kadın çizme sürecinin beni sadece kullanan gerçek bir kadının içinde olmaktan daha tatmin edici olduğu sonucuna vardım.

"Sevin, neden bu kadar uzun sürdü?" Lillian'ın merdivenlerin dibinden bağırdığını duydum.

Çizimi yatağımın altına koydum. "Geliyorum," diye bağırdım.

Saçlarımı tararken derin bir iç geçirdim. Misafirlere gösteri yapmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu. Kardeşlerim doğuştan tatlı ve saygılıydı. Benim içinse bu her zaman lanet bir performanstı.

Haki pantolon ve mavi düğmeli bir gömlek giydim, kollarını kıvırdım. Merdivenlerden aşağı koştum ve benim yaşlarımda bir kız görünce durdum. Uzun, orta kahverengi saçları vardı ve ayak bileklerine kadar inen dökümlü bir etek giymişti. Sevimli bir kızdı. Beklediğim gibi bir misafir değildi.

Öksürdüm. "Merhaba."

"Merhaba, ben de banyo arıyordum," dedi utangaç bir sesle. "Ben Sevin. Sen kimsin?"

Kızarak, "Ben Elle," dedi.

Elimi uzattım ve tam o da kendi elini uzatırken bir adam belirdi ve dokunmamızı engellemek için kolunu aşağı itti.

"Görüyorum ki kızım Elle ile tanışmışsınız."

Ona dönerek, "Evet efendim. siz?"

"Ben babanın en eski arkadaşlarından biriyim, oğlum. Hiç tanışmadık."

Bana elini uzattı. "Lance Sutton."

Onu salladım. "Sevin." Önce kıza sonra tekrar ona bakarak, "Evet... babam bir iki kez adınızdan bahsetti. Neredesin sen?"

"Şimdi yaşıyor musun?"

"Uzun bir yoldan geldik aslında... Kansas'tan. Baban ve ben orada birlikte büyüdük. O ve ben bir zamanlar neredeyse kardeş gibiydik. Annenle tanıştığında taşındı. Rose bir serseriydi ve babanı da yanında götürdü. O zamanlar biraz yolunu kaybetmişti. Ama sonra tekrar bir araya geldik. birkaç yıl önce tekrar görüşmeye başladık." "Sizi buraya getiren nedir?"

"Aslında seninle oturup konuşabileceğimizi umuyordum."

Lillian köşede duruyordu ve bana hafifçe başını sallayarak onay verdi, bu da muhtemelen endişelenmem gerektiği anlamına geliyordu. Bu her neyse, o da işin içindeydi.

"Tamam...evet. Tabii."

Lillian ellerini kızın omuzlarına koydu. "Elle, tatlım, neden gelip herkes için öğle yemeği hazırlamama yardım etmiyorsun?"

"Elbette, Bayan Montgomery."

Lillian ve Elle gözden kaybolduğunda, Bay Sutton başını arka bahçemize açılan sürgülü cam kapıya doğru itti. "Neden dışarı çıkmıyoruz?"

"Pekâlâ," dedim gözlerimi şüpheyle kısarak.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, bir esinti havada yosunları savururken güvertede karşılıklı durduk.

İlk konuşan ben oldum. "Bütün bunlar da ne demek oluyor Bay Sutton?"

"Lütfen... bana Lance deyin."

"Pekala. Lance. Neler oluyor?"

"Brent ve ben o önce bazı şeyleri tartışıyorduk." "Bazı şeyler mi?"

"Evet. Baban senin için endişeleniyordu, iyi bir Hristiyan yaşamına yakışmayacak bazı durumlara... bazı ayartmalara... giriyor olabilirdin."

"Tamam..."

"Bana üniversite için kendi başına para biriktirdiğini söyledi ve buna saygı duyuyorum. Ama sana bir teklifim var."

Kollarımı kavuşturdum. "Bir teklif..."

"Evet. Baban senin için gerçekten en iyisini istiyordu. İşimi devralması için yetiştirebileceğim, akıl hocalığı yapabileceğim ve eğitebileceğim birini aradığımı biliyordu."

"Ne tür bir iş?"

"Et paketleme. Dodge City'de bir sığır eti fabrikam var. Sutton Provisions."

"Son bir yıldır yaptığım tek şey at pisliği küremekken işinizi devralmamı mı istiyorsunuz?"

Kıkırdadı. "Bir gecede olmazdı. Hazır olana kadar seni birkaç yıl kanatlarımın altına alırdım. Şirket aynı zamanda işletme okulu." " ne var?"

"Tabii ki taşınmanız gerekecek."

"Bu bir av değil. Buradan çıkmak büyük bir teşvik. Ne var yakalamak?"

"Başka bir şey daha var. Aslında bu bir değil. En azından senin öyle görmeyeceğini umuyorum."

"Anlamıyorum."

"Hayatım boyunca emek verdiğim işimi herhangi birinin devralmasını istemezdim. Ailemin bir parçası olmalısın. Benim kendi oğlum yok Sevin. Üç kızım var. Baban senin için en iyisini istiyordu. Burada mutlu olmadığını biliyordu.

başın belaya girebilir. Ama senin iyi bir çocuk olduğunu biliyorum çünkü sen Brent'in oğlusun. Bu planın... bu kadar erken gerçekleşmemesi gerekiyordu ama Brent öldükten sonra beklemesi gerektiğini düşünmedim."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Kızım ile tanıştın, Elle."

"Evet... hoş kız. Ne olmuş ona?"

"Sevin, bizim toplumumuzda kızlarımızın erkeklerle çıkmasına izin vermez. Kadınlara kur yapılır."

"Kur yapmak mı?"

"Evet. Bir baba olarak, kızıma iyi niyetle kur yapacak iyi bir Hristiyan erkek bulmak benim sorumluluğum."

"Bu neyi içeriyor?"

"Şey, içermediği tek şey herhangi bir fiziksel temas.

Bu senaryoya göre, genç bir adam kızı tanımak için birkaç ay harcıyor. Daha sonra, eğer uzaktaysa, daha yakına taşınır ve geziler refakatçi eşliğinde olacaktı."

"Ya Elle'e kur yapmak istemiyorsam?"

"O zaman bu durum işe yaramaz." "Bu işle ilgili anlaşmanın bir parçası bu mu?"

Tereddüt etti. "Evet."

"Bunu babamla mı konuştun?" "Evet. Bu hayatı senin için istiyordu."

"Peki, kur yapma işi yürümezse ne olacak?"

"Sevin, imparatorluğumu ailemin parçası bile olmayan birine bırakamam."

"Yani, sadece Elle ile vakit geçirmekten bahsetmiyoruz. Mahkeme derken, gerçekten-"

"Evlenmek," diye araya girdi. "Kızım evleneceksin."

BÖLÜM 3

SEVİN

Telefon her gece aynı saatte çalardı. Bu kadar tutarlı olması çok hoştu. Arayanın kimliğine bakmaya bile gerek yoktu.

"Hey, Ellebell."

"Selam. Ne yapıyorsun?"

"Aslında bazı şeyleri toplamaya başlıyorum."

"bir ay daha buraya taşınmayacaksın. O kadar çok eşyam yok dediğini sanıyordum."

"Sanırım buradan çıkmak için biraz hevesliyim."

Elle ve ben üç aydır her gün telefonda konuşuyorduk. Lance ve o ilk gün evden ayrıldıktan sonra, kabul etmeden önce teklifini birkaç hafta düşündüm. Hiç tanımadığım biriyle evlenmeyi kabul etmek ilk başta çılgınca bir şey gibi gelmişti. Ama sonunda, bana gümüş tepside sunulan bu fırsatı geri çevirmek gerçekten zordu.

Babam kalp krizinden öldüğünden beri bakış açım da değişmişti. Hayatımı değiştirmek, onun anısını onurlandırmak için daha iyi bir insan olmak istiyordum... Kısacası, etrafta dolaşmayı bırakmak istiyordum.

Bu fırsatın zamanlaması cennetten gönderilmiş gibiydi. Ya şimdi ya hiç durumu gibi hissettirdi. Kendime, doğru gelmediği takdirde her zaman vazgeçebileceğimi söyleyip duruyordum. Yine de her geçen gün daha mantıklı geliyordu.

Birincisi, Elle'i onu sevecek kadar tanımadığım gerçeği önemsizdi. Annem öldükten sonra babamın yaşadığı onarılamaz hasarı bana yaşatacak birine deliler gibi aşık olmak istemiyordum. O zamanlar babamın ölümüyle ilgili çok şey hatırlayamayacak kadar küçüktüm.

Lillian'dan yıllar önceydi ama annemin ölümünün babamı mahvettiğini bilemeyecek kadar genç değildi.

Bir parçam hayatımda bir kez olsun aşkın yoğunluğunu yaşamak istese de, bu riske değmezdi. Karşılıklı sağlıklı bir saygıya sahip olmak benim için daha önemliydi. Aşk çılgıncaydı. Evlilik ise temelde sadece bir iş anlaşmasıydı. Elle bu işi yürütmeyi istememi kolaylaştırdı. Çok tatlı ve konuşması kolay biriydi. Eğer sonunda ona aşık olursam, zamanı geldiğinde bununla başa çıkabilirdim.

Eğer yapmazsam, en azından kimsenin canı yanmayacaktı ve bunda da bir hayır vardı. İşler muhtemelen olması gerekenden biraz daha hızlı ilerliyordu ama yine de bu durumla ilgili hiçbir şey normal değildi.

"Babanın buraya gelmen konusunda çok hevesli olduğunu biliyorum. Daha ceketini bile çıkarmadan seni işe koyacağını söylüyor."

"Cidden, her şey ahırda çalışmaktan daha iyi olacaktır. Nasıl koktuğumu bilseydin şu anda benimle evlenmek istemeyebilirdin."

"Seninle evlenmek istememem için hiçbir neden yok, Sevin Montgomery."

"Gerçekten mi? Hiçbir şey mi? Ya gizlice bir seri katil olsaydım?" "Hayvanların mı yoksa insanların mı?"

"İnsanlar."

"O zaman bir sorun olabilir. Ama babam bir avcı ve ben onu seviyorum. Yani, hayvanlar sorun olmaz."

"Avlanıyor mu? Gerçekten mi?"

"Evet. Muhtemelen bir ara seni de götürmek isteyecektir."

Kahretsin. Bu başka bir iş şartı olmasa iyi olurdu. İşte zaman lanet olası bir sığır eti fabrikasında çalışacağım aklıma geldi ve bu da aslında ölü hayvan işine gireceğim anlamına geliyordu. Bunu sineye çekmek zorundaydım ama bir hayvanı kendim öldürmemin imkânı yoktu. *Vay canına. I Sanırım bazı ahlaki değerlerim vardı.* Karısını becerdikten sonra başka bir adamın gözlerinin içine bakabilirdim ama zevk için bir tavşanı vurmak söz konusu bile olamazdı.

Konuyu değiştirdim. "Söyle bakalım, Dodge City'de hayvan öldürmekten başka yapacak ne var?"

"Bir sinema var."

"Dostum, bu kulağa heyecan verici geliyor. Beni burada öldürüyorsun. Oraya yeterince hızlı gidemiyorum."

Güldü. "Dürüst olmak gerekirse, burası yaşamak için pek de heyecan verici bir yer değil."

Elle bu kadar muhafazakâr olmasaydı, onunla flört edebilir ve orada birlikte vakit geçirmek için yapabileceğimiz birkaç şey düşünebileceğimi söyleyebilirdim. Ama onu üç ay boyunca süzdükten sonra daha iyi anladım.

Belki resmi olarak nişanlandığımızda, suları biraz daha test edecektim. Oraya gider gitmez annemin nişan yüzüğünü ona vermeyi planlamıştım. Markiz pırlantanın her iki yanında iki küçük safir vardı. Bu babamın o kutuya sakladığı mücevherlerden biriydi. Resmi olarak bana vermemişti ama ben alıyordum. Her neyse, yüzük

sadece bir formalite. Taşınmamın Elle ve benim kesinlikle evleneceğimiz anlamına geldiği hemen hemen anlaşılmıştı.

Müstehcen bir şey söyleme isteğimi bastırarak, "Senden hoşlandığım için şanslısın. Ne yaptığımızın bir önemi kalmayacak."

"Seninle bir hayata başlamak için gerçekten sabırsızlanıyorum Sevin."

Bende tam olarak ne bulduğunu anlayamasam da bunu kastettiğini biliyordum. Konuşmalarımız hiçbir zaman gerçek beni tanımasına yetecek kadar derinleşmedi. Muhtemelen o adamla evlenmek istemezdi. Peki, fiziksel bir çekim miydi? Her neyse, onun sadık bir kız olduğunu biliyordum. Bana tapardı. İyi bir eş olurdu. Henüz değil, Bir yanım onu sarsmak istiyordu, bana kirli bir sırrını söylemesini, küfretmesini, beni becermek için sabırsızlandığını söylemesini ya da arada bir siktirip gitmemi diliyordu.

"Birlikte iyi olacağız, Ellebell. Senin çok sakinleştirici bir yönün var. Hiçbir şeyin seni etkilemesine izin vermiyorsun. Beni dengeleyecek böyle birine ihtiyacım var. Zor bir yıl geçirdim. İçimde çok fazla öfke vardı. Ama seninle tanışmak uzun zamandır başıma gelen en güzel şey oldu."

"Seni seviyorum Sevin" demeden önce bir süre sessiz kaldı.

Elle bu kelimeleri daha önce hiç kullanmamıştı. Kalbim çarpmaya başladı çünkü gerçekten nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Ben bir şey söylemeyince devam etti: "Bunu söylemek için çok erken olduğunu biliyorum ve bu biraz garip çünkü henüz fiziksel bir zaman bile geçirmedik.

birlikte zaman geçirmek. Ama ben böyle hissediyorum. Karın olmanın Tanrı'nın benim için isteği olduğuna gerçekten inanıyorum."

Vay canına. Bu çok derindi, ama ona onu sevdiğimi söyleyemedim. Henüz o noktada değildim. Ama onu aşağılamak ya da ona yalan söylemek istemiyordum.

"Bu birinin bana söylediği en güzel şeylerden biri. Umarım buna layık olabilirim."

Deneyecektim.

Oklahoma'daki evimde geçirdiğim son ay uçup gitti. Bu süreyi ahırdaki arkadaşlarıma ve iş arkadaşlarıma son vedalarımı ederek ve küçük kardeşlerimle kaliteli zaman geçirerek geçirdim. Ayrıca et paketleme endüstrisini de araştırdım ki Lance'in şirketine ilk günden giren bir aptal gibiydim.

Ayrılmadan önceki son gün, babamın sakladığı, içinde annemin mücevherleri ve uzun zaman önce bulduğum çıplak taslağın bulunduğu küçük kutuyu geçirmeyi ihmal etmedim. Üvey kardeşlerimin en büyüğü olan Luke içeri girdiğinde son eşyalarımı topluyordum.

"Hey, dostum."

"Bizi unutma Sevin."

"Söz veriyorum. Yapmayacağım. Siz birbirinize sahipsiniz. Her zaman yaptığınız gibi birbirinize destek olun. Unutmayın ki bir gün bunu anlarsanız İşler tam olarak Lillian'ın sana öğrettiği gibi gitmezse, nerede olursam olayım her zaman bana gelebilirsin. Senin için her zaman güvenli bir yer olacak."

Bunu ona söylemeyi seçmemin bir nedeni vardı. Luke'un, benim bu konudaki engin takdirimi tam olarak paylaşmadığına dair güçlü bir sezgiden daha fazlasına sahiptim.

kadın formu. Davranışları ve sorduğu bazı sorular beni onun eşcinsel olduğuna inandırdı. Lillian'ın nasıl biri olduğunu bildiğim için bu beni çok korkutmuştu. Eşcinsellere karşı nefret kusma şeklini duymuştum. İnsanlar hakkında olumsuz konuştuğunu her duyduğumda yüzündeki korku ve utanç ifadesini incelerdim. Bu cehennem çukurunda geride kalmanın tek bir nedeni varsa, o da Luke'u onun gazabından korumaktı. Bir keresinde bana, Tanrı onları bu şekilde yarattıysa eşcinsellerin neden cehenneme gittiğini sormuştu.

O zaman . Ama Luke şu anda sadece on üç yaşındaydı ve cinselliğini kimseye itiraf etmeye hazır görünmüyordu.

Ellerimi sıkıca omuzlarına koydum ve gözlerinin içine baktım. "Bana her konuda gelebilirsin, tamam mı? *Her konuda.*"

"Teşekkür . Bunu unutmayacağım." Bana sıkıca sarıldı. "Seni özleyeceğim." "Ben de seni özleyeceğim Luke. Her zaman boktan bir kardeş olduğum için özür dilerim.

Buradaki tavrımın seninle hiçbir ilgisi olmadığını bil. Seni seviyorum."

Bu üç kelime ağızımdan çok kolay çıkmıştı ve bu beni şok etmişti. Bu terimi ilk kez kardeşlerimden birine karşı kullanmıştım. O anda doğru hissettirdi. Luke'un gözlerindeki yaşları fark ettiğimde, bu sadece doğru kararı verdiğimi doğruladı. Zavallı çocuk muhtemelen bunca yıldır sevgime hasret kalmıştı ve ben de bunu ona vermeyi seçmiştim.

Çünkü onun hayatından çıkıp gidiyordum. "Ben de seni seviyorum Sevin."

Ertesi sabah, babamın ölümünden sonra bana miras kalan eski Ford 100 pikabına hemen benzin koymaya gittim. Kansas'a kadar bozulmadan gidebilmesi için çok dua ettim. Gerçek para kazanmaya başlar başlamaz ilk işim yeni bir araba almak olacaktı.

Büyük kutuların çoğunu çoktan kamyonu yüklemiştim ve Lillian içeri girdiğinde odamı son kez gözden geçiriyordum.

"Her şey yolunda mı diye kontrol ediyorum."

"Evet. Gitmeye hazırım. Sadece etrafa son bir kez bakıyorum."

"Doğru kararı verdiğin için seninle gerçekten gurur duyuyorum. Baban, iyi bir Hristiyan kız bulduğun ve Rab'bin senin için tasarladığı türden bir hayat yaşayacağın için cennetten aşağıya gülümsüyordur."

"Sanırım," dedim son küçük eşyalarımı ve hatıralarımı toplarken. "Şu son iki konteyneri aşağı taşımana yardım edeyim." O kaldırdı kutulardan biri.

"Hayır! Dokunma ona."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz büyük bir hata yaptığımı anladım. Soğukkanlı davranmak akıllıca bir hareket olurdu. Bunun yerine, Lillian artık orada görmesini istemediğim bir şey olduğunun açıkça farkındaydı.

Gözleri şüpheci bir yan bakışla yavaşça benimkilere doğru kaydı. "Burada tam olarak ne saklıyorsun da böyle ani bir tepki veriyorsun?"

"Hiçbir şey."

"O zaman bir göz atmamın sakıncası yoktur herhalde?"

"Aslında, var-"

Ben ona yalvaramadan kutuyu açtı.

Sikeyim.

Kutuyu yatağın üzerine bıraktı ve bir eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle kâğıtlardan birini kaldırdı. "Nedir bu Sevin?"

"Tam olarak görüldüğü gibi."

Yığınını eleyip inceledi. "Bu . Kim... kim bu kadınlar?" "Gerçek değiller."

"Bana gerçek gibi

göründüler." "Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi," diye bağırdı.

Hafif gergin bir kahkaha . "Ne söylememi istiyorsun?" "Tüm bu çıplak çizimlerin neden sende olduğunu açıklamayı istiyorum.

bir evliliğe girmek üzereyken bu kutudaki kadınlar

saf ve masum biri. Bu utanç verici!"

Gözlerinin içine baktım -nadiren yaptığım bir şey- ve dürüstçe "Bence çok güzeller" dedim.

"Sence baban bunu görse ne hissederdİ?"

Kalan diğerk kutuyu kazarak, babamın yıllar önce annem için çizdiğı eskizi buldum. Sonra Lillian'a doğru yürüdüm ve ona uzattım.

"İşte cevabın, babamdan bir veda hediyesi." Sesim titriyordu. "Ona dair tüm izleri yok ettiğini sanıyordun, değil mi? Ama gördüğünüz gibi... En iyisinden öğrendim."

Son iki kutuyu da alıp kapıdan çıkarken ona çıplak bir Rose fotoğrafından başka bir şey bırakmadım ve bir daha arkama bakmadım.

BÖLÜM 4

SEVIN

"Aferin kızırıma." Eski kamyonetin ön panelini okşadım. US-281'deki uzun yolculuğun son girerken, bozulmadığı için şanslı yıldızlarıma şükrettim.

Otoyoldan çıkıp Sutton'ların çiftliğine gitmesi gereken, sonu yokmuş gibi görünen uzun bir toprak yolda ilerlemeye devam ettim. Bölge bana eski bir Western filminden fırlamış vahşi bir sınırı hatırlattı. Aslında *Gunsmoke* dizisinin Dodge City'de çekildiğini okumuştum.

Tüm bunların yanı sıra, kamyonetim arada bir geri tepmeye başladı. Bu yüzden, bir silahlı çatışmanın ortasında olduğumu hayal etmek kolaydı. Belki de arabada geçirdiğim altı saatten sonra sayıklıyordum. Getirdiğim tüm atıştırmalıkları sonra acıkmaya başlamıştım. Ve azmıştım.

Çok azmıştım.

Candace'den beri kimseyle birlikte olmamıştım, babamın öldüğü günden beri. Ve Elle ile evlenmemiz için birkaç ay geçmesi gerektiğini biliyordum. Yani, elim ve ben zaten olduğumuzdan daha da fazla tanışmak zorunda kalacaktık. Tanrı'ya şükür ki kendi özel alanım olacaktı. şeyler. Sutton'ların evinin yanındaki küçük misafırhane, Elle ve ben düğünden sonra taşınana kadar benim geçici evim .

Saat öğleden sonra beş civarıydı ve güneş hâlâ pırıl pırıl parlıyordu. Bir dizi beyaz rüzgâr türbini, uçsuz bucaksız açık alanda kilometrelerce yol aldıktan sonra ilk hareket işaretiydi.

Sonunda, daha fazla yaşam belirtisi ortaya çıktı: yolun kenarlarında büyükbaş hayvanlar, ara sıra geçen bir araba ve seyrek de olsa bazı evler görünmeye başladı.

Gün ışığı için minnettarım, gecenin bir yarısı burada bozulmayı hayal edemezdim çünkü hücre diye bir şey yok gibi görünüyordu telefon kulesi var. Otoyoldan çıktığımdan beri telefonum çekmiyordu. İyi ki sadece telefonumdaki GPS uygulamasına güvenmek yerine yazılı yol tarifi almıştım. Sadece birkaç milim kaldığını tahmin ediyordum.

Uzakta bir şey bana doğru hareket etmeye başladı. İlk başta, rüzgarda savrulan vahşi siyah saç telleriyle dörtnala koşan bir aygır gibi görünüyordu. Yaklaştıkça bisikletli bir kız olduğunu fark ettim.

Kamyonetime yaklaşırken yavaşladı ve ben de takip ettim. Ağır çekim gibi görünen bir şekilde yanımdan geçerken gözlerimiz birkaç kısa saniye boyunca kilitlendi. Uzaklara doğru giderken gözlerim dikiz aynasından ayrılmadı. Kamyonetim aniden geri teptiğinde, bisikleti çarptığını ve toprak yola düştüğünü fark ettikten sonra frene bastım.

Kahretsin!

Kamyonu geri vites taktım, geri geri gittim ve ona yardım etmek için dışarı fırladım. "İyi misin? Kalkmana yardım edeyim."

"Hayır, hayır, hayır. Ben iyiyim," dedi bana bakmadan ayağı kalkarken.

"Bir an için beni korkuttun. Ne oldu sana?"

Gözlerimin içine baktıktan sonra bir an için soluklanmak için durmuş gibiydi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Ağır kuzguni saç tellerinin çerçevelediğı çarpıcı yüzü artık kir içindeydi. Benim yaşlarımda görünüyordu.

Sonunda konuştu, "Senin kamyonetindi. Geri teptiğinde ödüm . O.K. Corral'daki bir silahlı çatışma gibiydi."

"Evet. Biliyorum. Bunu söylemen komik. Daha önce ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Ama ben buna alıştım." "Bu külüstür bir tehlike."

"Bu bir değil. Aslında bir klasik." "Oh, biliyorum. Bu bir '56 Ford 100."

"Çok iyi. Hangi yıl olduğunu nasıl anladın?"

"geçerken emniyet kemeri takıyordunuz. 56 model, emniyet kemerinin opsiyonel olduğu ilk modeldi."

"Vay canına.

Etkileyici."

"Nedenmiş o?"

"Çoğu kız bunu bilmez."

"Ben çoğu kızdan farklıyım. Ve arabalar hakkında bundan çok daha fazlasını biliyorum."

"Hayır, kesinlikle çoğu kız gibi değilsin." "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Arabalar hakkında bir iki şey bilen, yüzü kir içinde bir kızla her gün karşılaşmıyorsunuz."

"Kır mı?"

"Kendini görmelisin. Git aynama bak."

Arabanın ayaklığını indirdi ve kamyona doğru yürüdü. Yüzünü incelemek için sürücü tarafındaki aynaya doğru eğilerek güldü. "Sen

Şaka yapıyorum."

Arkasında durup yansımasına baktım. " durumdasın."

Gerçek şu ki, yüzündeki pisliğe rağmen bu kız o kadar inanılmaz güzeldi ki kalbim çarpıyordu.

Parmaklarını yanaklarında gezdirdikten sonra aniden sırtını dikleştirdi ve yanlışlıkla bana çarptı. Dikkatimi aynadaki yüzünden başka bir şeye vermemiştim ve çok yaklaşımışım.

"Özür dilerim," dedi.

"Bu benim hatamdı. İzin verin... yüzünüzü temizlemek için bir şeyler getireyim."

Ön koltuğumun açık camına uzanarak bir parça kağıt havlu aldım ve şişemdeki suyla ıslattım. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Yanaklarını silerken yere baktı ve "Olamaz" dedi.

"Ne?"

"Eteğimden kan sızıyor. Sanırım dizimi kestim." "Bir bakayım."

Geri . "Hayır. Sana izin veremem."

"Oh. Özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Kötü bir niyetim yoktu." "Yapmadığını biliyorum. Sadece... Buna iznim yok-"

Avuçlarımı kaldırarak, "Anladım" dedim.

Bir araba yaklaştımaya başladı. Başımı yolun kenarındaki çimlere doğru ittim. "Yoldan çekilelim. Oraya git ve bacağını kontrol et. İyi olduğundan emin ol."

Birkaç metre ötedeki çimenlik alana doğru yürüdü ve sırtı bana dönük olacak şekilde uzun eteğini kaldırdı. Bana doğru bağırdı, "Biraz suyla temiz bir kağıt havlu alabilir miyim?"

"Evet...evet, tabii ki." Eşyaları bulmak için kamyonetimi karıştırdım, Neden birdenbire gergin ve sinirli olduğumu anlayamıyordum. Kağıt havluyu ıslatarak onun çimlerin üzerinde oturduğu yere doğru yürüdüm.

"Teşekkürler." Kağıt havluyu aldı ve yarayı temizlemek için eteğinin altına sıkıştırdı.

"İyi misin?"

"Evet. Sadece bir sıyrık. Eve gittiğimde üzerine biraz antibiyotik koyacağım."

Ayağa kalktığı anda, birbirimize garip bir sessizlik oldu. Onu sinirlendirdiğimi hissedebiliyordum ama yine de

Aramızda konuşulmayan bir şey onun bisiklete geri dönmesini engelledi.

Birdenbire sanki içinde bir ışık şalteri gibiydi. "Gitmem gerek."

"Pekâlâ." Aynı yerde donmuş bir şekilde onun gidişini izliyordum.

O bisikletine atlayıp pedal çevirmeye başladığında ben de kamyonetime bindim ve çalıştırmaya çalıştım. Kontağı defalarca çevirip durdum ama hiçbir şey olmuyordu. Bu utanç vericiydi çünkü kız hala beni duyabiliyordu. Arabaya külüstür demişti ve ben de onu savunmuştum. Şimdi bu, kamyonetin klasik ya da değil, ne kadar boktan bir şey olduğunu kanıtlıyordu.

Arkamda onun sesini duydum. "Bu daha önce hiç oldu mu?"

Geri geldi.

"Hayır. Her zaman benim için başladı."

Kamyonun ön tarafına doğru yürüdü. "Kaputu kaldır." "Bunu kendim yapacaktım. Sen-"

"Aç şunu."

Israrına gülmekten kendimi alamadım. "Evet, hanımefendi."

Arabalarla aram oldukça iyiydi ama bilerek onun yapmasına izin verdim ve her şeyin bir gösteri gibi gelişmesini izledim.

Yakıt pompasını kontrol ettiğini görebiliyordum. "Sorun yakıt pompasında değil," dedi.

Ellerimi ceplerime soktum, onun bilgisine hayret ettim. "Pekâlâ."

Birkaç dakika sonra, "Karbüratördeki kelebek valfleri kontrol ettim. Sorun o da değil."

Bu kız da çıktı?

Eğer akıllı olsaydı, elektriği kontrol ederdi. Onu test etmeye karar verdim.

"Şimdi neye bakacaksın?"

"Buji kabloları."

İyi kız. Vay canına.

Birkaç dakika sonra, yüzü yağ içinde arkasını döndü. "İki tanesi gevşemiş. Otoyoldaki titreşimden dolayı olmuş olmalı. Bu yüzden kamyon şimdi çalışmıyor. Durdurmak büyük bir işti. hata."

Aslında... kamyonu durdurmanın bütün gün verdiğim en iyi karar olduğunu düşünüyordum.

Gülümsememi engelleyemedim. " ne yapacaksın?" "Onları yeniden bağlayacağım."

Kablolar bağlanana kadar ellerinin her hareketini izledim. "Her şey hazır. Kullanmaya hazır olmalısın. Test etmek ister misin?"

"Sana güveniyorum." Gerçek ki, henüz arabaya binip gitmek istemiyordum. Bunun yerine, oyalandım. "Bütün bunları yapmayı nereden öğrendin?"

"Bu bir tür sır."

İkimiz de kamyonu yaslandık.

Elimi yüzüne götürüp parmağımı yanağında gezdirdiğimde irkildi. "Orada bir ton yağ vardı," dedim.

"Oh... teşekkür ederim."

"Peki, ne demek istiyorsun... sır mı?"

"Adelaide diye bir arkadaşım var. Bir araba tamir dükkânı var. Aslında yolda sizi gördüğümde onu ziyaret edecektim."

"Sana araba tamir etmeyi o mu öğretti?"

"Evet. Ailem oraya gitmemden hiç hoşlanmıyor. Başka bir arkadaşımı ziyarete gittiğimi sanıyorlar ama aslında Adelaide'i görmeye, onunla ve diğer teknisyenlerle takılmaya gidiyorum. Bildiğim her şeyi bana onlar öğretti."

"Ailen neden orada takılmadan hoşlanmıyor?" "Bu biraz uzun bir hikaye."

"Zamanım var. Hadi gidip çimlere oturalım."

Ne yapıyordum ben? Elle'e gitmekte çok geç kalmıştım. Ama bu kızı bırakmaya hazır değildim. Beni büyüledi. İkimiz de oturduk ve o açılmaya başladı.

"Ailem Adelaide'in kendileriyle aynı değerleri paylaştığını düşünmüyor. Ve araba tamir etmenin bir çocuk için uygun bir kariyer olduğunu düşünmüyorlar. kadın."

"Bence çok havalı."

"Ben de öyle."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi," dedi. "Sen kaç yaşındasın?"

"Aynı yaştayız. Ben bir hafta yirmi bir olacağım." "Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler." Çimleri karıştırdım. "Kamyonetimi tamir ettiğin ve sırrını bana verdiğin teşekkür ederim."

"Ne de olsa birbirimizi tam kırk beş dakikadır tanıyoruz." İkimiz de güldük. Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı ve solduğunda güneş batıyor gibiydi. Devam etti, "Her neyse, kendimi

Aileme yalan söylediğim için gerçekten çok üzgünüm ama hissediyorum, anlıyor musun?"

"Bilmedikleri şey onlara zarar vermez. Sevdiğiniz şeyi yaparak ve sizi mutlu eden insanların etrafında bulunarak kimseye zarar vermiyorsunuz."

"Adelaide ve arkadaşları... onlar iyi insanlar."

"Hiç yok. Ailenin sesi mantıksız geliyor, tıpkı benim üvey annem gibi. Sen yanlış bir şey yapmıyorsun. Buna asla inanma."

"Ben de kendime bunu söylemeye çalışıyorum. Sır saklamaktan nefret ediyorum." "Herkesin sırları vardır."

"Bana seninkilerden birini anlat." Sözleri ani oldu ve beni hazırlıksız yakaladı. Gözleri sabırlı bir merakla benimkilere dikilmişti.

Evleneceğim kızın evine . Şu anda yeni bir hayata başlamam gerekiyor ama tek yapmak istediğim burada toprağın üzerinde kalıp karanlık çökene kadar seninle konuşmak. Bu nasıl bir sır?

Bunu ona kesinlikle söyleyemezdim. Ve kabul edelim ki; sorusuna verebileceğimiz olası cevaplarla bir tarla günü geçirebilirdik. Hayatım, sır olarak saklanan uygunsuz ve kötü şeylerden oluşan bir smorgasbord gibiydi.

"Hmm... Tanrım, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Kıkırdadım ve gökyüzüne baktım, ona ne söyleyeceğimi uzun uzun düşündüm.

"Tamam... On üç yaşımdan beri bu resimleri çiziyorum."

"Resimler mi?"

"Evet... um..." Tereddüt ettim. "Kadın resimleri. İğrenç değil. Sadece kadın formunun çizimleri."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Onlar... çıplak mı?"

"Evet. Sence ben şimdi büyük bir sapık mıyım?"

Bir kahkaha patlattı. "Hayır, öyle bir şey demedim. Sanırım bu sadece bağlama bağlı."

Sonraki birkaç dakika boyunca ona annemin taslağını bulma hikayemi ve çizimin nasıl başladığını anlattım.

"Bu daha çok sanata benziyor," dedi.

"Aynen öyle. Ama yine de saklamak zorundaydım çünkü üvey annem beni evden atar ya da şeytan çıkarırdı," diye şaka yaptım. "Yani, her neyse... gördün mü? Hepimizin sırları var."

Onun tepkisi beni rahatlattı, sanki deli değilmişim gibi. Yine de kimseye hobimden ya da nasıl başladığından bahsetmemiştim.

"Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Nedense seninle bir şeyler paylaşmak istememe neden oluyorsun. Bilmiyorum. Bana tanıdık geliyorsun ya da öyle bir şey. Buna alışık değilim."

"Evet. Ben öyle. Aslında, önceden onaylanmadıkları sürece erkeklerle konuşmama bile izin verilmiyor."

"Sen söylemezsen ben de kimseye söylemem."

"Tamam." Yüzündeki gülümseme o kadar güzeldi ki canımı acıttı. Güneş ışığı gözlerinin kahverengisindeki altın benekleri yakaladığında, yönümü bulmak için başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Adını bile sormadım. Ama ne anlamı vardı ki? Gitmem gerekiyordu.

Sadece adını öğrenmek istiyorum.

O zaman ben gidiyorum.

"Birbirimizin sırlarını biliyoruz ama daha isimlerimizi bile değiştirmedik. Seninki ne?"

Tereddüt etti ve sonra "Sienna" dedi.

"Sienna mı? Bu çok hoş."

"Teşekkür . Seninki ne?" "Sevin."

Yüzünün rengi solmuş gibiydi. "Ne dedin sen?"

"Sevin. Biliyorum. Numara gibi ama Kevin gibi yazılıyor.

S. Annem alışılmadık biriydi ve ben daha doğmadan önce bu ismi seçmişti. I-

Sienna aniden ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. "Gitmem gerekiyor."

Ne?

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Hayır, hayır. Geç olduğunu fark ettim. Eve dönmek için hava kararmadan önce gitmeliyim."

"Pekala, şey, o-"

Bitirmeme bile izin vermedi. Bisikletine doğru koşarken kalbim küt küt atıyordu.

"Sienna... bekle!" diye bağırdım.

Çılgınca el salladı ve cehennemden çıkmış bir yarasa gibi havalandı. "Güle güle!"

Bu kızın gitmesine izin vermenin neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Ama belli ki bir şey onu . Sersemlemiş bir halde durdum ve kaybolana kadar uzun, siyah saçlarının rüzgârda dalgalanışını izledim.

Toprak yolda ilerlemeye devam ederken, yorgun zihnimin onu hayal edip etmediğini merak ettim.

BÖLÜM 5

EVANGELINE

İki millik yolculuğun sonunda nefes nefese kaldığım için boğazım acımişti. Yaşadığım şok ve aşağılanmanın etkisiyle Adelaide'e kadar yol boyunca gözlerimden yaşlar akarak ağıladım.

Kapıyı arkamdan çarparken nefesimi tutmam imkânsız gibiydi. "Aman Tanrım, Vangie. Sana ne oldu böyle?" Adelaide Ocakta meşhur bira ve mercimek çorbasını pişiriyordu ve kaşığı tezgâhın üzerine bırakıp bana doğru koştu.

Başımı tekrar tekrar salladım, ağlamayı sözcükler oluşturacak kadar uzun süre durduramadım.

"Biri seni incitti mi?"

Burnumu koluma silerek, "Hayır" diye bağırdım.

"Buraya gel."

Adelaide'in kollarında, sesimi tekrar bulana kadar kalan gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Her zaman olduğu gibi, motor yağı ve paçuli karışımı gibi kokuyordu.

". Sana sıcak çay yapacağım ve sen de bana her şeyi anlatacaksın. Tamam mı? *Her şeyi.*"

Adelaide bana dumanı tüten sıcak yasemin fincanını uzattı ve ben de bir yudum aldım. Sonunda sakinleştiğimde, "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum" dedim.

"Acele etme."

"Ben de buraya geliyordum. Buraya bir buçuk saat önce gelmiş olacaktım ama yolda bu adama rastladım."

Alnını kırıştırdı. "Guy mı?" "Evet."

"Pekala..."

"Bisikletimden düşmüştüm ve bana yardım etmek için dışarı çıktı. Yattığım ona bakıyordu... sadece... orada bir şey vardı. Çok yakışıklıydı. Bundan daha fazlasıydı. Ama Tanrım, o... Beni bilirsin... çekici *biri.*"

"Biliyorum. Karşı cinsten nadiren bahsediyorsun. *Benim* türümden biri olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Şaka yapıyorum, Vangie, ama ne dediğimi biliyorsun.

Yani."

"Evet, biliyorum. Kesinlikle harika görünüyordu, uzun boylu, siyah saçlı, gizemli gözleri, büyük erkeksi elleri vardı. Ama bakın... *sadece* görünüşü değildi. Daha çok bana bakma şekliydi, sanki içimi görüyor gibiydi. Aramızda bir bağ vardı. Tarif edilemezdi. Bu sadece..."

"Kimya." Adelaide anlayışla başını salladı. "Evet."

"Bazen kimyayı gerçekten açıklayamazsınız. Başından beri vardır. Siz konuşmaya devam edin. Ben gidip çorbayı karıştıracağım," dedi ve ocağa doğru yürüdü.

"Evet. Öyle hissettim, havadaki görünmez yük ya da enerji gibi. Her neyse... ilk başta hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Çıldırıldım ve bisikletimle oradan ayrıldım. Ama arkamdan kamyonetinin çalışmadığını duydum ve yardım etmek için geri döndüm. Benimle gurur duyardın. Sorunun ne olduğunu buldum!"

"Orospu çocuğu. Gerçekten mi?"

"Düz V-8 motorlu eski Ford 100'lerden biriydi. İki kablo gevşemişti, ben de onları yeniden bağladım."

"İşte benim kızım. Seninle gurur duyuyorum, tatlım."

"Teşekkür ederim. Her neyse... ondan sonra... bir süre konuştuk, bazı kişisel konulara girdik ama daha isimlerimizi bile değiştirmemiştik. Sonunda bana benimkini sordu, ben de Sienna olduğunu söyledim."

"Sienna? Şimdi, neden gidip bunu yapasın ki?"

"Addy ismimi hiç sevmediğimi biliyorsun. Sadece güzel bir şey olsun istedim. Ve dürüst olmak gerekirse onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm."

"İsmin hakkında neden böyle hissettiğini hiç anlamadım.

Her neyse... devam et."

"Bana adını da söyledi."

"Neydi adı?"

Zorlukla yutkunarak gözlerimi kapattım ve sanki acı veriyormuş gibi kelimeyi , "Sevin'di."

"Sevin..." Adelaide ne olduğunu anladığında ağzını kapattı. "Sevin mi? Sevin mi? Buraya Elle'i mahkemeye çıkarmaya gelen adam mı? Ailenin mülküne taşınan adam mı? O adam mı? Oh hayır."

"Oh evet."

"Lanet olsun."

"Biliyorum." Başımı ellerimin arasına gömdüm ve sesim boğuklaşarak konuştum: "Biliyorum! Çok utandım."

"Bu çok kötü bir şans ve zamanlama. Hiç fotoğrafını görmedin mi?"

"Hayır. Elle bana hiç gerçek bir fotoğraf göstermedi. Onu tarif etti ama hayal ettiğim gibi biri değildi. Onu bir aziz gibi gösterdi. Ama benim tanıştığım adam biraz daha sert biriydi. Sanki onun hakkında istediği resmi çizmiş gibiydi. Yani, her gün telefonda konuşuyorlar ve kız ona sırlıslıkla aşık ama adam hiç de hayal ettiğim gibi biri değildi. Hiç de dürüst biri değil, öyle diyelim. Onda şöyle bir şey vardı. aurası var."

"Ona kim olduğunu söyledin mi?"

"Hayır. Hâlâ hiçbir fikri yok! Sorun da bu zaten. Adının Sevin olduğunu söyler söylemez ve ikiyle ikiyi bir araya getirir getirmez kalktım ve gitmem gerektiğini söyledim. Doğruca buraya geldim. Onun buraya taşınmasını dört gözle beklemiyordum.

Ama şimdi nasıl hissettiğimi hayal edebiliyor musunuz? Oraya geri dönemem! Onunla yüzleşmem."

"Yapmak zorundasın."

"Biliyorum." Bir süre çayma baktım ve sonra "Yüzüme dokundu" dedim.

"Ne?"

"Biraz yağım vardı. Masum bir şeydi. Parmağıyla ovaladı. Ama bana dokunduğunda sanki tüm vücudumda hissettim. Basit bir dokunuş. Çok utandım."

"Olma. Bu fiziksel çekime verilen doğal bir tepkidir."

"Ama kız kardeşimin müstakbel kocasından fiziksel olarak etkilenemem." "Bilmiyordun, Vangie. Masum bir hataydı."

"Biliyorum, ama şimdi bunu nasıl geri alacağım?"

". Sadece güçlü olmalısın, bunu hayatın garip tesadüflerinden biri olarak kabul etmeli ve bununla yüzleşmelisin."

"Kendi lanet sorunuma o kadar kapıldım ki Lorraine'in nasıl olduğunu bile sormadım."

"Tatlım, bunun için kendini kötü hissetme. Yine de çok kötü bir gün geçirdi. İlaçlar onu hasta ediyor. Ama sordüğün için teşekkürler."

"Yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver, tamam mı? Gün içinde onunla daha uzun süre birlikte olabilmen için belki dükkândaki işleri biraz daha hafifletebilirim."

"Bunu takdir ediyorum ama Marty ve Jermaine iyi iş çıkarıyorlar. İşler değişirse size haber veririm. Bu gece eve gitmeli ve hava kararmadan önce müzikle yüzleşmelisin. Geceleri o bisikletin üzerindeyken senin için endişelendiğimi biliyorsun."

"Tamam. Ne söyleyeceğim ya da ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Fazla düşünmeyin. Sadece her anla geldiği gibi başa çık. Yarın tekrar konuşmak istersen burada olacağım. Ve sana öğle yemeği için çorba ayıracağım."

"Teşekkürler, Addy. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın."

Gün batımıyla birlikte zamana karşı yarışırçasına evimize doğru sürdüm. Sevin'le oturduğumuz çimenli tepeciğin yanından geçerken içime bir suçluluk duygusu çöktü. Olanlar yüzünden değildi. Kendimi suçlu hissediyordum çünkü geriye dönüp o anı silme şansım olsa bile hiçbir şeyi değiştirmeyeceğimi biliyordum.

BÖLÜM 6

SEVİN

Sutton çiftliğine girdiğimde Lance, karısı Olga ve Elle çiftçinin verandasında beni bekliyorlardı. Güneş, bir tepenin üzerinde yer alan devasa evlerinin etrafını parlak turuncu bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Otlayan birkaç at etrafa dağılmıştı. Bu geniş arazinin artık benim evim olduğuna inanmak zordu.

Elle, üzerinde çok renkli çiçekler bulunan uzun beyaz elbisesiyle çok güzel görünüyordu.

Ön merdivenlerden bana doğru koşarken yüzü gülüyordu. Görünüşe göre Bunca zaman sonra ona sarılamamak bile garipti. Lance'in kuralları çok açıktı: Elle ve ben evlenene kadar yakın fiziksel temasta bulunamazdık. Ancak gayri resmi olarak nişanlandığımız için, refakatçi eşliğinde el ele tutuşmaya izin veriliyordu.

Elle iki elini de bana doğru uzattı ve elleri biraz titriyordu. "Başardın!"

"Gergin mısın?" Ben sordum.

"Birazcık. Sonunda burada olduğun için çok heyecanlıyım. Umarım beğenirsin.

o."

"Burada olduğum için mutluyum, Ellebell. bir şey yok." Lance arkasından yaklaştı ve içgüdüsel olarak onu bırakmama neden oldu.

Ellerini. "Yolculuk nasıldı, evlat?"

"Uzun ama olaysız."

Vay be, ilk yalanıma kadar sadece iki dakika geçti.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

Olga yaklaştı ve bana elini uzattı. "Ünlü Sevin Montgomery. Sizinle tanışmak harika. Elle sizden bu kadar çok bahsedince sizi zaten tanıyormuşum gibi hissettim."

"Aynı şekilde, hanımefendi."

"Lütfen bana Olga de."

Kibarca başımı salladım. "Tamam."

Olga hiç vakit kaybetmeden kamyonetimin arkasına doğru ilerledi. "Şunları konukevine taşımaya yardım edelim."

Elle ve ben birbirimize baktık ve gülümsedik.

Genç bir kız koşarak bize katıldı. "Yedi numara!" Elle'nin domuz kuyruklu küçük bir versiyonuna benziyordu. Elle üç kızın ortancasıydı. Kız kardeşlerinden birinin bir yaş büyük, diğerinin ise çok daha küçük, yaklaşık on bir yaşında olduğunu söylemişti.

"Sen Emily olmalısın."

"Nereden bildin?"

"Çılgınca bir tahmin. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynen." Emily babasına baktı. "Evangeline nerede? O da Yedi Cennet'le tanışmak için burada olmalıydı."

Olga küçük valizlerimden birini kamyonetten çıkarırken, "Evangeline her ne yapıyorsa onu yapmaya gitti," diye cevap verdi. "Yine de yakında evde olsa iyi olur."

Tüm eşyalarımı misafirhaneye taşıdıktan sonra Lance ve Olga ana konuta dönmek üzere ayrıldılar ama Emily'den Elle ve benimle kalmasını istediler. Protokol böyleydi. Yanımızda başka biri olduğu sürece Elle ve ben birlikte olabilirdik.

"Evin etrafına bir göz atın. Beğendiniz mi?"

"Rahat bir yer ama hayatımda kendime ayırdığımdan çok daha fazla yerim var."

Misafirhane küçüktü ama bir kişi için mükemmeldi. Küçük bir mutfak, şömineli bir oturma odası ve bitişiğinde küçük bir banyosu olan bir yatak odası vardı. Koyu renkli ahşap ve ekoseli dekoruyla evin rustik bir kulübe havası vardı. Şimdiden Lillian'ın evinden çok daha fazla ev gibi hissettiriyordu; bu kesindi. Her şeyden çok, kendime ait bir yerim olduğu için minnettardım.

Emily kanepede kitap okurken Elle beni yatak odasına kadar takip etti ve ben de kıyafetlerimi asmaya başladım.

Pencereden dışarı bakarken havanın kararmaya başladığını fark ettim ve Sienna'yı düşünmeden edemedim, her nereye gidiyorsa sağ salim varmasını umuyordum.

"Bu geceki gündemde sırada ne var?" diye sordum.

"Yaklaşık yarım saat sonra evde akşam yemeği."

"Kulağa hoş geliyor. Sanırım bu eski püskü tişörtü değiştirmeliyim, ha?"

Gömleğimi aniden başımın üzerine kaldırıp düğmeli bir bluz giydiğimde Elle sarsılmış görünüyordu. Beynimi kullanmıyordum ve onun önünde soyunmanın kurallara aykırı olduğunu unutmuştum. Çıplak göğsüme bakmak için başını yana çevirdi ve içten içe gülmeme neden oldu.

"Artık geri dönebilirsin."

Yanakları . "Çok çalışıyor olmalısın."

"Ahırda çalışırken oldukça fazla egzersiz yapıyordum. Evdeki odamda da ağırlık çalışıyor ve barfiks çekiyordum ama koşmayı çok seviyorum. Bu da stres atmama yardımcı oluyor."

"Kız kardeşim de koşuyor. Ben durmak zorunda kalmadan çok uzun süre koşamıyorum."

"Birlikte yapabiliriz, istersen yavaştan başlayabiliriz."

"Bu hoşuma giderdi. Yine de Evangeline'i bizimle gelmeye zorlayacaklar. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Her neyse. Sonsuza kadar böyle olmayacak. Birlikte vakit geçirebildiğimiz sürece."

"Doğru." Gülümsedi. "Hey... kardeşlerin gidişini nasıl karşıladı?"

"Gittiğimde oldukça üzgündüler."

"Peki ya üvey annen?" "Lillian

gerçekten yıkılmıştı." "Öyle miydi?"

Elle, Lillian'la biliyordu. İğnelemelerimi hissetmemesi beni şaşırttı.

"Ayrılacağım için değil. Bu uzun bir hikâye." *Elle'in takdir edeceğini düşünmediğim bir hikaye.*

"Sana küçük bir eve dönüş hediyesi yaptım. Gel de bak. Kanepenin üzerinde."

Bir battaniyeyi kaldırarak bana üzerinde ne dikili olduğunu göstermek için açtı. Bir S ve bir E harfiydi.

Gülümsedim. "Baş harflerimiz."

"Evet... Düğün için kullanabileceğimiz bir logo tasarlıyordum. Tasarımı battaniyeye nasıl dikeceğimi buldum. Beğendin mi? Arkasında Montgomery yazıyor."

"Çok güzel. Gerçekten çok güzel. Teşekkür . Geceleri beni sıcak tutacak."

"Şey... biz evlenene kadar. O zaman bunu yapacak kişi ben olabilirim."

Dudağını ısırdı ve kıkırdadı.

Bu Elle'in bana söylediği en müstehcen şeydi. Onun biraz gevşediğini görmek güzeldi.

Ben cevap veremeden Emily kitabını kapattı ve "İğrenç. Ben acıktım. Artık eve dönebilir miyiz?"

Zavallı çocuk, iki yetiškine bakıcılık yapmak zorunda.

"Siz hanımlar neden gidip annenize yardım etmiyorsunuz? Ben son eşyalarımı da yerleştirip on dakika içinde sizinle evde buluşacağım."

Elle ve Emily gittikten sonra yatak odama çekildim, kapıyı kilitledim ve rahat bir nefes aldım. Öğleden sonra hala gergindim ve

Sienna'yla olanları aklımdan silkeledim. Sutton'larla ilk akşam yemeğimi yemeden önce rahatlamak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Banyodan biraz losyon aldım ve yeni yatağıma uzandım.

Pantolonumun fermuarını açtığımda bitirmemin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Beyaz kremi avucuma fişkırttıktan sonra şaftımı kavradım, şaşırdım

Elime pompalarken ne kadar hızlı sertleştiğimi fark ettim. Gözlerimi sıkıca kapatarak Elle'in minyon vücudunu çıplak olarak hayal etmeye çalıştım, onunla birlikte olmanın nasıl bir his olacağını. Bunu gözümde canlandırmayı çok istiyordum. Tek görebildiğim Sienna'nın uzun eteğinin arasından kıcının kıvrımı, dağınık siyah saçları ve sikimin etrafına sarılmış şiş dudaklarıydı. Görüntü gün gibi ve zayıf zihnimin başka bir şey hayal etme çabalarını bastırıyordu. Suçlu hissediyordum ama duracak kadar değil.

Yolun yarısına geldiğimde düşüncelerle savaşmayı bırakmaya karar verdim. Gizemli kızı aklımdan çıkarmak için, henüz zihnimde tazeyken bir kereliğine onu düşünmemeye izin verecektim. Günler geçtikçe, onun görüntüsü zaten yavaş yavaş hafızamdan silinecekti. Yani bu ilk ve son kez olacaktı. Şimdi, hayal gücüm onu çırılçıplak ve kamyonetimin arkasında bana binerken, ben de tüm gücümle onun içine girerken görüyordu. Elim, sikimin etrafına sarılmış ıslak amına dönüştü. Elime o kadar sert boşaldım ki neredeyse gözlerim yaşaracaktı. Hay sikeyim. Bırakmak çok iyi hissettirdi.

Orgazm beni kıcımın üstüne devirmişti ve tek yapmak istediğim uyumaktı. Kendimi için duş almaya karar verdim, kirlerimi yıkadım ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeme konusundaki duruşumu yeniden teyit ettim.

Geniş mutfaklarına girdiğimde Olga, "Umarım tavuk ve köfte seversin," dedi.

"Kulağa harika geliyor. Açlıktan ölüyorum."

"Burada aç kalmanıza asla izin vermeyeceğiz." "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." Olga fırından bir tava çıkarırken gülümsedi. "Hanımlar her şeyi halletti. Sadece oturun ve rahatlayın. Uzun bir yolculuk yaptınız."

Elle ıslak saçlarını fark etti. "Duş mu aldın?"

"Evet. Kamyonda çok uzun süre kaldım. Buradaki ilk gecemde seni iğrendirmek istemedim."

"Elle senden oldukça etkilenmiş. Bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum." "Anne!" Elle gözlerini devirerek ve utanmış görünerek mızızlandı.

Kesin olan bir şey vardı; hepsi beni burada çok rahat ve istenir hissettirdi. Bu alışık olduğum bir şey değildi.

"Dünyada en sevdiğin yemek hangisi Sevin?" diye sordu Olga. "Yani tavuk ve köfte dışında mı?" Şaka yaptım.

"Evet."

"Muhtemelen antrikot biftek ve sarımsaklı patates püresi."

"Duydun mu Elle? Nasıl öğrenmen gerekecek."

Yemek odasında masayı hazırlamalarına yardım ettikten sonra tam yemeğe oturmak üzereydik ki ön kapı çarparak kapandı. Lance aceleyle koridora çıktı ve bağırıldığını duyabiliyordum.

"Eve bu kadar geç gelmeye nasıl cesaret edersin Evangeline! Annen ve Elle akşam yemeğinde yardımına ihtiyaç duyabilirdi, biliyorsun."

"Özür dilerim, baba. Lütfen bağırma. Bu gece olmaz. Bir aksilik oldu. Kasıtlı değildi."

"Karanlıkta bisiklet sürerken kendini öldürteceksin diye bizi çok endişelendiriyorsun. Şimdi buraya gel ve kız kardeşinin nişanlım."

"Sadece tuvaleti kullanmam gerekiyor. Hemen geliyorum."

Lance içeri girip masanın başındaki yerini aldığı anda Elle, Emily ve ben çoktan oturmuştuk. Olga oturduğunda Lance, "Sevin, bize dua ettirmek ister misin?" dedi.

"Evet, efendim." Gözlerimi kapattım ve Elle'nin elini tuttum. "Sevgili Tanrım, Cennetteki Babamız, bu yemek için sana teşekkür ediyoruz. Ruhlarımızı yaşam ekmeğiyle besle ve nazik sözler ve sevgi dolu eylemlerle üzerimize düşeni yapmamıza yardım et. Bunu İsa'nın adıyla istiyoruz. Amin."

Hep bir ağızdan "Amin," dediler.

Gözlerimi açtığımda, kısa bir an için ciddi ciddi halüsinasyon düşündüm. Tek olası açıklama buydu çünkü ben onları kapatmadan önce orada değildi. Şimdi, önümde durmuş, bana bakıyordu.

Tam da onu bıraktığım gibi, yıpranmış, darmadağınık eğer mümkünse daha güzeldi. Gözlerimi kııptım. Hâlâ oradaydı. Tekrar göz kııptım.

Ne haltlar dönüyordu?

"Sienna?" diye sessizce söylenirken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

Daha fazla bir şey söylememem için bana sessiz bir mesaj verircesine başını telaşla salladı.

İlk konuşan Lance oldu. "Sevin, bu diğer kızımız Evangeline. Geç kaldığı için çok üzgün."

Bana uzattığı eli titriyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Evangeline." Daha çok bir soru gibi geldi. Elini tuttum ve kızgınlığımı ve kafa karışıklığımı ifade etmek için sıktım - sessiz bir *Ne oluyor lan?* Ona mı yoksa şu anda hayatın bana oynadığı iğrenç şakaya mı kızdığımından bile emin değildim.

"Neden bu kadar geç kaldın?" Elle ona sordu.

Ona daha fazla bakamayarak tabağıma baktım. "Bir arkadaşımın yardımı ihtiyacı vardı," dediğini duydum Evangeline'in.

Göğsüm sıkıştı. *Evangeline*. Sienna diye biri yoktu. Hâlâ her şeyi inceliyor, adı konusunda neden yalan söylediğini anlamaya çalışıyordum. İlk başta bunu kim olduğumu bildiği için yapmış olabileceğini düşündüm. Ama bu hiç mantıklı değildi çünkü ona adımın Sevin olduğunu söylediğimde çığına dönmüştü.

Emily, Lance ile sınıfta öğrendiği Amerikan tarihi hakkında konuşuyordu. Elle ve annesi bir yemek tarifini tartışıyorlardı. Konuşmalarının ve çatal bıçak seslerinin hepsi birbirine karışıyordu. Yine de en sağır edici olan, konuşulmayanlardı. Bir ara kaldırıp masanın karşısındaki kıza baktım ve utançla yere bakmadan önce göz göze geldik.

Yemek bir bulanıklık içinde geçti. Kendimi tavuk ve köfteleri yemeye zorlarken, tatlı olarak limonlu merengli turtayı midem kaldırmadı. Yenmiş gibi görünmesi için ezdim.

Buna daha fazla katlanamayacağım için tek başıma halletmem gerekiyordu. Ayağa kalkarken sandalyem ahşap zemine sürtündü. "Sanırım bu gece erken yatsam iyi olacak. Yarın fabrikadaki ilk günüm ve uyanık olmak istiyorum."

"Sana etrafı gezdirmek için sabırsızlanıyorum Sevin," dedi Lance.

"Yemek için çok teşekkür ederim."

Elle ayağa kalktı. "Onu misafirhaneye kadar götürebilir miyim?"

"Elbette, tatlım," dedi Olga. "Evangeline, sen onlarla git."

Aşağıya bakıyordu ve başını kaldırdı. "?" "Lütfen Elle ve Sevin'e konukevine kadar eşlik edin."

"Kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum. Emily gidebilir mi?"

"Hayır. Bu gece son derece kaba davrandın. Bence hazır başlamışken davranışların için onlardan özür dilemelisin."

Aşağılanmış görünüyordu ve kalbim sıkıştı. İsteksizce ayağa kalktı ve bizi kapıdan dışarı kadar takip etti. Evangeline sessizce yanımızda yürürken Elle elimi tuttu.

Elle kız kardeşine döndü. "Lorraine'e bir şey mi oldu? Bu yüzden mi böyle davranıyorsun?"

"Hayır. Durumu iyi değil ama değişen bir şey yok." "O zaman ne var?"

"Önemli bir şey değil, tamam mı? Lütfen boş ver. Söz veriyorum, yanlış bir şey yok."

Onu bir sorgulamadan kurtarmak zorunda hissederek, "İnsanların kötü günler geçirmesine izin var, Elle" dedim.

Evangeline yürümeye başladığımızdan beri ilk kez bana baktı ve gözlerimiz kısa bir süre için buluştu. İfadesi, daha fazla meraklı olmayı engellediğim için bana teşekkür eder gibi yumuşadı.

Kapımın önüne geldik ve onları bilerek içeri davet etmedim. Çünkü yürüyüşün kendisi zaten bir gece için fazla stresliydi. "Benimle yürüdüğün için teşekkürler. Minnettarım."

Elle hâlâ elimi tutuyordu ve şakacı bir şekilde salladı. "Sabah kahvaltıda görüşürüz."

"Pekala. İyi geceler." Kapımın önünde durup uzaklaşmalarını izledim. Elle önden koştu ve Evangeline bakışlarımla karşılaşmak için kısa süreliğine arkasını döndüğünde beni şaşırttı.

Güle güle Sienna.

BÖLÜM 7

EVANGELINE

Üç gün geçmişti ve yemek zamanı hariç Sevin'den neredeyse tamamen kaçmayı başarmıştım. Yakartop ya da onun gibi bir şey yerine Sevin'den kaçmak bir spor gibiydi.

Neyse ki babam günün büyük bir bölümünde onu eğitiyordu. Fabrikadan genellikle akşam yedi buçuktan sonra dönüyorlardı. En zor kısmı ise Elle'in yanında normal davranmaya çalışmaktı. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, kendisine kur yapan adam hakkında bana böbürlenmesini dikkatle dinlemiştim. Onun heyecanını paylaşmış ve düğünle ilgili bitmek bilmeyen konuşmalara katılmışım.

Elle ve ben Sutton Provisions'ın üst katındaki iş ofislerinde çalışıyorduk. Ben ise genellikle işten sonra gizlice Adelaide'e giderdim, Elle öğleden sonraları sık sık atı Magdalene'e binerdi. Ama vardiyalarımız üç buçukta bitene kadar neredeyse tüm gün birlikteydik. Şimdi de aynı tutumu sürdürmek zordu. Daha da zoru, bunu neden bu kadar zorlaştırdığımı anlamaktı. Sevin'le aramızda gerçekten hiçbir şey . Ona olan ilgim benim kendi sorunumdu. Gerçekte, arabasını taşımasına yardım ettikten sonra ilginç bir konuşma yapmıştık. İkimiz de o sırada diğerinin kimliğini biliyordu. Hepsi büyük, masum bir yanlış anlaşılıyordu. Peki, neden kendimi bu kadar suçlu hissettim?

Akşamın erken saatleriydi. Elle babasıyla birlikte, yaklaşık bir saat uzaklıktaki evinden çıkarıldıktan sonra geçici olarak bizimle kalacak olan annesinin teyzesi Imogene'i almaya gitmişti.

Annem bitişikteki çamaşır odasından elinde yeni yıkanmış havlularla çıktığında ben mutfaktaydım.

"Tatlım, bunları Sevin'e götürmeni istiyorum. Eğer orada değilse anahtar burada."

Bir bahane bulmak için ağzımı açtım ama dürüst olmak gerekirse, bir noktada onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Bu garip aşama ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi. Derin bir nefes alarak havluları aldım ve içten içe orada olmamasını umarak açık alandan geçip misafirhaneye doğru ilerledim.

Yavaşça açtığımda ön kapı gıcırdadı. "Alo?"

Cevap vermedi. Evde değildi. Kalp atışlarım hemen yavaşladı. Havluları nereye koyacağımdan emin olamayınca yatak odasından küçük banyoya yürüdüm. Lavabonun altındaki dolapta yer yoktu, bu yüzden onları odasındaki dolabın üstündeki rafa yerleştirdim. Odunsu kolonyasının kokusu her yere sinmişti. Rüzgârın bana doğru savurduğu koku beni hemen yoldaki ilk karşılaşmamıza geri götürdü. Asılı gömleklerinden birinin kolunu tuttum ve yavaşça kokladım, kokunun tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

"Ne gibi kokuyorum?"

Zıpladım.

Sevin kulaklıklarını çıkardı. Gömleksizdi. Ter çıplak göğsünden aşağı damlıyor, yavaşça karnının oyulmuş V bölgesine doğru iniyordu. Nefes alış verışı düzensizdi.

Yüce Tanrım.

Vücudu o kadar kesikti ki, ona bakmak neredeyse müstehcen görünüyordu. Ama başka tarafa bakamadım.

Kelimeleri güçlkle çıkararak, "İçeri girdiğini duymadım," dedim.

"Hızlı bir koşu için dışarı çıkmıştım. Ön kapıyı açık bırakmışsın."

"Özür dilerim... Ben sadece... Size havlu getirdim. Neden koktuğumu bilmiyorum-"

"Sorun yok, Evangeline." Gözleri çok yoğundu. "Lanet gömleğimi koklaman umurumda değil. Eğer ben yokmuşum gibi davranmayı bırakacaksan hepsini kokla."

"Gömleğini koklamak iyi değildi. Garipti ve-" "Biraz tuhafsın ama bu yönünü seviyorum." "Teşekkürler."

Gülümsedim.

"O gülümsemeyi bir daha göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Burada olmana ."

"Senden kaçıyordum."

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim. Sadece yemek sırasında çok kötü idrar kaçırdığını düşünmüştüm." Yüzünü silmek için bir havlu aldı ve göğsüne sürdü. "Birkaç dakika kalır mısın?" diye sorduğunda ona bakmamak için yere bakıyordum.

"Hayır. Gerçekten burada olmamalıyım." Onun yanından odasının kapısına doğru yürüdüm.

Sesi beni olduğum yerde durdurdu. "Korkan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? O gün bisikletinle havalandıktan sonra Seni bir daha gremeyeceğimden emin olmama rağmen aklımdan çıkarmam imkansızdı. Sonra, o ilk gece yemek odasına girdiğinde seni hayal ettiğimi düşündüm. Ama tabii ki neyle karşılaşacağını zaten biliyordun."

Tekrar yüzünü ona döndüm. "Eve gelmek istemedim. Çok utandım."

"Kim olduğumu anladığında neden katın? Bana gerçeği syleyebilirdin. Bana her şeyi syleyebilirdin. Bunu tanıştığımız ilk saatte anladığımızı sanıyordum."

Gldğmde yüzündeki gergin ifade yumuşar gibi oldu.

"Gerçekten neden kaçtığımı bilmiyorum. şok oldum."

Sevin yavaşça bana doğru yürüdü, bronzlaşmış göğsü hâlâ parlıyordu. Bana dokunmamasına rağmen vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Biz yanlış bir şey yapmadık."

"Biliyorum," dedim savunmaya geçerek.

"Neden bana adının Sienna olduğunu söyledin?"

"Gerçekten mi? Sadece ismimi sevmiyorum."

"Evangeline çok güzel bir isim. Sana çok yakışıyor."

"belki de kendimi pek sevmiyorumdur." "Adını seviyorum. Bu konuda yalan sylememelisin."

"Teşekkür ederim."

nce tavana sonra da bana baktı. "Hadi tekrar deneyelim." "Ne?"

"Merhaba, ben Sevin," dedi elini uzatarak. Ben de tuttum. "Evangeline."

"Selam,
Evangeline."

"Merhaba."

Hâlâ avuç . Sıkı kavrayışının hissi, vücudumun çekirdeğine enerji ve arzu dalgaları gibi hissettirdi.

Neden merhaba, veda gibi hissettirdi? Tanıştığım adamın illüzyonuna elveda ve ilişkimizin ileride nasıl olması gerektiği gerçeğine merhaba.

"Birbirimizi her gün göreceğiz. Ben senin ailenin bir parçası olacağım. Buna alışmak zorundayız, Evangeline."

Düşüncesi bile midemi bulandırırken elini bıraktım. "Deneyeceğim, tamam mı?"

"Yemek masasında tabağınızın yansımasından kendinize bakıyormuş yapmayı bırakacak mısınız?"

"Evet."

"Her beş dakikada bir tuvalete gitmen gerekiyormuş gibi davranmayı bırakacak mısın?"

"Evet."

"Ve beni fabrikada gördüğünde diğer tarafa koşmayı, insanlara çelme takmayı bırakacak ?"

"Belki."

"İyi... çünkü bundan nefret ediyorum."

Başımı salladım ve saatime baktım. "Geri dönsem iyi olacak."

"Tamam. Sonra görüşürüz," dedi yerinden kıpırdamadan, kapıya doğru geri geri yürümemi izlerken.

Arkamı dönmeden önce son bir kez göğsüne bakmamak için kendimi zor tuttum. Eğer daha önce onunla ilgili şehvet dolu düşüncelerimi durdurmakta sorun yaşadığımı düşündüysem, şimdi neredeyse imkânsız olacaktı.

O akşamki yemek birçok nedenden dolayı ilginç bir deneyime dönüştü.

Ben mutfakta salata hazırlarken annem bir tepsi dolusu Kielbasa ve patatesler fırından çıkmıştı. Elle ve babası Imogene Teyze'yi almaktan henüz dönmemişlerdi. Her an dönebilirlermiş.

Sevin mutfağa girdi. "Hey, Evangeline...Olga."

Koşudan sonra duş almıştı. Saçları ıslaktı ve üzerinde vücuda oturan bordo bir kazak vardı. Kendine özgü kokusu yemek kokusunun önüne . Birdenbire tek koklayabildiğim Sevin oldu. Baş döndürücüydü.

"Lütfen bir konuda yardım etmeme izin verir misin Olga?" diye sordu. "Eğer ısrar ediyorsan Evangeline'in masayı hazırlamasına yardım edebilirsin."

"Evet. Teşekkürler."

Çatal bıçak takımlarını taşıyarak sessizce beni yemek odasına kadar takip etti. Arkamdan oval masanın etrafında yürürken, koyduğum her tabağın ardından çatal bıçak takımlarını yerleştirirken havadaki gerilim yoğundu. Müziğin yerini garip bir sessizliğin aldığı tuhaf bir sandalye kapmaca oyunu gibiydi.

Sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Hiçbir şey söylemiyorduk ama sanki

Binlerce kelimenin ağırlığını, arkamda bana bu kadar yakın olan bedeninin sıcaklığıyla birlikte hissedebiliyordum.

Kaşığın olması yere bir çatal koyduğunu fark edince değiştirdim. "Çatallar bu tarafa konur aslında." Ellerim titriyordu. Kendimi bu kadar az kontrol edebildiğime inanamıyordum.

fark edince aniden elini benimkinin üzerine koydu ve "Dur" diye fısıldadı.

Tüylerim diken diken oldu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Meme uçlarım sertleşti. Ona eşit miktarda korku ve şehvetle karşılık veren bedenimden nefret ediyordum.

Ona döndüm, eli hâlâ parmak eklemlerimin üzerindeydi. Bana öylece bakarken nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

Annemin ayak sesleri Sevin'in elini yıldırım hızıyla elimden çekmesine neden oldu.

Annem içeri girdi ve sanki çalınan anımız hiç yaşanmamış gibi masayı hazırlamaya devam ettik.

"Babam ve Elle'yi beklerken, annemin kız kardeşi Imogene hakkında biraz açıklama yapmak için zaman ayırabileceğimi düşündüm."

Boğazımı temizledim. "Tamam..."

"Onunla uzun zaman önce tanıştın, Evangeline. O zamanlar iyiydi. Bizimle yaşayacak olmasının nedeni aklının biraz

Şimdi gitti. Çocuğu yok, o yüzden en yakın akrabası benim." "Bunama gibi bir şey mi?" Sevin sordu.

"Tam olarak değil. Açıklığa kavuşturmalıyım, Imogene yıllar içinde filtresini kaybettiği kadar aklını kaybetmedi. Birkaç yıl önce bir araba kazası geçirdi ve bir daha eskisi gibi olamadı. Bazı uygunsuz şeyler söylüyor ve yapıyor, bazen de çok günahkâr şeyler. İyi olmadığı için Tanrı'nın onu affedeceğine inanmak zorundayım. Söylediklerini ya da yaptıklarını görmezden gelmeyi öğrenmelisiniz. Fırsatım varken seni uyarmak istedim."

Yaklaşık beş dakika sonra ön kapı açıldı.

Annem ellerini birbirine kenetledi ve sahte bir gülümseme takındı.

"Imogene!" dedi yaşlı teyzesini selamlarken sevgiyle.

Imogene'in tek bir örgü halinde bağlanmış uzun, beyaz saçları vardı. Yüzü oldukça kırışıktı, bu da çarpıcı mavi gözlerini daha da ön plana çıkarıyordu. Anneme gülümsediğinde bütün dişlerinin olduğunu görebiliyordum. "Seni yeniden görmek harika Imogene Teyze," dedim.

"Ve sen, canım." Şimdiye kadar normal bir yaşlı kadın gibi görünüyordu.

Elle Sevin'e doğru yürüdü ve onun elini tuttu. "Imogene, seni nişanlím Sevin Montgomery ile tanıştırmak istiyorum."

Sevin elini uzattı. "Sizinle tanışmak harika."

"Vay, vay, kocaman ellerin var. Elle şanslı bir kız olacak. Eğer akıllıysa, bunun ne anlama geldiğini çoktan keşfetmiştir." Dişsiz sırıtışını göstererek göz kırptı ve annem onu aniden uzaklaştırarak Kalacağı yatak odasına.

Hepimiz yemek için masaya oturduğumuzda, kendimi tam da yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yaparken yakaladım; tabaktaki yansımama bakıyordum. Her şey Elle ve Sevin'in iç içe geçmiş parmaklarına bakmaktan daha iyiydi.

Kielbasa bağlantıları ve patatesler servis edildikten sonra babam şükran duasını etti ve hepimiz yemeğe daldık. Her zamankinden daha sessiz bir akşam yemeğiydi. Bir ara annem aniden Emily'den kendisini mutfığa kadar takip etmesini istedi. Sevin'e baktım, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi. Elle'nin Yüzü pancar gibi kızarmıştı. Bir şey mi kaçıırıyordum? İşte o zaman Imogene'e baktım.

Aman Tanrım.

Ağzımı kapattım.

Şişko kielbasa halkasını avucunun içinde dik tutuyordu ve yemek yerine, el işi taklidi yaparak yukarı aşağı sallıyor gibiydi. Fark ettiğimi görünce, her şey normalmiş gibi dişsiz bir sırıtışla gülümsemekten başka bir şey yapmadı.

Sevin ve ben göz göze geldik. Kendini kaybetmek üzere olduğunu görebiliyordum.

Onun yüz ifadesi olmasaydı soğukkanlılığımı korumak mümkün olabilirdi. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve sessiz kahkahalar atmaya başladım, neredeyse işiyordum. Buna gülmenin yanlış olduğunu biliyordum ama elimde değildi.

Babam soğukkanlıydı ve konuşmayı reddetti. Elle orada şok içinde oturuyordu.

Sevin bez peçetesini yere attı ve odadan çıktı. Özel olarak gülmek için tualete gittiğini biliyordum. Tüm bu durum mide bulandırıcıydı ama hayatımın en zor haftalarından birinin ardından bu komik rahatlama için minnettardım.

BÖLÜM 8

SEVİN

Mutlu yıllar bana.

Yirmi birinci yaş günümdü. Tek başına bu bile onu hayatımın en mutlu günlerinden biri yapmalıydı, ancak doğum günleri benim için hiçbir zaman mutlu olmadı. Bu yıl da bir istisna değildi. Acılarımı ilk yasal içki şişemde boğmak de, kendime daha iyi bir insan olma yeminimi hatırlattım.

Neşeli bir melodik ritimle kapı çalındı. Elle ve Emily yüzlerinde kocaman gülümsemelerle orada duruyorlardı.

"Mutlu yıllar!" dediler hep bir ağızdan.

"Teşekkürler, tatlı turtalar."

Bu yıl doğum günüm Cumartesi gününe denk geldiği için Elle ile birlikte kutlama yapmak üzere şehre inmemiz gerekiyordu. Emily de refakatçimiz olarak bize eşlik edecekti.

Bir parçamın Evangeline olmasını dilemesinden nefret ediyordum.

Ama olmaması daha iyiydi. Bütün bir gün boyunca bize katılması bir yana, o kız sadece aynı odada olduğunda bile düzgün düşünemiyordum. Bugün ona karşı duyduğum çekimle mücadele edemediğim bir gündü. Ona birbirimizin yanında olmaya alışmamız gerektiğini söylemiş olsam da, son zamanlarda sorunlu olan *benmişim* gibi görünüyordu.

Elle'in arkadaşlığında kendimi kaybetmeye kararlı bir şekilde, bana Dodge City'yi gezdirmesini önerdim. Boot Hill Müzesi'ni, Dodge City Hayvanat Bahçesi'ni ziyaret ettik ve beni düğün resepsiyonu için birkaç olası mekâna götürdü.

Elle, sorunlarımı bir süreliğine yardımcı olmayı başardı.

Hamburger ve milkshake'lerden oluşan geç bir öğle yemeğinden sonra Emily'nin gitmek istediği bir atari salonunda durduk. Bütün gün bizi takip ettikten sonra onun için yapabileceğimiz en az şey buydu.

", Emily. İşte makine için biraz para. Hemen geliyoruz.

Burada." Elle, teknik olarak hiç yalnız kalmamamız gerektiği halde, benimle yalnız kalmaya hevesli görünüyordu.

Emily kalabalık odanın en ucundaki bir oyunun içine çekildi. Etrafımız yanıp sönen ışıklar ve atari salonu sesleriyle çevriliyken Elle, "Ben

sana doğum günü hediyeni vermek için bekliyordum."

Elimi tuttu ve eğildiğinde beni korkuttu. Dudakları bana doğru hareket ediyordu. Bu beklediğim son şeydi. Elle dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdirdi. Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdiğimde, sanırım ona dil atacağımdan ya da başka bir şey yapacağımdan korkmaya başladı. Öpücüğü durdurarak geri çekildi. Onun için gerçekten büyük bir olay olduğundan emin olmama rağmen yumuşaktı ve masum hissettiriyordu.

"Elle... bunu yapmana gerek yoktu. Bekleyebilirdim."

"gerekliğini biliyorum. Ama istedim. Bunu yapmak için can atıyordum. Keşke daha fazlası olabilseydi."

"Gerçekten güzel bir histi."

Öyle oldu.

Bana gülümsemeye devam ederken, ona bir soru sormak zorunda hissettim.

"Ne istiyorsun, Elle?" "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... hayatın dışında mı? Gerçekten ne istiyorsun?" "Karın olmak istiyorum."

"Ama bunun dışında, yapmak istediğiniz ama yapamayacağınızı düşündüğünüz bir şey var mı? Hayalleriniz neler?"

"Bilmiyorum. Bir eş ve Tanrı'nın izniyle bir anne olmak benim için yeterli. Her kadın daha fazlasını istemek zorunda değil. Bunlar benim gerçekten istediğim şeyler."

"Sen çok iyi bir insansın. Bazen benim için fazla iyi olduğunu düşünüyorum."

"Bu doğru değil. Sen benim her şeyimsin."

Elini bırakarak elimi saçlarımda gezdirdim ve düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalıştım. "Beni yanlış anlama. Bunu çok takdir ediyorum ve hiç kimse bana bunu söylememişti, hatta benim için böyle hissetmemişti. Sanırım sadece beni *neden* sevdiğini anlamıyorum. Bunu hak etmek için ne yaptım ve senin için benden daha iyi biri olmadığını nereden biliyorsun - babanın senin için seçtiği adam?"

", seni babam seçmedi. Bizi o tanıştırdı ama ben seni seçtim. Hayat kısa, Sevin. Yarınımız bile garanti değil. Bazıları İnsanlar hayatlarının büyük bir bölümünü 'daha fazlasını' aramakla geçiriyor... Tanrı'nın önlerine koyduğu armağanları kaçırırlar."

"Ben mükemmel değilim, Elle. Bazı kötü şeyler yaptım. Bazen bunları bilseydin, sen de-"

"Bilmek istemiyorum. Bu benim için önemli değil. Birini sevmek hatalarına ya da kusurlarına rağmen onları sevmek anlamına gelir. Eğer tövbe eder ve O'nu kabul ederseniz, Rab sizi bağışlar."

Buna gerçekten inandığını hissetsem de, konuşmamız beni cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktı. Yani, her zaman bir iş anlaşması olması gerekirken neden birdenbire yaklaşan evliliğe fazla kafa yoruyordum. Bunu kabul etmiştim. Öyleyse neden birdenbire her şeyi sorgulamaya başlamıştım?

Mumlar, üzerlerinden balmumu damladıkça titriyordu. Yirmi bir yaşındaydım ve ilk doğum günü pastama bakıyordum. Üç katlı çikolataydı ve Olga tarafından taze pişirilmişti. Lillian'dan önce büyürken babam doğum günümü hiç kutlamazdı ve Lillian da doğum günü partilerine inanmazdı.

"Imogene Teyze nerede?" Emily sordu.

Olga tatlı tabaklarını yere koydu. "Pasta yemek için bize katılmayacak."

"Neden gelmeyecek?"

"Şimdilik odasında kalıyor," dedi Lance.

Imogene tuhaf biriydi; buna hiç şüphe yoktu. Ama artık yemekte bizimle birlikte oturmasına izin vermemelerini üzücü buluyordum. Emily yüzünden neden böyle bir karar aldıklarını kısmen anlıyordum ama yine de doğru gelmiyordu. Elle ya da Evangeline her zaman Imogene'e yemeğini televizyon tepsisinde getirirdi.

"Hey, Seven-Up, mumlarını söndür!" Emily bağırdı. Alevlere

bakarak, onları hızlı bir darbeye söndürdüm.

Tezahüratların ve gülümseyen yüzlerin arasında, yardım edemedim ama diğer kişinin kayıp olduğunu fark ettim ve doğum günü kutlamamdan kasıtlı olarak kaçıp kaçmadığını merak ettim.

Elle sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Evangeline bu gece nerede?" diye sordu.

Olga ona bir parça kek uzattı. "Tanrı bilir. O kız alacakaranlıkta bisikletle çok yaklaşıyor. Dua ediyorum da bu gecelerden birinde kapımızı Evangeline yerine bir polis memuru çalmasın."

Başına kötü bir şey geleceğini düşününce göğsüm daraldı.

Elle elini omzuma koydu. "İyi misin, doğum günü çocuğu?"

"İyiyim. Neden sordun?"

"Birdenbire biraz üzgün görünüyorsun."

"Ben iyiyim, Ellebell. Gerçeği bilmek istiyorsan, bu hayatım boyunca geçirdiğim en güzel doğum günüydü." Açıklamayı ihmal ettiğim şey, diğerlerinin ne kadar kötü olduğuydu. Yani aslında bu pek de iltifat sayılmazdı.

Ön kapının açıldığını duyabiliyordum, ne zaman onun yakınımda olduğunu bilsem vücudumda patlak veren hisleri görmezden gelmeye çalışıyordum. İçimde bir şeyler hep canlandı ve onu bastırma çabalarımın rağmen hiç durmadı.

"Merhaba. Üzgünüm geciktim."

"Sevin'in doğum günü partisini kaçırdın, Evangeline," diye azarladı Emily. "Özür dilerim." Bana kısa bir bakış fırlattı. "Mutlu yıllar." Gözleri kıpkırmızıydı. Ağlıyor gibi görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemeyince Elle araya girerek, "Sorun ne? Ne oldu?"

Sanki bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi başını salladı ve Elle'ye

"Ben Lorraine," diye fısıldadı.

"Öldü mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Olga yemek odasına girdi. "canına, Evangeline. Neler oluyor şimdi?"

"Bu konuda konuşamam. Bana kızacaksın ve bu gece bununla ."

Lance sesini yükseltti, "Bunun o lezbiyenlerle bir ilgisi var mı?"

"Lance!" Olga Emily'ye döndü. "Tatlım, lütfen odana git." Evangeline sessiz kalınca, Lance tekrarladı, "Peki, ne oldu?"

"Gerçekten umurunda değil. Peki, neden bilmek istiyorsun?"

Olga eğildi. "Tatlım, oluyor? Bize anlatabilirsin."

Gözyaşları içinde konuşan Evangeline, "Lorraine ölüyor. Geceyi bile çıkaramayabilir. Kanseri onu tamamen mahvetti. Adelaide acı çekiyor.

Lorraine'in ailesi hastanede ve

Adelaide odada. Yirmi yıldır birlikteler. Lorraine onun hayatının aşkıdır ve Addy, ortağı Lorraine'i kaybettiğinde onun yanında bile olamaz.

son nefesini veriyor. Bu kalbimi kırıyor ve yapabileceğim hiçbir şey yok."

Herkes sessizdi. Onu a larken izlemek bana fiziksel acı veriyordu. Bana ilk gün anlattığı, arkadaşlarını ziyaret etmek için gizlice dolaşmak zorunda kaldığı hikayeyi hatırladım ve bunu saklamak zorunda kalmasının ardındaki nedenler şimdi daha da açıktı.

"Evangeline, o kadınlar... onlar günahkâr," dedi Lance. "Olanlar talihsiz ama devletin yasaları ve Tanrı'nın yasaları aynı. Yaşadıkları yol yanlış."

"Yanılıyorsun baba. Aşk yanlış değildir!"

"Aynı fikirde . Aynı cinsiyetten iki kişi arasında olduğunda bu yanlıştır. İncil de bunu doğrulamaktadır.    r dilerim. Bu sapkınlık. O zavallı ölmek üzere olan kadın cehenneme gidecek."

Yumruklarım sıkıldı. Lillian'ın anıları ve kusmaya alıştığı nefret beynime hücum ederken kanımın kaynadığını hissedebiliyordum. O anda Lance'in suratına yumruk atmak istedim. Sinir bozucu olan şey ise haklı olduğuna gerçekten inandığını biliyor olmamdı.

Evangeline hışımla yemek odasından çıktı.  n kapı çarpıldı. Midem bulandı.

Lance ve Olga mutfa a çekildiler ve Elle ile beni masada yalnız bıraktılar.

Ona döndüm. "Babanın az önce söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Tam olarak ne?"

"Bu kadınlar birbirlerini sevdikleri için cehenneme gidecekler."

"Bilmiyorum Sevin. Bir yanımda bunun yanlış olduğunu düşünüyor... bilirsin, iki kadının birlikte olması. Tanrı'nın istediğı bu değıl. Aynı zamanda, onlar ve yaşadıkları için gerçekten kötü hissediyorum."

Ondan beklediğim cevap bu değıldi ve bu beni daha da sinirlendirdi. Bu geceyi yeterince yaşamıştım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, masadan kalktım.

"Bugün için tekrar teşekkür ederim. Biraz yorgunum. Eve doğru ."

"Seninle yürüyebilir

miyim?" "Hayır.

Sorun değıl."

"Pekala."

Dışarı adım atmak hoş bir kaçıştı. Dumanlar gecenin serin havasına karışıyor; komşulardan biri odun yakıyor olmalıydı. Kalbim ağırlaşmıştı ve artık tam olarak nedenini bile kestiremiyordum. Sadece yorganımın altına girmek ve dünyayı kapatmak .

Misafirhaneye giderken, arazideki küçük kırmızı ahırdan bir ışık geldiğini fark ettim. Bu ya birinin yanlışlıkla açık bıraktığı ya da içeride biri anlamına geliyordu. O olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Onu bulduğumda bir köşeye büzülmüş, saman yığınının üzerinde oturuyordu.

On

u. "Hey," dedim.

Sıçradı ve eliyle göğsünü kapattı. "Beni korkuttun," dedi. dedi, burnunu çekerek.

"Özür dilerim. Bir ışığın yandığını gördüm ve gelip kontrol edeyim dedim." "Burada olmamanız gerekirdi."

"Biliyorum." Gitmek yerine doğru ve yanındaki yığının üzerine oturdum. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, "Haklısın, biliyorsun" dedim.

"Ne hakkında?"

"Arkadaşlarınız... insanların onlara yaptıklarını, onları ayrı tutmalarını hak etmiyorlar. Asıl günah bu ve cehenneme gidecek olanların o aşağılık aile üyeleri olduğuna gerçekten inanıyorum."

Gözlerini devirdi. "Babamın bunu söylediğini duymasına izin verme."

"Neredeyse yapıyordum. Neredeyse kaybediyordum. Bir şey söylemeliydim." "Söyleme. Buna değmez. Kendini çok fazla kaptırmış. Bu bir

boşa çaba. Babamı seviyorum ama aynı fikirde olmamayı kabul etmeyi öğrenmek zorundayım."

"Kardeşim eşcinsel."

Ağzımdan kaçırmıştım. İlk kez yüksek sesle itiraf etmiştim. "Ne? Gerçekten mi?"

"Evet. Kimse bilmiyor ve kendisinin bile bunun yüz farkında olduğundan emin değilim." Kıkırdadım. "Ama cidden, böyle insanların Lance ve üvey annem, Luke ve geleceğin getirecekleri konusunda beni çok korkutuyor."

"Gerçekte kim olduğunu saklamak zorunda kalmak çok korkunç bir duygu olmalı."

Samanların üzerine biraz daha uzanarak, "Son zamanlarda bunu kendime biraz yakıştırabildiğimi hissediyorum," dedim.

"Yani burada... Elle ile mi?"

"Bazen, evet. Mükemmel değilim ve ... buradaki varlığımın... işe yaramasını gerçekten istiyorum ama kendim olmadığımı hissettiğim zamanlar oluyor. Ama bu benim için her zaman böyle olmuştur."

"İçindeki sapıği gösteremeyeceğini mi söylüyorsun?"

Midem bulandı.

Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olacak ki, "Sevin, şaka yapıyorum. Bana o çizimlerden bahsetmiştin. Sadece kötü bir şakaydı. Senin bir sapık olduğunu hiç sanmıyorum."

Ona doğru biraz saman atarak, "Sen küçük bir ukalasın" dedim.

Yanakları pembeleşti. "Sapıklardan bahsetmişken... zavallı Imogene."

"Aman Tanrım, Evangeline. O gece... sadece ikimiz kendimizi kaybettik."

"Gülmek için tuvalete , değil mi?"

"Evet! Kelimenin tam anlamıyla gülmekten öleceğimi sandım.

Hayatımda hiç bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum."

"Bu yüzden biliyordum!" İkimiz de gülmeye başladık ve gülmemiz geçince "Doğum gününü kaçırdığım için özür dilerim" dedi.

"Bugün hâlâ benim doğum günüm." Gülümsedim. "Her neyse, hiçbir şey kaçırmadın.

Bugün çok keyifsizdim." "Nasıl oldu?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Zamanım var," dedi.

Şaka olsun diye ona biraz daha saman fırlattım. "Tanıştığımız günkü repliğimi çaldın." Tereddüt ettim. Bir yanım ona canımı sıkan şeyi söylemek istiyordu ama kendi sorunlarından uzaklaştırmak istemiyordum.

Bunun yerine konuyu değiştirdim. "Düşünmek için buraya çok gelir misin?" "Bazen. Burada olduğumu nereden bildin?"

"Dediğim gibi, ışığı görebiliyordum. Eleme süreci."

"Işıkları kapattırdım ama karanlıktan ölesiye korkarım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Nedense karanlıkta olmak beni o kadar rahatsız etmiyor ama zifiri karanlık bir odada olmak paniğe kapılmama neden oluyor."

"Bu berbat bir duygu ama ben tam tersiyim. Tamamen karanlıkta uyumayı seviyorum."

"Benimle değil de Elle ile evlendiğin için . Asla aynı odada uyuyamazdık."

"Evet. Sanırım değil, değil mi?" Uzun bir sessizlik oldu ve ben ona bakıp

"Neden sen değilsin?" diye sordum.

"Hmn?"

"Eğer büyük kız sizseniz, Lance neden önce Elle'i evlendirmek istedi?"

"Bunu açıklamak ona düşer. Birden fazla nedeni var. Ama birincisi, beni evliliğe ve onunla birlikte gelen sorumluluğa hazır gördüğünü sanmıyorum. Yani ucuz atlattın." Göz kırptı.

Tanrım, çok güzeldi. Gitmem gerekiyordu. Bunun yerine başımı salladım ve "Senin derdin ne?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana tüm sırlarımı anlatmak istememe neden olan şey ne?" "Ben de senin hakkında böyle hissediyorum."

"Bunu söylediğim için tuhaf olduğumu düşünebilirsiniz..."

kesti, "O noktayı geçtik. Seni tanıdığım andan itibaren tuhaf biri olduğunu düşündüm Sevin."

"Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. Bir tüyün ucubeleri..." Şaka yaptım. Kıkırdadı. "Ne söyleyecektin?"

"Seninle ilgili bir şey bana annemin nasıl biri olduğunu hayal ettiğimi hatırlatıyor."

"Ne şekilde?"

"Sadece özgür bir ruh, insanları önemseyen, ayrımcılık yapmayan, tutkulu ve güzel biri... içi dışı bir."

Beni koşulsuz sevecek biri.

"Vay canına. Teşekkür ederim. Bir şey olmalı..."

"Gerçekten bilmiyorum. Onunla hiç tanışma fırsatım olmadı." Yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Ne?"

"Annemle hiç tanışmadım."

"Vefat ettiğini söylediniz ama anlamıyorum. Ne oldu?"

Neyi itiraf etmek üzere olduğuma inanamıyordum. Şimdiye kadar bende yanlış olan her şeyin sorumlusu olan kelimeleri ilk kez dile getiriyordum.

Beni tanımlayan kelimeleri.

"Onu ben öldürdüm."

BÖLÜM 9

EVANGELINE

Bunu söylediğinde Sevin'in gözleri yaşarmıştı. İçimden şok ve üzüntü geçti ama kelimeleri kendi hızında bulması gerektiğini bildiğim için şey söylemedim.

Kalbim hızla çarpıyordu. *Onu öldürmüştü.* Bu ne anlama geliyordu? Onunla hiç tanışmamıştı ama yine de onu öldürmüştü. Tam anlamaya başlamıştım ki, konuşmaya devam etti.

"Annem beni doğururken ölmüş."

"Aman Tanrım. Çok üzıldüm."

"Olayın tam olarak nasıl gerçekleştiğine dair ayrıntıları hâlâ bilmiyorum çünkü babam bu konuda konuşmayı hep reddetti. Bu onun için çok acı vericiydi."

"Elle biliyor mu?"

"Ona annemin ben küçükken öldüğünü söyledim ama detayları hiç konuşmadık. Bu kısmen benim hatam, çünkü konuyu hep değiştiriyorum. Babamın da Lance'e tam olarak ne olduğunu anlatıp anlatmadığından emin değilim. Elle bilmiyorsa, onun da bilmediğinden şüpheleniyorum."

"Olanlar için kendini suçlayamazsın."

"Derinlerde ve mantıklı bir yerde, bunun benim hatam olmadığını biliyorum, ama hayatımın hiç doğmamış olmayı dileyerek, ben olmasaydım onun nasıl olacağını merak ederek geçirdim. Babamın erken çocukluk dönemimin çoğunda depresif bir kabuktan ibaret olması da yardımcı olmadı. Sonra Lillian'la tanıştı ve onun beynini kaçırmaya izin verdi. Garip bir şekilde buna ihtiyacı vardı. Yönlendirilmeye, devralacak birine ihtiyacı vardı çünkü kendini kaybetmişti. Lillian'ın yaptığı tek iyi şey babamı umutsuzluğun derinliklerinden kurtarmak oldu. Bu süreçte diğer herkesi perişan etti."

"Baban seni severdi."

"Sanırım denedi. Gerçekten denedi ama ben bunu hiç hissetmedim. Tıpkı ona benziyorum. Sürekli onu ve acısını bana bakmanın onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Gerçekten büyüleyici olmalı."

Yaptığım yorumun *onu* çarpıcı bulduğumu itiraf etmek anlamına geldiğini fark ederek hemen utandım.

Sevin'in ağızı, o da aynı sonuca varmış gibi görüldüğü için bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, öyleydi."

"Adı neydi?" "Rose."

"Bu çok güzel."

"Babam onu çok severdi. Sevmekle ilgili korkutucu olan şey de bu. Öyle biri olsa da. Onlar gittiğinde, tüm hayatınız bitmiş gibi hissedersiniz."

"Biliyorum. Adelaide'in şu anda yaşadıklarına benziyor ama yine de Lorraine'le geçirdiği yılları şu anki acıdan kaçmak için asla takas etmeyeceğini biliyorum."

"Belki bir teselli... Annemle babamın nihayet ait oldukları yerde, yeniden bir arada olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor."

"Kesinlikle birlikte olduklarını düşünüyorum."

"Lillian ve senin ailen aynı yerde olmadıklarını kesin bir dille söylerlerdi. Annemin Hristiyan olmadığı için cehennemde olduğunu söylerlerdi."

"Ailemin söylediği her şeye inanmıyorum. Kalbimde, her şeyin onların çizdiği gibi siyah ve beyaz olmadığını biliyorum. Hayatta ceza korkusuyla yaşamaktan daha fazlası . Bu çok utanç verici. Ben sadece Eğer iyi bir insansanız, Tanrı'nın bunu bildiğine inanıyorum. Her Pazar kiliseye gitmenin ya da İsa'yı kabul ettiğinizi söylemenin sonuçta hiçbir fark yaratacağını sanmıyorum."

Bir sonraki sorusu beni ürküttü. "Hayattan ne istiyorsun, Evangeline?"

"Bu zor bir soru."

"Biliyorum. Daha önce Elle'ye de aynısını sormuştum." "O ne dedi?"

"Benimle evlenmek istediğini söyledi ve bu onun için yeterliydi." "Elle benden farklı. Beni yanlış anlamayın, o hayatımdaki en iyi insan. ama farklı isteklerimiz ve ihtiyaçlarımız var. Sana söylediklerinde ciddi olduğuna gerçekten inanıyorum."

"Ben de öyle," dedi.

"Onun söylediklerine inanıyor musun... yoksa farklı istek ve ihtiyaçların mı var?" "İkisi de." Bakışları deliciydi. "Öyleyse soruma cevap ver."

"Ne istiyorum?"

"Evet."

"Çok fazla."

"Çok mu fazla?"

Daha dik oturdum ve düşüncelerimi toparlamak için kısa süreliğine gözlerimi kapattım, ardından kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Özgür olmak istiyorum,

Ailemden bağımsız. Aşkı deneyimlemek istiyorum ama yetinmek istemiyorum. Birini sevdiğim kadar sevilme de istiyorum ama bu ilişkinin beni tanımlamasını istemiyorum. Dünyada bir fark yaratmak istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum ve bu beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrattıyor. Kendi tenimde rahat olmak istiyorum. Bir gün yağmur altında sevişmek ve... paraşütle atlamak istiyorum! Korku içinde yaşamadığımı, pişmanlık duymadan hayatı dolu dolu yaşadığımı bilerek ölmek istiyorum. Kendime karşı dürüst olduğum için kendimi suçlu hissetmek istemiyorum. Çok fazla şey istiyorum, öyle ki bazen patlayacakmışım gibi hissediyorum. Çok bunaltıcı."

Sözlerimi özümserken bakışlarının ağırlığı çok güçlüydü. Fısıldamadan önce uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, "İnanılmazsın."

O ana kadar hiç kimseye ona hissettiğim kadar bağlı hissetmemiş olsam da, bir çizgiyi aşmaya başladığımızı hissettim. Beni şöyle demeye zorladı: "Elle iyi bir eş olacak. Seni gerçekten mutlu edecek, Sevin." Bu sözlerin acı tadını yuttum ve aniden ayağa kalkarak eteğimi düzelttim. "Onlar beni aramaya gelmeden eve dönmeliyim."

Birkaç saniye önceki gergin ifadesi, ani gitme isteğim karşısında şaşkınlık ve hayal kırıklığı ifadesine dönüşmüştü. "Tamam. Devam et." Eteğimdeki samanları fırçalayıp uzaklaşmaya başladığımda, "Evangeline..." diye seslendi.

Arkamı döndüm. "Evet?"

"Sorumu cevapladığınız için teşekkür ederim. Umarım bunların her biri gerçekleşir."

O gece Lorraine için endişelenmek ve Sevin'i düşünmek arasında uyumak imkansızdı. Bana bu soruyu sorduğunda, hayatım boyunca sakladığım tüm hayallerimi ağzımdan kaçırmıştım. Onun nasıl hissettirdi. İlk defa, bu duyguların gerçek olduğunu hissettim.

kesinlikle karşılıklıydı. Bana bakışı aramızdaki bağın sadece benim olmadığını doğruluyordu. Bu tehlikeli bir farkındalıktı.

Aklımın asla aşık olamayacağını bildiği tek adam buydu ama kalbimin başka fikirleri vardı. Çoktan düşmüştü bile - sert ve hızlı bir şekilde. Ne kadar denesem de onu düşünmeden edemiyordum. Bir çözüm için çaresizdim. Asla sahip olamayacağınızı kesin olarak bildiğiniz birini istemek, ıstırabın tam tanımıydı.

Ertesi sabah Elle yatak odama girdiğinde gözlerinin içine zar zor bakabildim.

"İyi misin?"

"Evet. Neden?" Endişeli olduğumda her zaman yaptığım gibi saçlarımla oynayarak sordum.

"Son birkaç haftadır kendinde değilsin. Herkes bunu fark etti."

"Adelaide ve Lorraine'le olan her şey... çok yıpratıcı. Ben iyi olacağım. Benim için endişelenmeyin. Mesafeli göründüysem özür dilerim. Sen nasılsın?"

"Dün seninle konuşma fırsatım olmadı ama önemli şey oldu."

"Ne? Her şey yolunda mı?"

Elle gülümsedi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "İyiden de öte." "Peki, ne oldu?"

"Onu öptüm."

"Sevin'i öptün mü?" Kalbim sanki karnıma düşmüş gibi hissettim. Başını salladı. "Şok olmuş görünüyorsun."

"Ben... Ben. Beklediğini sanıyordum."

"Öyleydim. Bana ne oldu bilmiyorum. Doğum günüydü ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istedim. Annem ve babam bilselerdi beni öldürürlerdi ama pişman değilim. Hem de zerre kadar."

"O ne yaptı?"

"O da beni öptü. Onu öpmek çok iyi hissettirdi. Bu beni onun doğru kişi olduğundan daha da emin yaptı."

Yaşadığım kıskançlığın yoğunluğu bir uyandırma çağrısıydı. Başka bir kız kardeş olsa detayları sorardı ama ben öpüşüklerini düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bu, Sevin ve Elle'nin ilişkisinde yaşanacakların yanında devede kulak kalırdı.

gelişti. Bu duygulardan kurtulmak sadece bir seçenek değil, acil bir gereklilikti.

Mutluluk numarası yaparak gülümsedim. "Vay canına. Bu harika."

"Sana söylemek için bir an bekliyordum ama sen çok meşguldün." "Bana söylediğine sevindim."

Yatağımın kenarına oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Birbirimizden istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Neden böyle bir şey olsun ki?"

"Sevin ve ben evlendiğimizde. Bağımızı kaybetmemizi istemiyorum. Uzaklara taşındığımda bile seninle seks gibi konularda konuşabilmeliyim. Ne yaptığımı bilmeyeceğim."

İçimi bir mide bulantısı ve kıskançlık dalgası kapladı. "Bu alanda senden daha fazla tecrübem yok."

"Şaka mı yapıyorsun? Gerçek bir deneyime sahip olmayabilirsin ama kendimi bildim bileli bu konuda kendi yöntemlerinle çalışıyorsun."

Elle, benim her zaman doğuştan cinsel açıdan ondan daha meraklı olduğum gerçeğinden bahsediyordu. Kütüphaneden gizlice aşk romanları alırdım, onları ailemden saklardım, bazen Elle'yi zorla dinletirdim ve ona bazı bölümleri el feneriyle okurdum.

yatağın örtüleri. Yani, gerçek seks yapmamış olsam da, kesinlikle kurgusal karakterler aracılığıyla vekaleten yaşamıştım.

"Sanırım haklısın."

"Asıl mesele şu ki, hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum Evangeline. Asla."

"Olmayacak, Elle," dedim ve onu kucakladım.

En az onun kadar narin olan tatlı parfümünü içime çekerek gözlerimi sıkıca kapattım ve aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğime dair sessizce yemin ettim. Kız kardeşim her şeyden daha önemliydi. Bu, Sevin'e karşı hissettiğim her türlü duygunun derhal yok edilmesini sağlamak için adımlar atmak anlamına geliyordu. Gerçekten tek bir seçenek vardı. Aklımı ondan uzaklaştıracak birini bulmam gerekiyordu. Eğer ailemin çatısı altında yaşamaya devam etmek istiyorsam, bunun tek bir yolu vardı. Ya onlar gibi olacaktım ya da hiç olmayacaktım.

O öğleden sonra hepimiz Pazar ayininden döndükten sonra annemin dikiş odasının kapısını çaldım. "Bir dakikan var mı?"

"Tabii, tatlım. İçeri gelsene. Her şey mi?"

"Son zamanlarda bazı şeyler hakkında düşünüyordum. Bu konuyu seninle özel olarak konuşmak istedim."

Siyah klasik Singer makinesinde bir etek dikiyordu ve yaptığı işi bırakarak kumaşı kenara koydu. "Pekâlâ."

Derin bir nefes aldım ve pencereden dışarıda yağan yağmura baktım. "Elle ve Sevin'in evlenmesiyle birlikte, evliliğimi düşünmeye başladım. çok fazla gelecek. Sana kur yapmakla hiç ilgilenmediğimi söylediğimi biliyorum..." "Asla evlenmek istemediğini söylediğinde, bu çok Baban ve benim için üzücü, biliyorsun. Bu senin geleceğin için ne anlama geliyor... yaşlı, çocuksuz bir kız kurusuna dönüşmek mi? Imogene teyzene bak. O, hayatta yolunu kaybeden ve Tanrı'nın isteğine uymayan insanların başına neler gelebileceğinin iyi örneği."

Annemle, bununla hiçbir ilgisi olmayan zavallı Imogene hakkında tartışmaya çalışmayacaktım. Imogene'in sorunları vardı ama bunların hiç evlenmemesiyle bir ilgisi olduğundan şüpheliydim.

"Bu konuyu en son konuştuğumuzda, görücü usulü evliliğe kesinlikle karşıydım. Hâlâ yüzde yüz emin değilim ama sanırım en azından seçeneklerimin neler olduğunu görmeyi denemek istiyorum."

"Kur yapmak mı istiyorsun? Çünkü baban, nihai hedef ve sonuç evlilik olmadan geleneksel olarak flört etmene izin vermeyecektir."

"Kurallarının ne olduğunu biliyorum. Açıklamak zorunda değilsin."

"Biliyorsun, kilisemizde senin yaşlarında bir sürü iyi genç adam var, Evangeline, ama onlar eş arıyorlar, iyi Yuva kurmaya hazır ev kadınları. Çok huzursuz bir kişiliğiniz var ve tatmin edilmesi çok zor birisiniz. Evlilik ömür boyu sürer. Yine de Biz sizin evlenmenizi istiyoruz ama siz de kur yapmadan önce bunun istediğiniz şey olduğundan emin olmalısınız. Bu iş ciddiye almazsanız erkeğe haksızlık etmiş olursunuz."

Aşkı istiyorum. Ama şu anda gerçekten ihtiyacım olan şey dikkatimi dağıtacak bir şey. İnandığım her şeye karşı çıkmak anlamına gelse bile bunun için her şeyi yaparım.

"Dediğim gibi, seçeneklere açığım. Bu yola girme konusunda tereddütlerim var ama yalnız kalmak da istemiyorum. Denemezsem kur yapma yolunun benim için işe yarayıp yaramayacağını bilemeyeceğim. Ama dener ve başarısız olursam, fikrimi değiştirmeye hakkım var, değil mi?"

"Baban ve ben bu konuyu konuşacağız, tamam mı? Her zaman bir seçeneğiniz olacak, ancak bir kez kur yapmaya karar verdiğinizde, bunun gerçekten ciddiye alınması gerekir."

"Anlıyorum."

Annem ve ben yağmur kadar konuşmaya devam ettik. Elle, Sevin ve babam yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir ev tadilatı deposuna gitmişlerdi. Sevin'in bir sonraki hafta sonu babama yeni bir kulübe inşa etmesinde yardım etmesi gerekiyordu, bu yüzden tüm malzemeleri alacaklardı.

Sessizlikten yararlanmayı tercih ederek, etrafta bir gezintiye çıkmaya karar verdim.

akşam yemeğine kadar kafamı boşaltmak için çiftliğin çevresini dolaştım. Araziden uzaklaşarak, yoldan aşağıya, en yakın komşunun arazisine doğru yürüdüm. Ortasında

Sis ve yağmurun arasında güzel bir gül fidanına rastladım; siyah beyaz bir günün ortasında göze çarpan kırmızı bir küme. Daha önce hiç fark etmemiştim.

Rose.

Sevin'in annesini düşünmeden edemiyordum, onun ölüm koşullarını benden başka kimseyle . Bugün her ne kadar karasevdamdan kurtulmanın yollarını planlasam da onu düşünmeyi hiç bırakmamıştım.

Çalıdan uzun saplı bir gül koparıırken, kimsenin görmediğinden emin olmak için omuzlarımın arkasına baktım. Koklayarak, bunun bir gül kokusu olacağına karar verdim.

sembolik bir an. Bu gülü alıp misafirhanenin kapısının eşiğine bırakacak ve annesinin hikâyesini paylaşmasının benim için ne kadar önemli olduğunu ona bildirecektim. Ardından her şeyi geride bırakacaktım - onunla tanıştığım andan ahırdaki karşılaşmamıza kadar olan her şeyi. Bu jest aynı zamanda günahlarım ve zayıflıklarımın barışmak, doğru olanı yapmak ve hayatıma devam etmek için kendi yeminimi de sembolize edecekti.

BÖLÜM 10

SEVIN

İlk başta bunun bir tesadüf olabileceğini ve bana o gülü bırakanın Elle olduğunu düşündüm. Daha sonra onu arayıp kapıma bir şey bırakıp bırakmadığını sorduğumda bırakmadığını söyledi. Elle de tüm öğleden sonra Lance ve benimle birlikteydi ve arabadan doğruca ana eve gitmişti, yani zaten o olamazdı.

Evangeline olduğuna inanmak istemiyordum. Konuşmamızdan sonra onunla ilgili düşüncelerimi kontrol etmek için zaten çok uğraşmışım. Onun da benim hakkımda, annem hakkında düşündüğü gerçeği tüm düşüncelerimi yeniden alevlendirdi.

Savaşmaya çalıştığım duygular.

Elle ile geçirdiğim tüm gün boyunca kendi kendime akıl yürüttüm ve bir sonuca varmışım.

Evangeline harekete . Bu yüzden tek seçenek onu durdurmanın bir yolunu bulmaktı.

O gece akşam yemeğinden önce kısa bir ara verdiğimde çizim yapmaya çalıştım. Çizim yapmak her zaman stresle savaşmak için kullandığım bir yöntemdi ama bu gece bana yardımcı olmuyordu. Elimde eskiz defterimle yatağında uzanırken tek istediğim

Onu çizim: kıvrımlı poposu, göğüslerinin kabarıklığı, ipeksi siyah saçları. *O karamel kahverengi gözleri*. Soruma umduğumdan daha dürüst bir şekilde cevap verdiğinde gözlerindeki tutkulu bakışı yeniden yaratmak istedim.

boş kağıda baktım. Her zaman çizdiğim nü resimler genellikle isimsiz, yüz­süz kadınlardan oluşuyordu. Artık onları yaratma arzum kalmamıştı. Çizmeye çalıştığım­da ellerim felç olmuş gibiydi.

kendimi çizmeye zorladım. Kalem hareket etmiyordu. Kalem i odanın öbür ucuna fırlatıp çekmecemin üzerindeki aynaya doğru yürüdüm ve yansıma­ma bakarken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Evangeline dün gece umutlarını ve hayallerini sıraladığında, göğsümde tamamen yabancı bir şey gelişti. Sanki istediğimi hiç bilmediğim şeylerin isimlerini sayıyordu. Rose'un ölümündeki rolüm nedeniyle bazı şeyleri hak etmediğime kendimi hep . Ama Evangeline'in güzel ağzından çıkan her dilekle kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

sanki doğrudan içine konuşuyormuş gibi daha hızlı daha hızlı. Belki de hayattan gerçekten daha fazlasını istediğimi ilk kez o zaman fark ettim. Bunu hak etmemiş olabilirdim ama istiyordum.

Onu istedim.

Sikeyim.

Aynada kendime bakmaya devam ettim.

Evangeline bir seçenek değildi, açık ve net. Lance'e ne söylemem gerekiyordu? Benim için seçtiği kızda hata yaptığını mı? Evangeline'den her yönden daha çok etkilendiğimi mi?

Beni gerçekten sevdiğine inanan diğer kızına söz mü verecek? Bu durumda tatlı Elle ne olacaktı? Yıkılırdı ve biliyordum ki

Evangeline kardeşine asla ihanet etmez. Sonunda, sokaklarda olurdum.

-Ya da daha kötüsü Lillian'la Oklahoma'ya geri dönecektim. Planlarım çoktan . Babamın istediği buydu, Lance'in işini devralmam. Bunu onun hatırasına borçluydum. Yıllarca her şeyi berbat ettikten sonra en azından bunu yapabilirdim. Yatağım hazırlanmıştı ve içinde yatmak zorundaydım. Ne istediğim... *arzuladığım*... önemli değildi. Bana yaşadığımı hissettiren tek kadının, dünyada sahip olamadığım tek kişi olması büyük talihsizlikti.

Bunu aşmanın bir yolunu bulmalısın, diye düşündüm kendi kendime yansımanı incelemeye devam ederken.

Mantıklı olan tek şey Elle'e yakınlaşmaya çalışmak, onda beni Evangeline'e çeken bazı şeyleri ortaya çıkarmaktı. Bu gece, müstakbel eşime aşık olma sürecine başlayacağıma yemin ettim.

Olga yemek masasına bir domuz bonfilesi koyarken, "Evangeline bu akşam yemekte bize katılmayacak," dedi.

"Neden olmasın?" Elle sordu.

"Az önce beni aradı ve bu gece eve gelmeyeceğini söyledi."

Birden başımı kaldırdım. "Ne?"

Tanrım. İlgini biraz gizlemeye çalış, Sevin.

Elle'e baktı. "Arkadaş!... Lorraine... yaklaşık bir saat önce vefat etti. Evangeline babanın arabasının anahtarlarını sormadan aldı ve onların evine gitti."

Kalbim aniden ağırlaştı. *Kahretsin. Yıkılmış olmalı.*

Lance, "Geri döndüğünde bunun için gereken cezayı alacak," dedi.

Ona döndüm. "Sence de bu biraz acımasızca değil mi? Arabayı gezintiye çıkarmış gibi değil. Birisi öldü."

Elle de benim düşüncelerimi destekledi. "Evet, baba. Böyle bir zamanda Adelaide'in yanında olmamasını bekleyemezsin."

"Kız kardeşin arkadaşlık ettiği kişiler hakkında ne düşündüğümü biliyor. Yaşananlar talihsiz ama bu durumu değiştirmez. Benim iznim olmadan arabayı çalmaya hakkı yoktu. Bu tür davranışların hiçbir mazereti olamaz. Çalmayacaksın, Elle. İncil'den hiç mi bir şey öğrenmedin?"

Yemeğin geri kalanı kayıtlara geçen en sessiz yemektir. Herkes Olga'nın masayı toplamasına yardım ettikten sonra Elle'i kenara çektim.

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Ne istersen." Tatlı tatlı gülümsedi.

"Gece için yukarı çıktıktan ve herkes uyuduktan sonra, sessizce gizlice dışarı çıkmanı ve konukevine gelmeni istiyorum."

Omzunun arkasına baktı ve "Bunu yapamayacağımı biliyorsun" diye fısıldadı.

"Bunun kurallara aykırı olduğunun farkındayım, ama bence gerçekten biraz yalnız kalmak istiyorum. Sana söz veriyorum, hiçbir şey denemeyeceğim. konuşmak istiyorum Elle. Herkesin nefesi ensemizde olmadan seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Sevin..."

"Sadece düşün, tamam mı?"

Yüzünde aşırı endişeli bir ifade belirdi. "Pekala."

Gece yarısından kısa bir süre sonra, tam Elle'in gelmeyeceği sonucuna varmıştım ki, kapı hafifçe çalındı. Kapıyı açtığımda kalbim neredeyse duracaktı.

Titriyordu, ıslak saçları ve gözlerindeki yaşlarla orada duruyordu.

"Evangeline."

"İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Yutkundum ve kapıyı ardına kadar açtım.

"Lütfen." O karşımda dururken kalbim küt küt atıyordu.

Saçları kabarık göğüslerinin üzerine dökülüyordu. "Neden burada olduğumu bilmiyorum Sevin."

Orada nutkum tutulmuş bir şekilde duruyordum, evimde olduğu için tam bir şok içindeydim.

Konuşsana Sevin.

"Geceyi Adelaide'de geçireceğinizi söylediler."

"Planlıyordum ama babamın tepkisinden endişelenmeye başladım. Yarın onun bağırırlarıyla uğraşmanın stresini yaşamak istemedim. En azından sabah yatağında uyursam beni o kadar sert cezalandırmayacağını düşündüm. Işığın yanıyordu. Uyuyamayacağımı biliyorum. Herkes uyurken yukarıda yalnız kalmak istemedim. Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Burada olmamam gerektiğini biliyorum."

"Hayır, gerçekten burada olmamalısın."

Geri başladı. "Gidebilirim. I-"

"Bırak da bitireyim. Buraya gerçekten gelmemeliydin ama geldiğine çok sevindim."

"Ceketimi çıkarmamın bir sakıncası var mı? Biraz ıslak. Uzun zamandır dışarıda durup kapınızı çalmalı mıyım diye düşünüyordum."

"Lütfen." Paltoyu ondan aldım. ". Rahatla. Sana bir şeyler hazırlayayım mı?"

Beni mutfağa kadar takip etti ve küçük tezgâha oturdu. "Burada yemek var mı ki?"

"Yapmakla uğraşıyorum..." Tereddüt ettim ve kıkırdadım. "Pop Tarts."

Gözlerini silerken ağlamasının yerini kahkahalar aldı. "Pop Tarts! Ne kadar gurmesiniz."

"Bir tane ister misin?"

"Pop Tart'a bayılırım aslında."

İki tane buzlu çilekliyi tost makinesine attım. Göz kırparak, "Evimde sadece en iyisi var." dedim.

Ona bir tabak uzattığımda börekten bir ısırık aldı. "Bütün gün yediğim en güzel şey bu. Yalnızken böyle mi yapıyorsun? Oturup Pop Tarts mı yiyorsun?"

Uzun bir bardak süt doldurup ona doğru uzatırken gülümsedim. "Bazen."

"Geceleri buraya döndüğünde başka ne yapıyorsun?"

Seni düşünerek mastürbasyon yapmak dışında mı? Şey...

"Son zamanlarda mı? Sadece müzik dinliyorum ve bol bol düşünüyorum."

Evangeline sütünen uzun bir yudum aldıktan sonra, "Oklahoma'da mutlu olmanız da, tamamen yeni bir hayata başlamak garip olmalı," dedi.

"Evet... öyle sayılır ama kardeşlerim dışında benim için orada gerçekten hiçbir şey yoktu. Babanın bana verdiği bu fırsat için minnettarım." Boş tabağını alarak, "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana bu geceyi anlat. Ne oldu?"

"Adelaide ağlayarak beni aradı ve Lorraine'in öldüğünü söyledi. Bu bir şok değildi. Hepimiz bunu bekliyorduk ama yine de onun yanında olmam gerekiyordu. Hava karanlıktı, bu yüzden bisiklete binmek bir seçenek değildi. Babamın arabayı bana isteyerek vermeyeceğini biliyordum. O yüzden arabayı almaktan başka çarem yokmuş gibi hissettim."

"Bunun için sana saygı duyuyorum. Arabayı çalmanın sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağını biliyordun ama arkadaşın için yapman gerekeni yaptın."

"Başka ne seçenek var ki?"

"Seni cezalandıracağını söylediğinde ne demek istiyor?" "Babam bana hiç vurmadı, eğer sorduğun buysa."

"Ben de tam olarak bunu bilmek istiyordum. Bunu duyduğuma sevindim."

"Muhtemelen bisikletimi bir elimden alacak, bu da aslında bir sorun olacak çünkü Adelaide'e tamirhanede yardım etmem gerekiyor. önümüzdeki birkaç gün."

"Oraya gitmen gerekiyorsa seni ben götürürüm."

"Teşekkürler, ama senin için sorun yaratmak istemiyorum Sevin. Bir bulurum." Odanın eski CD çalara doğru yürüdü. "Ne tür müzik dinlersin?"

"Zevkim değişir."

Küçüklüğümde ve Lillian'ın Hristiyanlık dışı müzikleri yasaklamasından önce babamın CD'lerinden birçoğu hâlâ bendeydi. Evangeline onlardan birini kaldırdı. "Aman Tanrım. The Smiths'e bayılıyorum! Benden başka kimsenin bu tür müzik dinlediğini sanmıyordum. En sevdiğin albümleri hangisi?"

"Muhtemelen Kraliçe Ölmüştür."

"Yok artık. Hollow'un Şapkası."

"Vay canına. Etkileyici." Onun durduğu yere doğru yürüdüm. "Yemin ederim, Evangeline. Hayatımda senin gibi biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum."

"Çok tuhaf olduğum için mi?"

"Sana tuhaf sın dediğimde bunu kötü anlamda *söylemiyorum*. Bunu biliyorsun, değil mi? Sadece tanıdığım diğer kızlardan çok farklısın."

"Oklahoma'da bir sürü kızla tanışmış olmalısın, kadarıyla?" "Elle'den önce hiç gerçek bir kız arkadaşım olmamıştı."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Sizde çok fazla olacak bir tipe benziyorsunuz."

Birbirimize bakakalmıştık ve içimde ona açılmak için ani bir dürtü vardı. Bunun neden önemli olduğunu anlayamasam da içimi kemiren her şeyi ona anlatmak istiyordum. Nedense öyleydi işte. Kalp atışlarım hızlandı. "Seks yaptım... sadece ciddi bir ilişkim olmadı."

Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce bu bilgiyi değerlendirmek istercesine yere baktı. "Muhtemelen bakire olmadığını düşündüm. Elle bunu biliyor mu?"

"Bir gece tüm bu konular hakkında bir konuşma başlatmaya çalıştım. Ona hayatımda bazı kötü şeyler yaptığımı söyledim, onun kabul etmeyeceği şeyler. Evlenmeden önce her şeyi bilmesini ve bunun onun için önemli olup olmadığını görmesini istedim."

"Ona söylemene izin vermedi mi?"

"Bilmek istemediğini, O'nu kabul ettiğim sürece Tanrı'nın beni affedeceğini söyledi."

"Neyle başa çıkabileceğini biliyor. Bence senin seks yaptığından şüphelenebilir Sevin. Zaten o kadar da kötü bir şey değil. Elle'nin senden, ailelerimizin bizden beklediği gibi bir beklentisi olduğunu sanmıyorum. Sadece evlendiğinizde ona iyi bir koca olmanızı bekliyor." "Sadece seks yapmadım."

"Bu beni ."

Sonra ağzımdan kaçırdım, "Evli bir kadınla yattım."

Biraz geri çekildi, biraz şaşırılmış görünüyordu. "Oh."

"Bundan gurur duymuyorum... en azından artık duymuyorum. Eğer zamanda geriye gidip bunu silebilseydim, silerdim."

Yüzü kızarmıştı, bu da ifşaatımın onu gerçekten etkilediğini gösteriyordu. "İstedığın kızla birlikte olabilirsin, neden evli biriyle birlikte olasan ki?"

"Sırf yanlış olduğu için. Evlilik kurumuna karşı çıkmak beni bir şekilde güçlü hissettiriyordu. Bu bir çeşit İsyan. Sadece bu hale geldiğim için değil, üvey annemin beni dünyadan koruma şekli nedeniyle de hayata çok öfkeliydim. Ailem tarafından sevildiğimi hiç hissetmedim. Dolayısıyla, bu kişiyle seks yapmak... aynı zamanda sonrasında sorumluluk almadan, eylem anında sahte bir sevgi duygusu hissetmemi sağladı. Benden daha fazlasını beklemeyeceğini biliyordum. Ama bu yanlış bir yoldu."

Bu konuda. Bazı şeylere gereken saygıyı duymadım. Bunu şimdi anlıyorum."

"Kimdi o?"

Yutkundum. "Vaizimizin karısıydı." Ağzını

kapattı. "Aman Tanrım."

"Biliyorum." Ellerimi saçlarımda gezdirip hayal kırıklığıyla çekiştirerek biraz volta attım. "Lanet olsun. Tüm sana anlatmanın neden önemli olduğunu anlamıyorum. Açıklayamıyorum ama kim olduğumu bilmeni istiyorum. Bana ne düşündüğünü söyle."

Uzun bir nefes verdi. "Üzücü ama bana söylediğin şey seni tanımlamıyor. Sen böyle biri değilsin. Sen hataların değilsin."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Hiç bu şekilde bakmamıştım."

"Bu konuda kendini suçlu hissetmen bile senin iyi bir insan olduğunu kanıtıyor. İnsanlar hata yapar. Her neyse, gönüllü bir katılımcı olmana rağmen, o sürtüğ senden faydalandı. Sanırım senden büyüktü?"

"Otuzlu yaşlarının başındaydı."

Başını salladı, her şeyi özümsemek için tekrar yere baktı. Hafifçe gülerek başını sallamaya başladığında bedenim biraz gevşedi. "Vay canına. The Smiths hakkında konuşmaktan sekse nasıl geldik?"

"Kim bilir? Seninle sonsuza kadar konuşabilirmişim gibi hissediyorum. Bir an Pop Tarts yiyoruz, sonra sana en derin, en karanlık sırrımı anlatıyorum."

"Bu muydu? En derin, en karanlık sırrın bu muydu?"

"Bundan daha fazlasını mı istiyorsun? Bu oldukça kötüydü." Aklım başımdan gitti. Uzun uzun düşündüm ve bunun gerçekten de günahlarımın en kötüsü olduğunu fark ettim. "Evet. oldukça eminim." Ağzım bir gülümsemeye dönüştü. "O zaman sen de bana seninkini söyleyen iyi olur."

"En karanlık sırrım mı?"

"Evet." Gözlerinin içine bakarken usulca "Evet" dedim.

Gözlerini kapattı ve açtığında şöyle dedi: "Gerçekten mi? Bu. Şu anda. Burada olmak... benim en derin, en karanlık

sırrım." Anlayışla başımı salladım ve fısıldadım,

"Evet." "Gerçekten daha fazla kalmamalıyım."

Lütfen kal.

Sonra kapı çalındı. İkimizin de kafası aynı anda ön kapıya doğru döndü.

"Kim o?" diye sorduğunda ortak paniğimiz hissediliyordu.

"Ben Elle."

BÖLÜM 11

EVANGELINE

Kalp atışlarım hızlandı. "Elle?" Paltomu giymek için koştum. "Olduğun yerde kal. Sorun yok. Ben hallederim."

Sevin kapıyı açtı. En rahat sesiyle, "Hey..." dedi.

Elle oturma odasının ortasında durduğumu hemen fark etti. Gözlerini kıstı. "Evangeline?"

Elimi biraz beceriksizce kaldırdım.

"Merhaba." "Burada ne yapıyorsun?"

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Sevin araya girdi. "Evangeline babanın arabasını bu gece geri getirmeye karar verdi, böylece sabaha elinde olacaktı. Yolda bir şeye çarptığını düşündü ve arabada gözle görülür bir hasar olup olmadığı konusunda ikinci bir görüş istedi. Ben de tam ceketimi ve el fenerimi alıp bir göz atmak üzereydim."

Bu şaşırtıcı derecede mantıklı bahaneyi duyduktan sonra sinirlerim yatışmaya başladı. "Doğru ya. Sevin'in ışığının yandığını gördüm ve babamı uyandırmak istemedim. Zaten bana yeterince kızgın." Kısa bir süre Sevin'e, sonra tekrar Elle'ye baktım ve gerçekten hiç hakkım olmayan bir soru sordum. "Ne yapıyorsun?"

Burada mı?"

Elle'in onu görmek için gizlice dışarı çıktığını fark ettikçe kıskançlığı artıyordu. Bu daha önce de olmuş muydu?

Elle Sevin'e bakarken paniklemiş görünüyordu.

Yine araya girdi. "Elle'den herkes uyuduktan sonra gelmesini istedim. Herkes sürekli bizi izlediği için, onunla birbirimizi gerektiği gibi tanıma fırsatı bulamadığımızı hissediyorum. Sadece biraz konuşacaktık. Hepsi bu kadar."

Elle başını salladı ve bana baktı. "Bir şey söylemeyeceğini biliyorum." "Elbette söylemem."

Sevin ceketini ve el fenerini aldı. Sonra arabaya bakmaya gidiyormuş gibi yaparak kapıdan çıktı. Elle'nin sempatik yüz ifadesine bakarken, suçluluk duygusu kıskançlıkla savaşmaya başlamıştı.

Ne düşünüyordum ki?

Elle bana sarılmak için yanıma geldi. "Lorraine için çok üzgünüm."

Adrenalin hala içimde pompalanıyordu. Verdiğim tepkiye çok kızmıştım. Bakalım doğru muyım; kız kardeşimin gece yarısı gizlice erkek arkadaşını görmeye gitmesini kıskanmıştım. *Gerçekten zekice*. Bu da bunu kontrol etmem gerektiğinin bir başka göstergesiydi.

Aslında onu görmeye gelmeyi düşünmemiştim. Ama o gün çok acı vericiydi ve beni yargılamadan her şeyi anlayacağını biliyordum. Sonunda cesaretimi toplayıp kapısını çalmadan önce on dakika boyunca yağmur altında beklemiş olmalıyım. Elle'in gelmesi yüzüme bir tokat gibi çarptı ve kararımın büyük bir hata olduğunu doğruladı.

"Eve dönsem iyi olacak, Elle. Uyanmamaları için sessiz olacağım."

"Babam burada olduğumu bilse beni öldürür."

Gururumu yutarak, her iyi kız kardeşin vereceği yanıtı verdim. "Bu konuda endişelenme. Sen ve Sevin herkesin dikkatli gözlerinden uzakta birlikte vakit geçirmelisiniz. Bunu yapabilmeniz tek yolu bu."

"Seni seviyorum," dedi.

Göğsüm daraldı. "Ben de seni seviyorum."

Sevin ellerini ceplerine sokmuş, babasının garaj yolunda park etmiş arabasının yanında duruyordu. "Geleceğini sanmıyordum" derken yere bakıyordu.

"Gecenin bir yarısı evinizde bulunmaya hakkı olan tek kişi oydu."

"Ona uğramasını söyledim çünkü bazen onu gerçekten tanıımıyordum gibi hissediyorum. I-"

"Lütfen," diye araya girdim. "Bir açıklamaya ihtiyacın yok. Siz ikiniz evleniyorsunuz. Bu sadece ihtiyacım olan gerçeklik kontrolüydü." Aniden ana eve doğru yürümeye başladığımda bu son itirafımdan pişmanlık duydum.

"Evangeline..."

"Gitmem gerek."

seslendi, "Gül için sana hiç teşekkür etmedim. Benim için anlamı çok büyüktü."

Durdum ve kısaca arkamı döndüm. "İyi geceler, Sevin."

İki gün sonra Lorraine verildi. Annem babamı cenazeye bisikletimle gitmeme izin vermesi için ikna etmişti.

Törenden sonra Adelaide'in evinde ailesi, arkadaşları ve mağaza çalışanları için bir öğle yemeği organize ettim. Lorraine'in ailesi kendi aileleri için bir restoranda merhamet yemeği ayarlamış ve Adelaide'in katılmasını yasaklamıştı. Yürek parçalayıcıydı.

Herkes gittikten ve ben bulaşıkları yıkadıktan sonra Adelaide'le onun oturma odasında yalnız kaldık.

"Vangie, tüm ilgilendiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Geçtiğimiz ay boyunca yanımda olmak için çok fazla risk aldın. Bunun anlamı tahmin ettiğinden çok daha büyük."

Onu kucaklayarak, "En azından bunu yapabilirim. Bazen sana kendi ailemden daha yakın hissediyorum. Sen benim güvenli sığınağımsın." Onu bıraktım ve koltuktan kalktım. "İkimize de çay yapacağım, tamam mı?"

"Bana yeni ve heyecan verici bir şey söyle, Vangie. Bu acıyı dindirecek herhangi bir şey."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bana komik bir şey söyle. Güldür beni. Sapık teyzen son zamanlarda yeni bir şey çekti mi?"

Gülerek çay suyunun bir kısmını yanlışlıkla siyah elbisemin üzerine döktüm. "Annem ve babam denemesi için odadan uzun süre çıkmasına izin vermiyorlar."

"Sana *kim olduğunu biliyor musun diye* sormayı erteliyordum. Yeni bir şey çıkarsa bana söylersin diye düşündüm."

"Adını söyleyebilirsin."

"Sevin'in nesi var?"

"Sana söylediğim son şey neydi?"

"Bana kapıya bıraktığın gülden bahsetmiştin, çok tatlıydı.

Dürüst olmak gerekirse, belki de ona aşık oluyorsundur diye endişelendim. Bu çok tehlikeli."

"Sonuç olarak haklısınız. Bu tehlikeli. Ateşle oynuyorum ve bu sadece benim yanmamla sonuçlanacak. Birkaç kez fark ettim ki onunla arkadaş bile olamayacağımı söyledim. Duygularım çok güçlü. Uzaklaşmam ve kendimi biriyle tanışmaya zorlamam gerekiyor."

"Aşk zorlayamazsın, tatlım."

"Bir şeyler vermelisin, Addy. Şu anda aşkı birazcık akıl sağlığıyla takas edebilirim." Çay poşetini demlerken, "Anneme kur yapmaya açık olduğumu söyledim," diye itiraf ettim.

"Vangie, hayır."

"Doğru gelmeyen hiçbir şey için acele etmeyeceğime söz veriyorum. Bu sadece en azından denemem gerektiğini düşündüğüm bir şey. Benim için iyi olabilir. Doğru zaman gibi geliyor."

Adelaide beni annemden daha iyi tanıyordu. Rol yaptığımı görebiliyordu.

"Aman Tanrım. O çocuk sana ne yaptı?"

O haftanın ilerleyen günlerinde ben de kendime aynı soruyu soruyordum.

Babam ve Sevin, aramızdaki kulübeyi inşa etmeye başlamak için Cuma günü izin almışlardı.

Addy'nin dükkanına yardım etmekten yeni dönmüştüm ki motorumu çalıştıkları yerin yanına park ettim.

Sevin'in başında bir beyzbol şapkası ve kolları kıvrılmış ekose bir flanel gömlek vardı. Arkasını döndüğünde, gömleğinin düğmelerini tamamen açtığını ve parlayan çıplak göğsünü sergilediğini fark ettim.

Orada durduğumu fark edince başını salladı ve elini salladı. İçeri girmeden önce ben de el salladım.

Mutfak penceresinden onu çalışırken izlemeye devam ettim: Çekici sertçe vururken kaslarının hareket edişini, bir şey almak için eğildiğinde kot pantolonunun kışını sarışını, terini silmek için elinin tersini kaldırdığında gömleğinin daha da açılmasını

Alnım. Bacaklarımın arasındaki kaslar, içimde acı veren bir arzu birikirken sıkıştı.

Annemin sesi beni ürküttü. "Evangeline, lütfen bu suları onlara götürür müsün?"

"Elle nerede?"

"Imogene'i bir doktor randevusuna götürdü."

"Oh...tamam."

İki uzun bardak buzlu su taşıyarak çalıştıkları yere doğru yürüdüm.

Gürültü üzerine bağırdım, "Bu sular bende. Onları nereye koymamı istersiniz?"

"Benimkini şuradaki masanın üzerine koy," diye bağırdı babam matkabının sesi arasında.

Sevin elindeki odun parçasını büyük bir gürültüyle yere düşürdü. Bana doğru yürüdü. "Şimdi benimkini alacağım." Bardağı benden alırken eli elime değdiğinde meme uçlarım karıncalandı.

Suyu yudumlarken, adem elmasının aşağı yukarı hareket edişini izledim. Bu fırsatı terli vücuduna yakından bakmak için kullandım. İç çamaşırının üst kısmı kot pantolonundan dışarı çıkıyordu. Onun kokusu kesilmiş odun, ter ve kolonya karışımı sarhoş ediciydi. Geçen geceki konuşmamızı, cinsel geçmişini nasıl itiraf ettiğini düşündüm. Beni ne kadar rahatsız etse de, o vücudu bir kadına zevk vermek için kullandığını bilmek beni arzudan zayıf düşürdü. Bunun onunla nasıl bir his olacağını ancak hayal edebilirdim.

Elle öğrenecekti.

"Teşekkür " dediğinde hâlâ karın kaslarına bakıyordum. Gözlerim hemen onun kışkırtıcı bakışlarıyla buluşmak için yukarı fırladı.

Beni ona bakarken yakalamıştı.

"Bir değil."

Bardağı bana geri uzatırken ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Nasılsın? Bu hafta seni pek görmedim."

"Evet. Meşguldüm."

"Senin için bir şeyim var," diye ağzından kaçırdı, bunu söylemek için endişeyle beklediğini belli eden bir şekilde.

"Benim için mi?"

"Evet. Burada bekle, tamam mı?"

Sevin koşarak kamyonetinin park ettiği yere gitti ve açık pencereden bir şey aldı.

Durduğum yere döndü ve bana bir CD uzattı. "Nedir bu?"

"Eğer Smiths'i , buradaki bazı şarkıları da seveceksiniz. Birkaç Smiths şarkısı ekledim - en sevdiğiniz albümden olanlar, ama aynı zamanda The Lemonheads, The Pixies... ve Pulp."

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Kendim için yaptım ve sana bir kopyasını yazdım." "Teşekkürler."

Gözlerimin içine baktı ve "On numara benim favorim." dedi. Sonra da çekip gitti.

Hemen odama geri götürdüm ve eski taşınabilir CD çalarımın tozunu aldım.

Güneş içeri girerken yatağıma uzandım, dünyayı bastırdım ve her şarkıyı dinledim. On numaraya geldiğinde, özellikle o şarkıyı söylediğini bildiğim için özel bir dikkat gösterdim.

Şarkının adı *Like a Friend* idi. Sonradan Pulp'tan olduğunu öğrendim. Her şarkı sözünde gözlerim yaşarana kadar ağırlaştı. Sözler tam da onun hakkında hissettiklerimi anlatıyordu. Şarkıcı arkadaşıyla ilgili tüm duygularını haykırıyordu, onun istememesi gereken her şey olduğunu, onun için kötü olan her şey olduğunu ama yine de onu istemekten vazgeçemediğini söylüyordu. Sadece arkadaş olmak anlamına gelse bile elde edebileceği her şeyi kabul ediyordu. Her bir satır benimle konuştu. Belki de çektiğim eziyette yalnız olmadığımı ilk kez fark ettim. Bu durum -aramızda her ne oluyorsa- ona da zarar veriyordu.

Pencereye gidip ona bakmadan önce şarkıyı beş kez dinlemiş olmalıyım. Bir ara nihayet başını kaldırdı ve beni fark etti. Güneşin parıltısı arasında beni görebilmek için gözlerini kıstı. I Kulaklığım hala takılıydı. On numarayı duyduğumu biliyordu. Gözlerimiz kilitlendiğinde yüzündeki ifade on numaranın *sadece* bir şarkı olmadığını doğruluyordu. Bu onun benimle konuşma şekliydi.

Ertesi sabah, sabah koşusuna çıkmaya hazırlanırken ön kapımızın önünde geriniyordum. Hava çok sisliydi, ama öyle bir şey vardı ki Dünya daha uyanmadan önce o tür bir donuk havada koşmak konusunda huzurluydu.

Çakıllı kaldırıma çıktığımda, kendi ayak seslerimin yankısı gibi görünen bir ses duyduğumda rotamın yaklaşık çeyrek milindeydim. Yaklaştıkça ses daha da yükseliyordu. Kalbim çarpmaya başladı.

Biri arkamdan koşuyordu.

Arkamı döndüğümde siyah kapüşonlu bir adam gördüm. Panik baş göstermeye başlamıştı. Adam yaklaştıkça yüzünü son kez tanımak nefes alışımı yavaşlattı.

Sevin.

Bir milin daha iyi bir kısmı boyunca yan yana koşarken birbirimize hiçbir şey söylemedik. Sonunda ona döndüğümde bana baktı. Yüzünü çerçeveleyen siyah kapüşon, gözlerinin derin gerçekten vurguluyordu. Bir noktada nefesimi tutmak için durmam gerekti.

Ceketinin fermuarını açtı ve bir su şişesi çıkarıp kapağını açtı ve bana uzattı. "Susuz koşmamalısın."

Küçük bir yudum aldım. "Teşekkürler."

Şişeyi ağızına götürdü. Suyu emerken şeffaf plastiğın dilinin hareketini izledim. Dudaklarından çektiğinde, emiş kaybı nedeniyle bir ses çıkardı. Şişeyi bana uzattı.

sesi sertti. "Biraz daha iç."

Bu sefer şişeden içtiğimde, yardım edemedim ama şunu düşündüm. Az önce onun dilinin yerde şimdi benim dilim vardı. Gözleri ağızıma yapışıp kalırken tüylerim diken diken oldu. Boş şişeyi ona geri uzattım.

Koşumuza devam ettik. Her adımda havadaki gerilim sisten daha yoğun bir hal alıyordu. Tatmin garip bir ön sevişme gibiydi, bu yüzden daha hızlı koşuyorduk. Saatine bakıp geri dönmek için arkasını döndüğünde onu takip ettim.

Neredeyse eve dönüyorduk. Aniden "Her zaman bu kadar erken tek başına mı koşarsın?" dediğinde nefesi kesilmişti.

"Evet. Neden?"

"Bundan hoşlanmıyorum. Benim yaptığım gibi birinin ne kadar kolay gelebileceğini gördün. Artık bunu tek başına yapmamalısın." Bana doğru baktı. "Seninle koşacağım."

O sabahtan sonra bir daha tek başıma koşmam gerekmedi.

BÖLÜM 12

SEVIN

O koşular için yaşadım.

Her sabah, o araziye geçip yola doğru koşana kadar pencерemde beklerdim. Gözden kaybolduğunda, ona yetişmek için kapımdan çıkardım. Eğer biri uyanıp dışarı bakarsa, bizi birlikte çıkarken görmemesi önemliydi.

Bu konuda hiç konuşmamış olsak da beni beklediğini biliyordum, çünkü yaklaştığımı duyduğunda omzunun arkasına bakmayı bırakmıştı. Ben olduğumu biliyordu. Başlangıçta, orada olmamın onu gerdiğini söyleyebilirdiniz. Ancak her geçen gün, kilometrelerce birlikte koşarken sinirlerin yerini rahat bir sessizlik aldı.

Bazı sabahlar yolun ortasında durur ve tıpkı ilk tanıştığımızda yaptığımız gibi çimlerin üzerine otururduk. Sadece konuşurduk. Konuşurduk. Benzer çocukluklarımız, müzik, Oklahoma'daki hayatım, geleceğe dair umutları gibi her şey hakkında konuştuk. Arkadaşı emekli olduğunda Adelaide'in dükkanını devralmak istiyordu ama beklentinin evlenip ev hanımı olması, belki de en fazla aile şirketine yarı zamanlı çalışması olduğunu biliyordu. Ben de ona bir gün Sutton Provisions'da benden beklenecek sorumlulukların üstesinden gelebileceğime dair tüm güvensizliklerimi itiraf etmiştim.

Koşmaya devam edip son yarım mile geldiğimizde, kimsenin bizi birlikte görmediğinden emin olmak için onun geçiyordum. Kendimi yanlış bir şey yapmadığımıza, bunun sadece bir arkadaşla geçirilen masum bir zaman olduğuna ikna etmeye devam ettim. Yine de evime döndüğüm anda daha iyi anladım çünkü ertesi sabaha kadar dakikaları sayıyor olacağım.

Elle ve ben baş başa daha fazla zaman geçiriyorduk ama bu Evangeline'e olan hislerimi unutmama yardımcı olmuyordu. Bu beni çok korkutuyordu. Elle ile konuşmalarımız farklıydı, hiçbir zaman o kadar derine inmiyordu ve her zaman biraz yapmacıktı. Ona karşı daha güçlü hisler geliştirmeyi çok istiyordum ama bu doğal bir şekilde gerçekleşmiyordu.

Evangeline ile koşu yaklaşık bir ay boyunca devam etti, ta ki bir sabah yürüyüşümüzün ortasında aniden durana kadar.

Nefes almakta zorlanıyordu. "Bunu daha fazla yapamam Sevin."
Fiziksel acı çektiğini düşünerek panikledim. " var? Ne oldu? Nefes almakta zorlanıyor musun? Kramp mı girdi?"

"Hayır."

"Ne oldu?"

"Bunu *seninle* daha fazla yapamam. Bitmek zorunda."

Nedenini çok iyi bilmeme rağmen, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü her gece sabahın bir an önce gelmesini dileyerek uykuya dalıyorum. Her gün *seninle* geçireceğim zamanı daha da çok istiyorum. Ve yakında bir gün, ayak seslerini beklerken arkamı döneceğim ve orada olmayacaklar. O gün gelmeden önce bunu durdurmalıyım. Benimle kaçmayı bırakmanı istiyorum. Lütfen." Nemli gözleri yalvarıyordu.

Kalbim sıkışmış gibi hissettim, çünkü az önce bu sabahlar hakkında tam olarak nasıl hissettiğimi tarif etmişti. Nihayet o anda onun da bana karşı hislerinin aynı derecede güçlü olduğunu anladım. Onu incinmekten korumam gerekiyordu. Şu andan itibaren bu, bencilce onun yanında olma ihtiyacımdan daha önemli olacaktı. Sadece başımı salladım ve onun uzaklara doğru kaçışını izledim.

Sonraki birkaç hafta boyunca Evangeline'i neredeyse hiç görmedim. Ya yukarıda fabrikada çalışıyor ya da dükkânda Addy'ye yardım ediyordu. Birbirimizi akşam yemeklerinde görüyorduk; hepsi o kadar. Her şey en başta olduğu gibiydi. Onu çok özledim ama bunun en iyisi olduğunu biliyordum.

Emily'nin bize eşlik etmesiyle Elle ve ben akşam yemeğinden önce el ele tutuşmuş yürürken Elle birden fazla bomba patlattı.

"Sana bir şey sormam gerek."

Elini sıktım. "Sor." "17

Ağustos'ta işin var mı?" "17

Ağustos da ne?"

"Düğün için istediğimiz salon iptal oldu. O tarih kilisenin mevcudiyetiyle mükemmel bir şekilde çalışır."

Uygun bir mekan bulamadığımız gerçeği
Düğünün büyüklüğünü ayarlayamayamızın ana nedeni

Tarih henüz belli değil.

"Dört ay içinde."

"Evet. Bu çok mu uzun... çok mu erken?"

İçimdeki tedirgin edici duyguya rağmen, "Hayır, iyi" dedim. "O zaman rezervasyon yaptırabilir mi?"

"Elbette."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Şu anda çok mutluyum!" Bana sarıldı. "Anneme söylemek için sabırsızlanıyorum! Seni çok seviyorum."

"Mutlu olmana sevindim."

"Emily, küçük nedime olmaya hazır mısınız?"

"Nasıl oluyor da Evangeline baş nedime oluyor?"

Evangeline'in Elle ile düğünümde koridorda yürümesi fikri midemi bulandırdı.

Elle şakacı bir şekilde kız kardeşinin saçını karıştırdı. "Çünkü o daha büyük, aptal.

Belki o zamana kadar kendisi de nişanlanmış olur."

Kollarımızı sallıyorduk ve ben istemeden durdum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Callum Hughes'u tanıyor musun?"

"O babanın işe yatırım yapan arkadaşı." "Aslında, onun oğlu, Callum Junior."

"Peki ya o?"

"Evangeline ve o telefonda konuşuyorlardı." Çenem sertleşti. "Gerçekten mi..."

"Evet. Sanırım kur yapmayı düşünüyorlar. Aslında yarın akşam yemeğe gelecek."

Evangeline mutfaktan yemek odasına eşya taşıırken gergin görünüyordu. Bana bakmayı reddetti ama bu gözlerimin onu takip etmesini engellemedi.

Güzel bir lavanta rengi elbise giyiyordu ki bu onun normal tarzı değildi. Etek giyerdi ama genellikle gündelik olurdu. Saçlarını da uzun bukleler halinde şekillendirmişti. Başka tarafa bakmak gerçekten zordu.

Elle yanıma oturdu ve elimi içine aldı. "Neden gerginim?" diye sordu.
"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Onun için gerginim. Bu bana seninle ilk tanıştığım zamanı hatırlatıyor. Babam beni ilk kez Oklahoma'daki evine götürdüğünde çok korkmuştum ama sonra sana bir kez baktım ve anladım."

O duyguyu bilirim. Kız kardeşinle ilk tanıştığında ben de böyle hissetmişim.

Görünüşe göre, Evangeline ve Callum bir süredir konuşuyorlardı, ama ilk kez yüz yüze geleceklerdi. Ailesiyle birlikte gelecekti. Kafamda bir delik olmasını ne kadar istiyorsam onunla tanışmayı da o kadar istiyordum.

Lance kapıya gitti ve sesleri yemek odasına gittikçe yaklaştı. Saygılı olmak için onlar içeri girdiğinde ayağa kalktım.

"Sevin, bu benim iyi arkadaşım, Callum Hughes Senior - ondan bahsettiğimi duyduğunu biliyorum - karısı Barbara ve Callum Junior."

Sarı saçları ve kahverengi gözleriyle oğulları Callum fiziksel olarak benim tam tersim. Kardeşlerimden birinin daha yaşlı bir versiyonuna benziyordu. Oldukça yapılı ve yakışıklı olduğunu keşfetmekten nefret ettim.

Callum'un elini özellikle sertçe sıkıp gözlerine bakarken hiçbir şey söylemedim.

Hiç kimse Evangeline için yeterince iyi görünmese de, en azından ona değer verecek ve onu koruyacak iyi bir adam olması benim için önemliydi.

Evangeline onun yanına oturdu ve bir an için bile olsa masanın öbür ucundan bana reddetti. Yemek boyunca sohbetleri kolayca akıyor gibiydi. Birbirlerini tanımaya başladıkları çok açıktı.

Sutton'lar tüm zaman boyunca ailesiyle sohbet etti. Vücut dilini okumaya çalışarak Evangeline'in Callum'la etkileşimini izledim.

Yemekten sonra hepimiz tatlı ve kahve içmek için bahçeye çekildik. Sert rüzgârda rüzgâr çanları çalıyordu. Güneş tamamen batmıştı, bu yüzden Olga dışarıdaki beyaz Noel ışıklarını yakmıştı. Evangeline ve Elle bir banktaki salıncakta kollarını birbirlerine dolamış oturuyorlardı.

Ahenkli kahkahaları güzel bir sestir ve bu gece bu işkenceye neden katlandığımı hatırlatıyordu. Onlar kan bağıydı. Evangeline'e karşı hislerim ne kadar güçlü olursa olsun onları ayıracak hiçbir şey yapamazdım. İkisini de bu bağı bozamayacak kadar çok önemsiyordum. Sutton'larda hayranlık duyduğum bir şey de ne kadar güçlü bir aile birimi olduklarıydı.

Anlaşmazlıkları vardı ama genel olarak birbirlerine sıkı sıkıya bağlıydılar. Onlar artık *benim* ailemdi.

Callum benden birkaç adım ötede tek başına duruyordu ve kız kardeşlere bakıyor . Sutton'ların evinde kimse içki içmezdi, aksi takdirde kesinlikle evimdeki buzdolabında duran altılı paketlerden birini getirmeliydim. Bu geceyi hafifletecek bir şey gerçekten iyi olurdu.

Callum'a doğru yürürken kendimi sohbet etmeye zorladım. "Güzel gece, ha?"

"Evet. Gerçekten güzel bir yerleri var. Buraya son geldiğimde bunun kıymetini bilemeyecek kadar gençtim."

"Yani, kızları daha gençken tanıyordunuz?"

"Evet. Eyalet dışına taşındık ve yakın zamana kadar Evangeline ile yeniden bağlantı kurma şansım olmamıştı. O zamanlar bile ona çok aşıkтым. o zaman."

Dişlerimi sıkarken vücudum gerildi. "Söylemiyor musun?"

"Evet. On yıl sonra ona kur yapacağımı kim bilebilirdi ki?" "Henüz resmileşmediğini fark etmemiştim."

"Bu gecenin iyi bir gösterge olduğunu söyleyebilirim, sizce de öyle değil ?" "Peki, o bu konuda ne diyor?"

"Sorduğunuz buysa, henüz resmiyete dökmedik."

Sıradan bir kayınbiraderden ziyade kürsüde birini sorgulayan bir avukat gibi görünüyordum. "Peki, bu eşleştirme kimin fikriydi?"

"Aslında bu onun kararıydı. Ailesine hayatında bu adımı atmaya hazır olduğunu söyledi."

"Yani, seni mi seçti?"

"Kadının her zaman bir seçeneği vardır. Kimse onun kafasına silah ."

"Ama seni o seçmedi. *Onlar* seçti ve o da bunu kabul mü etti?"

Güldü. "Sen ve Elle'den farklı değil. Her şey böyle başlıyor, değil mi?"

"Sanırım bu evde." Tekrar kızlara bakarak, "Onun en çok nesini seviyorsunuz?" diye sordum.

Eliyle salıncağı işaret etti. "Yani... ona bir bakın. Muhteşem bir kız. O büyük gözler, o dudaklar, o vücut. Şu kalçalar? Çok kolay bebek doğuracak."

Bir adrenalin patlaması hisseden bedenim, gerekirse bu adamı yumruklamaya hazırlanıyor gibiydi. "Bu doğru mu?"

"Umarım öyledir."

"Belki de hayattan sadece bir adamın bebeklerini doğurmaktan daha fazlasını istiyordur. Bu hiç aklından geçti mi?"

"Bunun hakkında konuştuk. Çocuk istediğini söyledi."

"Evet. Ama seni temin ederim ki hemen demek istemiyor."

"Bunu onunla konuştunuz mu?"

Aslında . Onu muhtemelen herkesten daha iyi tanıyorum.

"Yani, onun seksi olduğunu

düşünüyorsun. Başka ne

düşünüyorsun?" "Tatlı, komik..."

kestim. "Neden ?" "Neyden?"

"bir şey söyle." "Bu konuda hiç

konuşmadık."

"Belki de ona sormalısın." "Daha

çok zaman var."

"Sanırım istediğim, eğer biriyle evlenecekseniz, onun hakkında her şeyi gerçekten bilmelisiniz. Hepsi bu."

"Yazın Elle'le evlendikten sonra tam da bunu yapmayı planlıyorum. Misafirhaneye taşıyorum."

Görünüşe göre, ta Missouri'de yaşadıkları için, Hughes ailesi o hafta sonu boyunca Sutton'ların evinde kalmayı planlamıştı. Cumartesi gecesi Elle ve benim Evangeline ve Callum ile çifte randevuya çıkmamız gerekiyordu.

Callum'un eninde sonunda şu anda eve taşınacağını duyduktan sonra hâlâ duygularımla mücadele ediyordum. Sanki *her şeyin* üzerine taşınyormuş gibi hissediyordum ve kendime karşı dürüst olsaydım, bu gerçekten de ev beni rahatsız ediyordu. Buraya taşınmayı planladığı zaman, Elle ve benim yakınlarda bir yerde Lance'in başlangıçta parasını koyacağı bir evimiz olacaktı. Plana göre sonunda ona geri ödeyecektik.

Bizi et lokantasına yeni kamyonetimle götürdüm. Hâlâ o yeni araba kokusu vardı. Artık oldukça iyi para kazanıyordum, bu yüzden eski Ford'u değiştirmenin zamanı gelmişti. Yemekten sonra bowling oynamaya gidecektik.

Kendimi onunla konuşmaya zorladığım için akşam yemeği garip geçti. "Peki Callum, hiç sormadım, tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"Missouri'de bir havayolu üreticisi için geçici bir sözleşmeli işte çalışıyorum."

"Benim misafirhaneme taşınmakla ilgili bir şeyler söylemiştin. İşine ne olacak?"

"Yaz sonu ya da sonbahar başı, sözleşmemin sona ermesiyle mükemmel bir olacak. Lance ile Sutton Provisions'da geçici olarak yöneticilik pozisyonu alması konusunda konuştum."

"Geçici olarak mı?"

"Evet. Evangeline ile aramızdaki işler yolunda giderse, evlendikten sonra benimle Missouri'ye geri dönecek. Sonunda babamın işini devralacağım."

Gözlerim ona doğru kaydı. Zaten bana bakıyordu, tepki vermemi bekliyordu.

Onu ailesinden ve Addy'den uzaklaştırmayı planlıyordu. Ve benden.

Taşınmayı kabul edemezdi. Bu aynı zamanda bir gün Addy'nin dükkânını devralma hayalinin de yıkılması anlamına gelirdi.

Elle düşün planları hakkında konuşmaya devam etti. Callum umursuyormuş gibi davrandı.

Hem Evangeline hem de ben sessizdik.

Callum uzandı ve Evangeline'in elini tuttu. Gözlerim hemen birbirine kenetlenmiş parmaklarına takıldı. Masanın diğer Elle'in anlattığı hikâyeyi dinlerken başparmağını şefkatle onun tenine sürttü. Bunun gerçekten yaşandığına dair ilk gerçek uyanışımdı.

Evangeline *onunla birlikteydi*. Elle ile birlikte olduğum sürece bunu kabullenmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Gözlerimi ellerinden ayırdığımda şunu fark ettim

Evangeline de beni izliyordu. Benim onu izlememi izliyordu. Birbirimize bakmaya devam ettik. Bir an için sanki diğer herkes buhar olup . Hiç şüphe duymadan masanın diğer tarafında ben olmak istediğimi biliyordum. Sadece onun elini tutmak istemiyordum. Eğilip dolgun alt dudağını ağzıma almak ve yavaşça emmek, dilimi boynunda ve göğsünde gezdirerek şu anda tişörtünün kumaşını delip geçen meme uçlarını aramak istiyordum. Ağzım sulanıyordu ve bunun biflekle hiçbir ilgisi yoktu. *Lanet olsun*. Kendime ona sahip olamayacağımı hatırlattıkça, onu daha çok istiyordum.

Garson kız yemeğimizi servis etmek için geldi ve bizi gerçekliğe geri döndürdü.

Bowling salonuna vardığımızda, hıncımı çıkarmaya hazırdım.

Her bir iğnenin Callum olduğunu düşünerek vuruş üstüne vuruş yapmaya devam ettim. Hayatımda hiç bowling oynamamıştım.

Bir noktada, Elle şaka yaptı, "Tanrım, Sevin. Belki de senin için bir bowling ligi falan bulmalıyız."

Callum Evangeline'e dokunmak için bahaneler uydurmaya devam ediyordu. Sözde ona bowling topunu nasıl tutacağını gösteriyor ve bu sırada neredeyse tüm vücudunu Evangeline'in etrafına sarıyordu.

Tek tesellisi yakında Missouri'ye dönecek olmasıydı.

Yine de gecenin en zor kısmının Callum'la bir ilgisi yoktu. Elle bir düğmeye basıp müziği yanlışlıkla radyodan CD moduna geçirdiğinde kamyonetime dolmuş eve dönüyorduk. O gün erken saatlerde Pulp'tan *Like a Friend*'i dinliyordum. Evangeline için hazırladığım CD'deki on numara, ona olan hislerim konusunda her şeyi anlatıyordu. Arabamda yalnızken, gevşeyebildiğim nadir zamanlardan biriydi. Özellikle bu şarkıyı tekrar tekrar çalmayı severdim. Şarkı aramızda bir sırды.

Ve şimdi, onu dinlediğimi biliyordu.

Dikiz aynamdan baktığımda Evangeline'in doğrudan bana baktığını görebiliyordum. Onu rahatsız etmek istemediğim için değiştirdim.

"O şarkıyı severdim," dedi Elle. "Neden değiştirdin?" "Bu daha iyi," diye yalan söyledim.

Gizlice Evangeline'e bir kez daha baktığımda, boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu.

İki hafta sonra Callum çoktan gitmişti. Duyduğuma göre Evangeline hâlâ her gün onunla konuşuyormuş. Elle düğün planlarımıza dalmıştı.

Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki özümsemek bile imkansızdı. Elle bana bir sonraki hafta sonu ailesi, Emily ve Imogene ile birlikte Olga'nın kuzenlerini ziyaret etmek için şehir dışına çıkacağını söylediğinde, bu erteleme için minnettar oldum. Benden de onlarla gitmemi istemişlerdi ama ben Misafirhanenin mutfağında çok ihtiyaç duyulan bazı onarımlar çalışmak için zaman ayırmak istemem bahane.

Evangeline de geride kaldı. Lance'in hoşnutsuzluğuna rağmen her hafta sonu Adelaide'in dükkanında çalışıyordu. Onaylamamasına rağmen onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. O hafta sonu arazide sadece ikimizin olacağını bilmek, ana eve gitme planım olmamasına rağmen beni biraz endişelendirdi.

Cumartesi tam da planladığım gibi başladı. Üçüncü kutu biramı içerken, yeni dolaplardan birini kurmaya ara vermek için matkabımı yere bırakmıştım. Bir sandviç yapmaya karar vererek televizyonu açtım. Yerel haberler, açık olan programın arasına girmişti. Ekranda şunlar yazıyordu: *Bu Öğleden Sonra ve Akşam Dodge City ve Çevresine Şiddetli Yağmur Yağacak.*

İşime o kadar dalmıştım ki, gökyüzünün gün ortası için alışılmadık derecede karanlık olduğunu fark etmemiştim. Neredeyse gece gibi görünüyordu. Yağmur yağmaya başladığında, etrafı kontrol etmek ve açık pencere olmadığından emin olmak için ana eve koştum.

Evangeline evde olmadığı için midem bulandı. Nerede olursa olsun yerinde kalacak kadar akıllı umuyordum. Cep telefonu numarası bende yoktu çünkü onu aramak için hiçbir zaman bir nedenim olmadı. Sonuç olarak Evangeline muhtemelen Addy'lerde kalacaktı, Sutton'ları arayıp numarasını almaktan vazgeçtim.

Yağmura küçük bir ara verildi, ancak gece çöktüğünde sağanak yağışlar daha da şiddetli rüzgarlarla birlikte tüm gücüyle geri döndü.

Televizyonu bir sonraki açışında altyazıda şöyle yazıyordu: *Dodge City ve Çevresindeki Bölgeler İçin Kasırga Uyarısı.*

Kalbim çarpmaya başladı. *Lanet olsun.* Nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Bu düşünceyi sindirmeye fırsat bulamadan her şey karardı.

BÖLÜM 13

EVANGELINE

Tanrı'ya şükür yağmurdaki o küçük moladan yararlanmaya karar verdim. Addy kalmam için beni ikna etmeye çalıştı ama kaçmasaydım eve asla dönemeyebilirdim. Bu gece kendi yatağında uyumak istiyordum.

Sevin'in misafirhanede olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Bu, tesiste ilk kez baş başa kalışımızdı. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, onu hiç görmek zorunda kalmayacaktım.

Cep telefonum çaldı. Arayan
Callum'du. "Alo?"

"Hey, bebeğim. Sadece seni kontrol ediyordum. Oradan ciddi fırtınalar geçtiğini duydum."

"Evimdeyim. Güvendeyim. Endişelenmeye gerek yok. Sanırım gök gürültüsü ve şimşekleri aklımdan çıkarmak için biraz televizyon izlemeye çalışacağım."

"Bu iyi bir fikir. Seni özledim. Yakında tekrar ziyarete gelmek için sabırsızlanıyorum."

"Bunu dört gözle bekliyorum."

"Birkaç saat sonra beni ara, tamam mı?" "Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra aşağıya indim ve hafif bir şeyler izleyebileceğimi umarak televizyonu açtım. Onun yerine, ekranda beliren kelimeleri görünce kalbim duracak gibi oldu: *Kasırğa Uyarısı. Yüzlerce Elektrik Kesintisi Bildirildi.*

Dışarıya baktığımda yağmurun şiddetinden önümü göremiyordum. Pencereden uzaklaşmam gerektiği aklıma geldi. Hemen mum ya da el feneri bulmak için mutfak aradım. Annemin bu şeyleri nerede sakladığını bilmediğim için paniklemeye başladım. Sevin'in sabit hattı yoktu. ve cep telefonu numarası bende yoktu. Dışarı çıkmaya korkuyordum. Bir kasırğa vurduğunda yapman gereken son şey buydu. Tam babamı aramak için telefonumu ararken, ışıklar söndü.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

Tek gerçek fobim tamamen karanlıktı.

Nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakınırken nefes alışverişim yoğunlaştı. Oturma odasına dönmeyi başardım ve cenin pozisyonunda kanepeye oturdum. Gözlerim yaşarmaya başladı. Muhtemelen bodruma inmem gerektiğini biliyordum ama orada tek başıma olmaktan korkuyordum. Rüzgârın uğultusu şiddetlenince bir kez daha ayağa kalktım ve bodrum kapısına doğru ilerledim. Kapıyı açtım ve her basamağı dikkatle indim.

Titreyerek başımı ellerimin arasına aldım. Büyük bir patlama sesi geldi. Üst kat beni sarstı. Bir pencerenin patladığından ya da bir şeyin çöktüğünden emindim, ta ki onun sesini duyana kadar.

"Evangeline!"

Ani bir rahatlama duygusuna kapılarak yerden kalktım. "Sevin! Aman Tanrım. Sevin. Aşağıdayım. Bodrumdayım!"

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Bodrum kapısı açıldığında gözlerime bir ışık çarptı ve merdivenlerden aşağı uçtu. Saniyeler içinde yüzümü çıplak göğsüne bastırdım. Kalbi çok hızlı atıyordu.

Gözlerimden akan yaşlar onun tenine döküldü. sıkıca sarılırken tamamen sessizdik, kalbi kulağımda gümbürdüyordu. İlk defa bir erkek bana bu şekilde sarılıyordu.

" yok. Ben buradayım."

Bunu söylediğini duymak beni daha da çok ağlattı, sadece yalnız olmadığım için çok mutlu olduğumdan değil, aynı zamanda onun kollarında olmak

Gömmeye çalıştığım duygularım yüzeye çıktı.

Bıraktığında, vücudunun sıcaklığının yerini soğuk hava aldı. "Tanrı'ya şükür seni tekrar kontrol etmek aklıma geldi."

"Yine mi?"

"Erken geldim ama evde yoktun. Addy'lerde kaldığını düşündüm. Işıklar söndüğünde, geri dönme karşı buraya gelmem gerektiğini biliyordum. El fenerimi buldum ve koştum. Karanlıktan ne kadar korktuğunu biliyorum. Ayrıca bodruma gitmen gerektiğini bildiğinden emin olmak istedim. Seni gerçekten bulmayı hiç beklemiyordum."

"Burada olduğun için çok mutluyum."

Kolonyası ve nemli teninin kokusu alt katın küfünü maskeliyordu. Sevin'in üzerinde bir gömlek vardı ama önu açıktı. Muhtemelen buraya rezervasyon yaptırmadan önce evde bu şekilde çalışıyordu. ışıklar söndü.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı nazikçe sildi. El fenerinin sağladığı loş ışıkta, gözlerinin koyu mavisi

karanlığı delip geçiyordu. "Seni çok özledim" dediğinde beni şok etti.

Sözlerindeki ham duygu, tüm kararlılığımı kesip atmış gibiydi.

Düşüncelerimin üzerindeki baskıyı kaldırdım. "Bu gerçekten çok zor oldu."

Duygularımıza karşı birlikte bir savaş veriyorduk, sadece ikimizin bildiği bir savaş.

Dışarıdaki rüzgâr küçük bir bodrum penceresini salladı. Sevin yanaklarımı bırakmıyordu. Aylardır bastırılmış arzularım yüzünden yıpranmış olan bedenim, o bana dokundukça güçsüzleşiyordu. Beni öpmeye çalışmaması için dua ettim çünkü ona karşı koyamayacağımı biliyordum.

Ellerini yavaşça aşağı kaydırды ve benden uzağa, yan tarafına koydu. Zihnim rahatlamış olsa da bedenim onun dokunuşunun geri için çılgık atıyordu. Fiziksel temas olmasa bile, bana bakmaya devam ederken dolaylı olarak onu hala hissediyordum.

"Etrafına bak, Evangeline. Burada başka kimse yok. Sadece sen ve ben varız."

Yutkunarak endişeyle, "Bunun farkındayım," diye cevap verdim.

"Tanıştığımızdan beri pek çok şey hakkında konuştuk, korktuğumuz şeyler, tutkulu olduğumuz şeyler. Ama hiç... bir kez bile... bunun hakkında, neler olduğu hakkında konuşmadık." Aşağıya baktığımda ellerini tekrar yüzüme koydu ve gözlerimi yukarıya doğru kaldırmaya zorladı. "Bunun hakkında konuşmamız *gerek*."

Gözlerimi kapadım, onaylarcasına başımı salladım ve üzerimden yavaşça bir yük hissettim. Her şeyi içimde tutmak çok zordu. "Tamam. Bunun hakkında konuşalım."

Gözlerinde beni neredeyse korkutan bir yoğunluk vardı. "Ben başlıyorum," dedi duraklamadan önce. Gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı, belli ki nasıl yapacağını anlamaya çalışıyordu. ne düşündüğünü ifade etti. "Bazen tüm hayatım bir yalanmış gibi hissediyorum, olmadığım bir şeymişim gibi davranıyormuşum gibi ya da insanların bana söylediği saçmalıklarmış gibi. Seninle tanıştığım andan itibaren, daha adını bile bilmeden, bir şekilde gerçek benliğimin bir yansıması olduğunu hissettim. Senin yanımdayken kendimden başkası olmak istemiyorum.

Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Daha fazla saçmalık yok. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Korkmuş olmama ve neyi kabul tam olarak emin olmamama rağmen başımı salladım. "Evet."

"Size bazı sorular soracağım. Vereceğin cevapların sonuçlarını ya da ne söylemen gerektiğini düşünmeni istemiyorum. Sadece gerçeğe ihtiyacım var."

"Benim gerçeğim mi?"

"Evet. Kimseyi korumak için yalan yok, sadece dizginlenmemiş gerçek. Sadece bu gece için bile olsa bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet" diye fısıldadığımda bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı düştü.

Benden biraz uzaklaştı. Açık ekose gömleğinin içinde görünen geniş göğsüyle nefes kesiciydi. Mürekkep siyahı saçları yağmurdan ıslanmıştı. İçim ihtiyaçla dolup taşıyordu. Vücudumun ona verdiği tepkiyi kontrol edemediğimden, burada Sevin'le yalnız olmak bana çok tehlikeli bir durum. Ona dokunmak istememe engel olamıyordum ve bu beni korkutuyordu.

Sesi beni ürküttü. "İlk soru. Gerçekten onunla evlenmeyi düşünüyor musun?"

Tereddüt ettikten sonra, "Sanırım" dedim.

"Bu gerçek bir cevap değil. Bana evet ya da hayır deyin."

"Doğrusu bu. Planlıyorum ama bunu gerçekleştirebileceğimden yüzde yüz emin değilim."

"Çünkü bunu gerçekten istemiyorsun." "Ben evlenmek istiyorum."

"Onu istemiyorsun." Daha da yaklaştı, sesi daha talepkârdı. "Bana lanet olası gerçeği söyle."

Yalan söylemeyeceğime dair ettiğim yemini hatırlayarak itiraf ettim: "Onu gerçekten istemiyorum. Ama ona ihtiyacım var."

"Neden?"

"Çünkü burada kalmak bana zarar verecek. Ve o benim çıkış biletim." İşte bu *kesinlikle* doğrudu.

Bana doğru iki adım daha attı ve kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "O gece ahırdarken umutlarını ve hayallerini sıralarken bana aşkı yaşamak istediğini söylemiştin."

Başımı salladım ve fısıldadım, "Evet."

"Bunu yapamayacağımı sanıyordum." Durakladı. "Ama sanırım seninle buna çok yakın bir şey yaşıyor olabilirim..."

Az önce itiraf ettiği şey tam bir şoktu. Sessiz kalmasına rağmen Sevin duygularına yenik düşmüş gibiydi. O da en az benim kadar bu sözleri bekliyordu.

"Bana deli olmadığımı söyle, çünkü bence sen de aynı şekilde hissediyorsun" diye devam etti.

Benim var.

Sonunda konuştum, "Sen deli değilsin. Bu yüzden gitmek zorundayım. Bu hisler geçmiyor, bu yüzden *gitmeliyim*... çünkü sana sahip olamam."

"Bana bak. Zaten öyle olduğunu görmüyor musun?" "Ne?"

"Bana sahipsin, Evangeline. Sen varsın. Başka kimse yok. Tanıştığımız andan beri sen varsın."

"Birlikte olamayız."

"Ben de Elle'i incitmek istemiyorum. Bu istediğim son şey ama bunu kontrol edemiyorum."

"Anladığımı sanmıyorum Sevin. Bunun bir önemi yok. Senin ve benim asla bir geleceğimiz olmayacak. Birincisi, babam... o seni öldürür. Bu dünyada onun için Elle'den daha değerli bir şey yok ve eğer ona zarar verirsen, seni yok eder. Ama bundan da öte, kız kardeşime ihanet edemem. O seni çok seviyor."

"Beni sevdiğini *sanıyor*. Beni tanımıyor, senin değil. Ona ve babana tutmaya tamamen niyetli olduğum bir söz verdiğimi biliyorum, ama kafam çok karışık. Artık emin olduğum tek şey, sana karşı olan hislerimden kurtulamadığım. Tanrı biliyor ya, denedim."

"Daha çok çalış. Lütfen. Yapmak zorundayız. Ona zarar vermeyi reddediyorum."

"*Sana* zarar vermeyi reddediyorum," diye tersledi. "Onunla birlikte olmam sana zarar veriyor." "Benim için endişelenme."

"Senin için endişelenmiyor muyum? Seni Missouri'ye, Addy'den ve aileden uzağa götürmesine izin vereceksin çünkü benden kaçırıyorsun. Eğer durum buysa kasabayı terk eden ben olmalıyım."

"Öyle deme Sevin. Burası senin evin. Burası senin geleceğin. Bu fırsatı hak ediyorsun."

"Ayrılmayı ve Oklahoma'ya geri dönmeyi ciddi ciddi düşündüm."

Onun tamamen ortadan kaybolması ve benim onu bir daha göremeyecek olmam düşüncesi, Elle'le evlenmesi düşüncesinden bile daha üzücüydü. Sonsuza dek ailemin bir parçası olacağını bilmek acı tatlı bir teselliydi. Gerçekten berbattı ama doğruydı.

"Beni istiyor musun, Evangeline? Bu soruya nasıl cevap vermen gerektiğini düşünmeyi unut. Lütfen. Bunu söylediğini duymam gerek." Yüzüm

O yaklařtıķķa yanıyordu. "Lütfen." "Seni istiyorum."

Gözlerini kapadı ve açtı. "Seni hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

"İstediğimiz her şey bizim için iyi değildir."

"Sakin benim için iyi olmayacağını söylemeye kalkma. Eğer hayat şartlarımız farklı olsaydı, benim için mükemmel olurdun, ve sen biliyorum."

"Bu konuşma nereye gidiyor? Benden ne istiyorsun Sevin?" "Bilmiyorum.

Şu anda... hiçbir şey. Sadece gerçeği bilmem gerekiyordu. Ben Bunu saklamaya çalışmaktan bıktım usandım."

"Sana doğruyu söyledim. Bu hiçbir şeyi değiştirmez." "Benim gerçeğimi mi bilmek istiyorsun?"

"Evet."

Gözleri benimkileri yakıyordu. "Sen benim gerçeğimsin. Geri kalan her şey yalan."

Rüzgâr şiddetlendi ve bodrum duvarlarını salladı. Dışarıda uçuşan metal ve moloz sesleri beni tedirgin ediyordu. Bir şey bodrum penceresine sertçe çarptı ve ben içgüdüsel olarak Sevin'in kollarına atladım. Beni bir süre orada tuttu. Kokusunu içime çekerken, ona duyduğum fiziksel ihtiyaç dayanılmazdı.

"Sana sarılmak çok iyi hissettiriyor" dediğinde kulağıma değen nefesinin sıcaklığı meme uçlarımin sertleşmesine neden oldu.

"Bu yanlış."

"O zaman neden çekilmedin?"

Buna cevap veremedim. Kafamda, fırtına yüzünden buna izin vermemi bir şekilde haklı çıkarmıştım. Ama rüzgârlar sonunda sakinleştiğinde bile, bu beni onun kollarına sokulmaktan alıkoymadı ve kendime bunun ilk ve tek deneyimim olduğunu söyledim.

Bu, Sevin'e karşı davranışlarımı haklı çıkarmak için kendime söyleyeceğim birçok yalandan ilkiydi.

Ertesi sabah ailem eve döndü. Görünüşe göre babam arabalarını topladı ve hasarı değerlendirebilmek için yağmur durur durmaz herkesi erkenden geri götürdü. Hortum eve doğrudan isabet etmemişti.

Ama sayısız ağaç ve elektrik hattı devrilmişti. Sevin'le birlikte yeni inşa ettikleri barakada da bazı hasarlar meydana gelmişti.

"Tanrı'ya şükür iyisin Evangeline," dedi annem beni kendine çekerek.

"Işıklar söndüğünde gerçekten panikledim. Karanlıkla aramın nasıl olduğunu bilirsiniz. Neyse ki Sevin beni kontrol etmeye geldi ve fırtına geçene kadar burada kaldı."

Elle'in gözlerinde meraklı ama üzücü derecede ciddi bir ifade vardı. "Sevin'le birlikte miydin?" Başını öne eğerek, "Yolda onu aradığımda bundan bahsetmemişti," dedi.

Midem bulandı. *Neden hiçbir şey söylememişti?*

Hızlıca düşünerek, "Sevin gerçekten çok yardımcı oldu. Elektrik kesintisi olduğunda sakın kalmama yardımcı oldu. Aksi takdirde hayatta kalabilir miydim bilmiyorum."

Hissettiğim kadar suçlu görünmemek için dua ettim. *Yüzümdeki ifadenin "Evet, fırtına geçene kadar bana sıkıca sarıldı. Sabah olmadan evine dönmesi için ona yalvarmak zorunda kaldım çünkü onu öpmeye dayanamayacağımdan korkuyordum."*

"Çok iyi bir adamın Elle," diye araya girdi annem.

"Öyle. Bunu tek başına yaşamak zorunda kalmaman için burada olmasına sevindim."

"Evet, ben de."

Elle'nin hâlâ canını sıkan bir şeyler olduğunu hissederek, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Her şey yolunda," diye hızlıca cevap verdi.

Belki de sadece benim paranoyam yüzünden Elle'in Sevin'in fırtına sırasında birlikte olduğumuzdan ona hiç bahsetmemiş olmasından rahatsız olup olmadığını merak ediyordum.

O öğleden sonra yatak odamın kapısı çalındı. Ben içeri girmesinde bir sakınca olmadığını söylemeden Elle içeri girdi.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu.

"Tabii ki var. Neler oluyor?"

"Seninle Sevin hakkında konuşmam gerek."

Kalbim küt küt atıyordu. "Peki ya o?" " gitmeyen bir şeyler var ve bunu düzeltmem gerekiyor."

İçten içe korkarak ve yatağı okşayarak yana kaydım. "Gel yanıma otur."

Elle yatağıma atladı ve sırtını döşemeli yatak başlığıma yaslayarak bana yaklaştı. "Sevin'in evlilik konusunda bazı şüpheleri olabileceğini düşünüyorum."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Birincisi, bana bir yüzük vermedi."

"Düğün tarihi belirlendi. Belki de sana o gün için bekliyordur?"

"Bilmiyorum. Dodge City'ye taşınmadan önce

Uzun mesafeli bir şey yapıyorduk, buraya geldiğinde bana bir yüzük almayı planladığını söyledi, ama bunu gerçekleştirmedi ya da bundan bahsetmedi bile."

"Bence fazla düşünüyorsun. Yani, bir tarih belirlendi. Eminim bir yüzük alacaktır."

"Tereddütünün ne olduğunu biliyorum."

Dehşet çökmeye başlamıştı. Kendimi destekledim. "Ne?"

"Malları denemediysen neden biriyle evleniyorsun?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"İnsanlar benim çok saf olduğumu düşünüyor. Her ne kadar iyi olmaya çalışsam da aptal değilim. Ona bir bakın. Bakire olmadığını biliyorum. Kızlarla birlikte olduğunu biliyorum. Hatta bir keresinde bana itiraf etmeye bile çalıştı ama gerçekten bilmek istemiyorum."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Gerçekten de bu şekilde beklemeye alışık olmadığını düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben de sabırsızlanmaya başladım. Biz nişanlıyız. Bazı şeyleri yapabilmeliyiz."

"Tam olarak ne diyorsun?"

"Kendimi ona vermek istediğimi söylüyorum."

Kalbim çarpmaya başladı. "Acele ettiğini düşünmüyor musun? Birkaç ay içinde evleniyorsun. Ne fark eder ki?"

"Aradaki fark şu... Sevin'in bu alanda iyi bir bağ kurup kurmadığımızı bilmeden bana bağlanma konusunda tam olarak rahat olduğundan emin değilim. Bence

Daha önce hiç kimse onu bu şekilde bekletmemişti ve sanırım bu durum zarar veriyor ve bizden şüphe duymasına neden oluyor."

"Yani, onunla seks yapmaya mı başlayacaksın?"

"Belki hemen değil. Ama bir şeyler denemesine izin vermeye, vücudumun kontrolünü ona bırakmaya açık olduğumu bilmesini istiyorum."

Bir adrenalin patlaması yaşadım. "Şimdiye kadar bir şey denedin mi?"

"Öpücük dışında hayır."

Rahatlama.

"Buna hazır olduğunu hissediyor musun?"

"Ne fark eder ki? Nasıl olsa yakında onunla evleneceğim.

Annem ve babam beni öldürürdü eğer kırmayı düşündüğümü bilselerdi ama bilmedikleri şey onlara zarar vermez. Bu noktada Sevin'i mutlu etmek benim için daha önemli. Bu benim bir numaralı önceliğim olmalı. Onu kaybetmek istemiyorum."

İçimde iyi ve kötü arasında bir savaş başladı: iyi kız kardeş kıskanç kız kardeşe karşı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Senden bunu beklemiyordum. Kurallara uyma konusunda çok gayretliydin. Bu sadece biraz şok edici."

"Sadece desteğinizi ve dürüstlüğünüzü istiyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nefes alıp , "Bence gerektiğini hissettiğin şeyi yapmalısın," dedim.

"Callum'la kurallara uyacak mısınız?" "Bunu hiç düşünmedim. Daha çok erken."

"O gerçekten iyi bir adam, Evangeline." "Evet. Öyle."

"Düşünsene... Gelecek yıl bu zamanlar, sen ve ben evli olacağız. Kim bilir, belki yolda bir bebek bile olur."

"Kim? Ben mi?"

"Ya da ben." Gülümsedi.

Midem bulandı.

"Bu kadar çocuk mu istiyorsun?"

Elle gerçekten şaşırmış görünüyordu. "musun?"

"Hayır. Önce evlilik hayatının tadını çıkarmak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Çocuklar büyük bir sorumluluk ve bir kere sahip oldunuz mu, kadar; geri dönüşü yok."

"Onun bebeğine hamile kalmak için sabırsızlanıyorum. Eğer kemik yapısı, zeytin rengi teni ve koyu renk saçlarıyla ona benziyorlarsa çocuklarımız çok güzel olacak."

Bunları daha fazla dinlemek istemediğim için aniden ayağa kalktım. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Ben iyiyim. Tüm bu evlilik ve bebek konuşmaları... Henüz o noktada değilim Elle."

"Seni korkutmak istememiştim. Eminim Callum işleri ağırdan almak istersen anlayışla karşılayacaktır."

"Umarım öyledir."

"Her neyse, sana kararımdan bahsetmek istedim."

O gece akşam yemeği için aileme hiç katılmadım. Sahte bir hastalık uydurarak odamda kaldım ve yoğun kıskançlık duygularım içinde düşüncelere daldım. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Sevin ve Elle'nin yakında evlenecek olmaları, seks yapmalarının kaçınılmaz olduğu anlamına . İçten içe bunu biliyordum ama belli ki inkâr ediyordum.

Her zaman düğünden önce Sevin'e olan bu takıntımdan kurtulabileceğimi umuyordum. Şimdi Elle onunla işleri başka bir seviyeye taşımayı planladığına göre -her an olabilirdi- buna alışmak için zamanım olmayacaktı, bu gerçekleşmeden önce duygularımı atlatmak için zamanım olmayacaktı.

Onların seks yapma fikri bile beni hasta ediyordu. Bu reaksiyonun birkaç ay içinde sihirli bir şekilde ortadan kalkmayacağı gerçekten netleşmeye başlamıştı. Paniğe başladım. İlk düşüncem, aralarında bir şey olmasını engellemem gerektiği idi. Bu kadar bencilce düşündüğüm için bile kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Bütün gece, onların birlikte çıplak olduğu istenmeyen görüntüleri engellemeye çalışarak dönüp durdum. Sevin'le bodrumda baş başa geçirdiğim zaman da zihnimde tekrarlanıp durdu. Her şeyi ortaya dökmüştü.

Bana aşık olabileceğini düşündüğünü söylemişti.

Bu durum tahmin ettiğimden daha ciddi bir hal almıştı.

Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ve güvенеbileceğim tek bir kişi vardı.

Ertesi gün işten sıvıştım ve bisikletimle Addy'ye gittim. Ben içeri girdiğimde garajda bir takım lastikleri döndürüyordu. Yağ kokusu bana her zaman garip bir şekilde evimi hatırlatırdı.

Ellerini lacivert tamirci tulumuna sildi. "Vangie, günün bu kadar erken saatinde geleceğini bilmiyordum."

"Fabrikada çalışıyor olmam gerekiyordu. Yakında dönmem gerekiyor ama seninle konuşmaya gerçekten ihtiyacım vardı."

"ögle yemeği vakti geldi. Hadi eve girelim."

Addy bize sandviç yaptı. Ben fırtına sırasında olanlardan Elle ile konuşmama kadar her şeyi hatırlarken birlikte yedik.

"İşlerin bu noktaya gelmesinden hep endişe etmişimdir," dedi tabaklarımızı alırken.

"Bana ne demek istediğini söyle."

"Onunla yolda ilk karşılaşmanızdan sonra buraya geldiğiniz andan itibaren, aranızdaki bu bağın bu koşullar altında ikinizin de başa çıkabileceğinden daha güçlü olmasından korkuyordum."

"Kontrol edebileceğimi sanmıştım."

Masaya döndü ve iki elimi de avuçlarının içine aldı. Gözlerimin içine bakarken uzun bir duraklama oldu. "Onu seviyorsun."

Onu bırakıp yüzümü avuçlarıma gömdükten sonra, "Bilmiyorum," dedim.

"Onu seviyorsun, Vangie."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü eğer istemeseydin bir milyon yıl geçse bile bu acıyı asla seçmezdin. Tıpkı benim eşcinsel olmam gibi. Bir kadın neden kendini dışlanmak anlamına gelebilecek bir duruma sokmayı seçsin ki? Kız kardeşinizi incitmeyi ya da aileniz tarafından reddedilmeyi asla istemezsiniz. Buna rağmen bu durumdan kurtulamaman, onu sevdiğinin en büyük kanıtı."

Söyledikleri çok mantıklıydı.

"Ben asla bunu seçmezdim."

"Aşk seçemezsiniz. O sizi seçer ve bu bir kez gerçekleştiğinde, gitmesine izin vermez. Orada değilmiş gibi davranabilirsin, ama denediğinde, sadece daha sert savaşırsın... daha yüksek sesle... sonunda mesajı alıp teslim olana kadar."

Dudaklarım titriyordu. "Lütfen bana ne yapacağımı söyle."

"Sana ne yapacağımı söyleyemem, tatlım. Sana söyleyebileceğim şey, bir taraf seçmen ve ona bağlı kalman gerektiği. Şu anda içinde bulunduğun bu orta yol arafı sona ermeli. Bir karar vermelisin; ya Elle'ye Sevin'i itiraf edeceksin, ona neler olduğunu anlatacaksın ve sonuçlarına katlanmaya hazır olacaksın ya da ondan tamamen uzak duracaksın. Bu şekilde yaşamaya devam edemezsin."

"Ondan uzak durun derken... uzaklaşın mı demek istiyorsunuz?"

"Her ne kadar gitmeni hiç istemesem de, bu durumda kız kardeşinle evlenirse burada yaşayamayacağını kabul ediyorum. Duygularının değişeceğine inanmıyorum. Seni tanıyorum, Vangie. Bu senaryo tam bir işkence olurdu. Acı çekmeni istemiyorum. her gün onunla birlikte. 'Gözden ırak olan gönülden de ırak olur' sözünün bir sebebi var."

"Çok korkuyorum."

"En çok neden korkuyorsun?" "Kız kardeşimi incitmekten."

"O zaman belki de bu, hangi yöne gitmeniz gerektiğine dair bir ipucudur. Bu kararı tek başına vermemelisin."

"Sevin'le konuşmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet. İstiyorum. Beklemesi gerektiğini düşünmüyorum."

Hiç uyuyamadım. Gecenin bir yarısı kalktım ve Elle'nin uyuduğundan emin olmak için odasına göz attım. Bu gecenin de Sevin'lere gizlice gitmeyi planladığı gecelerden biri olması riskini göze alamazdım.

Herkesin bir ışık gibi söndüğünden emin olduğumda, sessizce dışarı çıktım. Ana eve. Hâlâ geceliğimin içindeydim ve tüm vücudum titriyordu çünkü o anda ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece Addy'nin tavsiyesine uymam ve Sevin'le olan bu meseleyi kesin olarak çözmem gerektiğini biliyordum.

Bu kadar geç saatte kapısına geldiğim tek gecenin aksine, bu sefer konukevinin ışıkları yanmıyordu. Uyuyor olmalıydı. Onu nasıl uyandıracağımdan emin değildim. Küçük bir taş aldım ve penceresine fırlattım. Ana ev yeterince uzaktaydı, böylece gürültü onu uyandırmayacaktı. Oradaki herkes.

İkinci denemede, yatak odasında bir ışık yandı. Göründü, acı verici bir şekilde yakışıklı görünüyordu. Üstü çıplaktı ve saçları uykudan dağılmıştı. "Evangeline?" diye sordu halsizce.

Penceresine doğru konuştum. "Konuşmamız gerek."

Tek kelime etmeden ortadan kayboldu. Saniyeler sonra ön kapı açıldı.

"İçeri gel," dedi.

"Teşekkür ederim. Uyandırdıysam özür dilerim."

"Uyumuyordum... uyumaya çalışıyordum ama uyuyamadım oluyor?"

"Seninle konuşmaya geldim."

Bana baktığında gözlerinde daha önce hiç bir şey gördüm: korku.

İrisleri karanlıktı, yüzü asıktı. "Neden burada olduğunu

biliyorum." "İyi misin, Sevin?"

Oturma odasının ortasında karşılıklı dururken saatin tik takları dışında her şey hareketsizdi. Elime uzandı ve çok hızlı atan kalbinin üzerine koydu. Sesi gergindi. "Hayır, değilim Evangeline. Gerçekten hiç iyi değilim."

Elimi bir süre kalbinin üzerinde tuttum. Kendi kalbim onun coşkulu atışıyla yarışlıyordu. O anda bir aydınlanma yaşadım. Sevin'e daha önce hiç kimseye hissetmediğim bir düzeyde değer veriyordum. Elle'yi ne kadar seviyor ve onu bu durumdan korumak istiyorsam, Sevin'i de o kadar seviyor ve onu da korumak istiyordum. Bu trajikti çünkü her iki durumda da sevdiğim birinin zarar göreceği anlamına geliyordu.

"Neden burada olduğumu sanıyorsun?" diye sordum.

"Elle ve ben bu akşam yemekten sonra ailenizin bahçesinde konuştuk. Benimle ne hakkında konuşacağını sana söylediğini biliyorum. Senin de onu cesaretlendirdiğini biliyorum."

"Sanırım dolaylı yoldan yaptım ama-" "Bana başka bir şey daha söyledi."

"Ne?"

"Öğleden sonra telefonda Callum'a senin ve onun ailelerinin Missouri'ye taşınmanıza daha sonra değil de şimdi izin verip vermeyeceklerini sorduğunu duymuş. Yani, evet... Bana ne söylemeye geldiğini tahmin edebiliyorum."

Elle'nin Callum'la konuşmamı dinlediğine inanamıyordum. Sevin'in bunu iyi bir dedikodu olarak algılayacağını düşünmüş olmalı. Düşündüğüm şeyi öğrenmesinin onu gerçekten yıkacağından habersizdi.

Addy'nin evinden eve döndükten sonra bir çözüm bulma konusunda çaresizdim. Onun tavsiyelerini düşünmeye devam ettim ve içinde bulunduğum ikilemden kurtulmanın tek yolunun şehri derhal terk etmek olduğu sonucuna vardım. Bu yüzden, bir an önce

Hughes'un misafirhanesine taşınmak ve muhtemelen sahibi oldukları süpermarketler zincirinde çalışmak için bazı nabız yoklamaları yaptı.

Bu gece Sevin'in evine girip gözlerindeki korkuyu görene kadar bunu yapabileceğimden şüphe etmeye başlamıştım. Kalbini hissetmek

Bu şekilde dövölmek bana karar her şeyi unutturdu. Beni en başa döndürdü.

"Buraya ne için geldiğini bildiğini mi sanıyorsun? Ben bilmiyorken ne söyleyeceğimi nasıl bilebilirsin? Kafam çok karışık. Ne zaman bir karar verdiğimi düşünsem, gözlerine bakıyorum ve tek gördüğüm sen oluyorsun."

"Buraya bana gideceğini söylemeye geldin. Haksız mıyım?" "Gitmek istemiyorum."

"*Gidemezsin*. Kendini Dodge City'den uzaklaştırabilirsin ama beni gerçekten silemeyeceğini göremiyor musun? Ben hala burada olacağım. Kız kardeşin de öyle. Bana seni unutmamı, asıl plana sadık kalmamı ve Elle ile evlenmemi söylediğinde, bazen benden *gerçekte* ne istediğinin farkında mısın bilmiyorum. Bu sadece bir düşün değil. Evlilik bir ömür boyu hapis. Onun erkeği olmak, onunla seks yapmak, hayatımı onunla ve sadece onunla paylaşmak demek. Eğer Elle ile evlenirsem, tüm bunları yapacağıma ve hayatımızın geri kalanında bunları uygulayacağıma yemin etmiş olacağım. İstedığın bu mu? Elle'den bebek yapmamı mı istiyorsun? İstemiyorum."

"Hayır! İstedığım bu değil!" diye bağırdım. İstedığım bu değil! Bundan çok korkuyorum." Öfkeyle saçlarını çekiştirirken başımın iki yanındaydı.

"Sen de beni çok korkutuyorsun, Evangeline."

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum ama seni o kadar çok istiyorum ki canım . Bana sana ne teklif etmeyi planladığını söylediğinde o kadar kıskandım ki ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim. Bu imkânsız bir durum gibi geliyor.

Haklısın... Bu gece buraya sana gideceğimi söylemek için geldim. Ama senin karşında olduğum an, bana hissettirdiklerin... Tek yapmak istediğim kalmak. Neden seni farklı koşullar altında bulamadım?"

Beni kucakladı ve omzuma doğru konuştu. "Bu gece oraya geri dönme. Lütfen. Söz veriyorum, burada kalırsan hiçbir şey denemeyeceğim."

"Cidden bu yüzden ölebileceğimi hissettiğim anlar oluyor. Bazen o kadar kötü oluyor ki senden nefret ediyorum." Bunu itiraf ettiğim için hafif bir kahkaha attım.

Gülümsedi. "Hayır, . Keşke bilseydim diyorsun."

"Bu gece burada kalmam ona haksızlık olur. Bu çizgiyi aşmak olur." "çoktan geçtiğimizi düşünmüyor musun?" Yüzümü tuttu.

"Adil konuşmak ister misin? Tek istediğim, tek hayal ettiğim senken onunla evlenmemin adil olduğunu söyleyebileceğini sanmıyorum. Elle tatlı, harika, Tanrı'dan korkan bir insan. Beni sakinleştiriyor ve içimde iyi hissetmemi sağlıyor.

Ama sen..." Yüzünü daha da yaklaştırdı. "İçimde bir ateş yakıyorsun Evangeline, söndüremediğim, söndürmek istemediğim bir ateş. Keşke sana nasıl sevdiğimi gösterebilseydim. hissediyorum."

Ateş. Elinden gelse vücuduma neler yapabileceğini düşündükçe içime dolan yakıcı arzusun seviyesini tanımlamak için iyi bir kelimeydi bu. Tecrübeliydi. Onu başka kadınlarla düşünmek beni ne kadar kıskandırır da, onunla böyle bir şey yaşama düşüncesi beni heyecanlandırıyordu. Fiziksel ihtiyaçlarıma boyun eğmeyeceğimi biliyordum ama bedenim tatmin olamıyorsa bile zihnimin tatmin olması gerekiyordu.

Çizdiğini itiraf ettiği çıplak resimleri sık sık hayal ederdim. Yaratıcılığının nesnelerini görmeyi çok istiyordum.

"Çizimlerinizi görmek istiyorum."

"Kadınlar mı?"

"Başka çizimler var mı?"

"Hayır."

"Onları bana gösterir misin?"

"Benim sapık olduğumu düşüneceksin."

"Bana onların arkasındaki hikayeyi zaten anlattın. Söz veriyorum anlatmayacağım."

Beni odasına götürürken ortam son derece gergindi. Küçük bir lamba az da olsa ışık sağlıyordu. Dolabının arkasından orta boy siyah bir kutu çıkardı. "Bunları daha önce hiç kimseye göstermedim. Taşınırken üvey annem yanlışlıkla bulmuştu ama o sayılmaz. Bunları isteyerek göstereceğim ilk kişi sensin."

Kutuyu yatağının üzerine bırakan Sevin, yatağın karşı tarafına doğru yürüdü.

odaya girdi ve duvara yaslandı. Kollarını kavuşturdu ve ben kutuyu açarken beni izledi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama gerçek aynı anda hem şok edici hem de nefes kesiciydi. Her şekil ve boyutta güzel kadınlar. Vücut parçaları, kasık kılları ve güzellik işaretleri gibi ince ayrıntılarla net ve grafiksel olarak mükemmel bir şekilde yeniden yaratıldı. Yüzler

çoğunlukla yana dönmüş ya da aşağı bakıyorlardı. Bazılarının gözleri kapalıydı. Bazıları diğerlerine göre cinsel açıdan daha kışkırtıcıydı ama hepsi de zevkliydi.

"Bunlar... inanılmaz. Gerçek modeller kullanmıyor musunuz?"

"Evet, doğru. Evdeki eski yatak odamda bir sürü çıplak kadın saklıyordum." İşaret parmağıyla başını gösterdi. "Hayır, bu

hepsi buradan. Hiçbiri gerçek insan değil."

"Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

Elleriyle işaret etti ve o konuşurken gözlerim hareketlerini takip etti. "Bir grup açıyla başlıyorum, biri kafası için, biri bir tane de kalçaları ve bacakları için. Ben buna çerçeve diyorum. Sonra, bu temel çizildikten sonra, vücudunun gerçek şekillerini çizmeye başlıyorum. Açıklaması zor. Sadece kafamda ne görüyorsam onu yapıyorum."

"İnanılmazsın."

"Sana bir sır vereceğim," dedi. "Bu ilk olmayacak."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Buraya taşındığımdan beri tek bir tane bile çizmedim."

"Neden olmasın?"

"Denedim."

"Yapamaz mısın?"

"Deli olduğumu düşüneceksin."

"Bunun için çok geç." Sırıttım.

"Birini çizebilmem için o kişiyi gözümde canlandırmam gerekiyor. Gerçek insanlar değil ama zihnimde net bir resmi var. Ama tanıştığımız günden beri kafamda senden başka bir kadın göremiyorum."

"Hiç denedin mi?" "Neyi denedim mi?"

"Beni çizmek için." "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Dürüst olmak gerekirse bunun benim için çok fazla olacağını düşünüyorum. Çok gerçek. Ve dürüst olmak gerekirse, seni taklit edebileceğimden emin değilim."

Bana ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Yarattığı düzinelerce güzel görüntüyü görmek beni aşırı bir ihtiyaçla baş başa bıraktı. Ona zaten pek çok yönden ilgi duyuyordum ve bu inanılmaz yeteneği keşfetmek beni çok etkiledi. Bu kadınların her biri olmak istedim.

arzu ve tutkusunun nesneleri. Onun yarattığını görmek istedim.

Benden neden uzak durduğunu biliyordum. Çünkü tüm bunlar - itiraflarımız, bana en mahrem eserlerini göstermesi- çok güçlü duygular uyandırmıştı. Bu gece, şehri terk etme planıma sadık kalmanın daha da önemli olduğu gerçeğini daha da pekiştirdi. Bu cazibe

Aramızdaki bağ patlayana kadar kaynamaya devam edecek, tatmin olmak için yoluna çıkan her şeyi yok edecekti.

Eğer Elle'i incitmeye dayanamıyorsam, bencil olmayıp gideceksem, en azından ondan bir parçayı yanımda götürmek istiyordum.

Yataktan kalktım. "Beni çizmeni istiyorum."

BÖLÜM 14

SEVİN

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemeden öylece kalakaldım.

Yapmak istemediğim için değildi. Bunu o kadar çok istediğim için sonrasında endişeleniyordum. İliklerimdeki bir his bana onun tüm kaçmaya, evi terk etmeye karar vereceğini söylüyordu. Bu gece onu çizmeye evet ya da hayır desem de, her iki durumda da muhtemelen pişman olacaktım.

Her şeyden öte, onu çizmenin neyi gerektireceğini beklediği konusunda kafam karışmıştı.

Duvara yaslanırken mesafemi korumaya devam ederek, "Seni çekmemi istiyorsun..." ifadesini tekrarlardım.

"Evet."

"Neden?"

"Bence çok güzeller ve senin beni nasıl gördüğünü görmek istiyorum."

Yüzündeki melankoli ifadesi beni öldürüyordu. İsteğinde en ufak bir mizah ya da mutluluk belirtisi yoktu; son derece ciddiydi. Onu çizmemi istiyordu ama aynı zamanda bu konuda bir şeyler onu üzüyordu.

"Sana söylemiştim. Normalde gerçek insanlar çizmem. Kafamdaki imgeleri kendim yaratırım. Seni nasıl hayal ettiğimin kağıda yeterince iyi aktarılabilceğini bilmiyorum."

"Geceliğimi çıkarabilirim" dediğinde beni şok etti.

Milyon yıl geçse de bunu önermesini beklemezdim. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

"değilim. Sadece bunun beni çizmeni kolaylaştıracağını düşündüm."

Bunun güvenli olacağını nasıl düşünebilir? Bana ne yaptığının farkında değil miydi? "Hayır. Hayatta olmaz." "Bunu neden yapıyorsun?" diye tersledim.

Kararlı bir şekilde reddetmem üzerine şaşırmış ve mahcup olmuş görünüyordu. "Özür dilerim. Bunu önerdiğime bile inanamıyorum. Bir şey söylediğimi unutun. Bu bir hataydı. Gitmek zorundayım."

Koşarak odadan çıktı ve ön kapıya doğru yöneldi.

Arkasından bileğini tutarak, "Dur" dedim.

Bana doğru döndü, gözlerini kapattı ama hiçbir şey söylemedi.

"Gözlerini aç." Buna mecbur kaldığında, "Bana ne istediğini söylemekten asla utanma. Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim. Gerçek şu ki, ben Şu anda seni o kadar çok çekiyorum kopuyor. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, o yüzden hayır diyeceğim. Ama lütfen gitme. Benimle kal."

Uzun bir sonra Evangeline başını salladı ve beni oturma odasına kadar takip etti. Kanepeye oturdu, bir yastığı tutuyordu. "İçecek bir şeyiniz var mı?"

"Ne istersiniz? Gazozum, suyum, kahvem var..." "İçecek demek istemiştin."

"Bende var ama içki içtiğini düşünmemiştim."

Güldü. "Bilmiyorum. Ama hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı."

Anlayışla gülümseyerek, "Sadece biram var. Sorun olur mu?" "Evet."

Bir kutu Bud Light açarak ona baktım. Kanepeme kıvrılırken beyaz geceliğiyle çok güzel görünüyordu.

Bu.

Her gece istediğim şey buydu.

Birayı iki bardağa doldurdum ve ona getirdim.

Oturup içerken, "Bunun yanında bir şeyler yememiz gerektiğini hissediyorum. Hiç Pop Tarts var mı?"

"Beni ne ? Tabii ki biliyorum." Sırıtarak ayağa kalktım ve iki tanesini tost makinesine koydum ve ona bir tabak götürmeden önce bekledim.

Ağzı doluydu. "Bunlar çok güzel."

"Gecenin bir yarısında rastgele ortaya çıkma ihtimaline karşı el altında bulundurmaya özen gösteriyorum."

"Ciddi misin sen?"

"Keşke

olmasaydım."

Sonraki bir saati müzik çalarak ve tüm CD'lerimi tek tek inceleyerek geçirdik. Onun için yakmamı istediği şarkıları seçti.

Bacak bacak üstüne atmış yerde otururken babamın eski CD'lerini karıştırdı ve kahkahayı bastı. "Burada olmak... bira içmek. Bunun için çarmıha gerilmem için o kadar çok neden var ki."

"Herkesin arada o dünyadan uzaklaşmaya ihtiyacı vardır."

"Günah işlemenin bira, Pop Tarts ve müzikten çok daha kötü yolları var sanırım."

Kıkırdadım. "Eğer en büyük günahların bunlarsa, oldukça iyi iş çıkardığını söyleyebilirim."

"Sadece seninleyken günah işliyorum Sevin. Bu ne demek oluyor?"

"Benim kötü bir örnek olduğum. Herkes her zaman annemin günahkâr olduğunu ve babamı kötü etkilediğini söylerdi. Sanırım bu gen bana ondan geçmiş."

"Seninle gerçekten gurur duyardı."

"Günahkar olduğum ya da kötü bir etki bıraktığım için mi?"

"İkisi de değil. Çünkü sen de onun gibi iyi, yargılamayan bir insansın ve çok çalışkansın. Seni fabrikada görüyorum. Babam da hep seninle övünüyor. Ama bana kimsenin göremediği bir yanını da gösteriyorsun. Bana güvendiğin için şanslıyım. Tutkunu ve kırılganlığını görebildim... sevilme ihtiyacını."

"Hatalarıma rağmen beni koşulsuz sevecek tek kişiyi öldürdüğüme eminim."

"İnandığın şey bu mu? Başka biri tarafından sevimemeyeceğine mi?"

"Ne yazık ki bazen buna inanıyorum, Evangeline."

"Sizi temin ederim ki bu doğru değil." Gözlerini kapattı, daha çok şey söylemek ister gibiydi. Gözlerini açıp bana baktığında sesi zar zor duyuluyordu. "Senden beni çizmeni istediğimde, bunun nedeni senden sadece bana ait bir şey istememdi. Sanatınızın ne kadar güzel olduğunu şimdi görebiliyorum. Sadece bunun bir parçası olmak, bunu seninle birlikte yaşamak istedim.

-Seninle tutkulu bir şeyler yaşamak. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama bu sonsuza dek saklayabileceğim bir şey."

"Bir hatıra istiyorsun. Çünkü gidiyorsun..." Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

Kadınları onca yıl boyunca, sanki pratik yaparak boşuna mükemmel olanı yaratmaya çalışıyormuşum gibiydi. Evangeline'in hayatıma girdiği neredeyse ilk andan itibaren

artık hayal edemiyorum. Aklıma gelen hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

Öfke ve bencil arzusun karışımı beni tüketti. "Fikrimi değiştirdim. Seni çizmek istiyorum."

Beni sessizce odama kadar takip etmeden önce yüzümdeki ciddiyeti görebiliyordu.

Çekmeceyi açtım, malzemelerimi bulmak için endişeyle uğraştım. Nedense şimdiye kadarki tüm çizim deneyimlerim bu ana kadarmış gibi geliyordu. İki farklı türde kalem kullandım, biri ana hatlar için diğeri gölgelendirme için. Bir tanesini kulağımın arkasına yapıştırdım. Bacak bacak üstüne atmış yatağımda otururken, duvara yaslanmış ona baktım. Göğsü inip kalkıyordu.

"olma."

Kendi bedenimin titremesini engellemek zorunda kaldığımda ona gergin olmamasını söylüyordum.

"Deneyeceğim," dedi sesi titreyerek.

"Olduğun yerde kal, tamam mı? Bana daha fazla yaklaşma."

Başını salladı. "Tamam."

Sadece bir lambam olduğu için odam . Bir kibrit çakarak üç mum yaktım ve bunları onun durduğu yerin yanındaki masanın üzerine yerleştirdim. Alevlerin ışığı duvarda bir parıltı yaratarak arkasındaki gölge.

Ona soyunmasını söylemeyecektim. Bunun yerine, onu nasıl hayal ettiğimi çizmeye çalışacak ve yorumumdan hayal kırıklığına uğramamasını umacaktım.

Başlamakta tereddüt ederek parmak uçlarımı karalama defterimin kalın kağıdına sürttüm ve yönümü bulmak için bir anlığına gözlerimi kapattım.

Onları açtığımda kalbim kontrolden çıkmadan önce bir kez daha çarptı. Kolları, üzerindeki pamuklu beyaz geceliği yavaşça başının üzerinden yukarı kaldırıyordu. Ne yaptığına şahit olmamak için gözlerini tamamen kapatmıştı.

Vicdanım durması için bağırıyordu ama hiçbir şey söylemedim çünkü bunu her şeyden çok istiyordum.

Bunu yapmama izin verdiğine inanamıyordum.

Evangeline sırtına doğru uzandı ve yere düşen sütyenini çözdü. Onu içime çekerken sertçe yutkundum ama ağzımda hiç tükürük kalmamış .

Göğüsleri çok dolgun, çok ağır ve mükemmel simetrikti. Onun Meme uçları hayal ettiğimden daha koyu, güzel bir leylak rengiydi ve yarım dolardan biraz daha büyüktü. Onları emmeyi arzularak dudaklarımı yaladım. Aletim sertleşti. Kendimi ayarlamam gerekiyordu ama açarsa diye cesaret edemedim.

tam o anda gözleri. Tanrı'ya şükür gözleri kapalıydı çünkü pantolonumdan sızan acı verici uyarılmaya engel olamıyordum.

Hayal edebileceğimden on kat daha mükemmeldi. Beyaz külotunu yavaşça bacaklarından aşağı indirirken gözleri hâlâ kapalıydı. Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Babamın nasıl öldüğünü hatırlayınca, genetik olarak kalp krizi geçirme riskim olup olmadığını merak ettim.

Evangeline karşımda çıtırçıtlak duruyordu, yani amı tamamen çıplaktı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama tıraş etmiş hiç beklemiyordum. Onu bu şekilde gören ilk erkek olduğumu bilmek benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Ama bu sadece fiziksel bir şey değildi.

Bana güvendiği için kendini bana açıyordu. Gözlerim kapalıyken ya da birlikte bile değilken ona karşı hissettiklerimin, o karşımda çıtırçıtlakken hissettiklerim kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Gurur ve sahiplenme duyguları beni ele geçirdi. Bunu başka biriyle paylaşamayacağımı kesin olarak biliyordum. Bu benim için kutsaldı. *O benim için kutsaldı.* Bu şimdiye kadar deneyimlediğim en saf şeydi ve hepsini kendime istiyordum. Her şeyini. Evangeline Biliyorum, ama o an tam da onun için savaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya yemin ettiğim andı; bu her şeyden vazgeçmek ve her türlü sonuca katlanmak anlamına gelse bile.

Başını diğer tarafa doğru kaydırırken gözleri hâlâ kapalıydı, bu da vahşi siyah saçlarının göğüslerinden birini hafifçe örtmesine neden oldu. Onu tam olarak bu şekilde çizirdim.

İlk vuruşa başlamak için yeterli enerjiyi toplamak içimdeki her şeyi aldı. Onun içinde olmanın nasıl hissettireceğinden başka bir şey düşünmek zorunda kalmadan ona bakmayı ve doğal güzelliğine hayran olmayı tercih ediyordum. Kalemin hareketini zorladım.

Başladıktan sonra duramadım, açılının hassasiyetine ve onun oranlarını doğru bir şekilde tasvir etmeye inanılmaz derecede odaklandım. Tüm alıştırımlarım beni buna hazırlamıştı. Duruş şeklinden göğsünü istediğim kadar net seçemiyordum. Güzellik izleri olup olmadığını da bilmem gerekiyordu.

Her ne kadar riskli olsa da yataktan kalktım ve yavaşça ona doğru yürüdüm. "Gözlerini kapalı tut."

Nefes alış verişi yoğunlaştı ama dediğimi yaptı. Kalemi elimde tutarak, göğüslerinin şeklini teker teker hafifçe çizmek için kullandım.

İrkilerek gözlerini açtığında fısıldadım, "Sorun değil. Sadece şeklini anlamak için izini sürüyorum. Başka bir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Başını salladı ama şimdi gözleri açıktı ve elimin hareketini takip ediyordu. Nefes almakta zorlanıyordu.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır," diye nefes verdi.

Vücudunun ince ayrıntılarını hafızama kazımaya çalıştım: göğüslerinin armut şekli, sağ göğsünün iç derisindeki küçük kahverengi güzellik izi. Güzel çıplak amcığı... Diz çöküp onu yalayıp yutmamak için kendimi zor tuttum. İhtiyacım olanı aldıktan sonra kendimi geri adım atmaya zorladım. Kalemle ona dokunmayı bıraktığımda bana baktı. Gözlerimiz kilitlendi. Her şey ne kadar erotik olsa da, daha fazla devam edemezdim.

Tahrik olduğunu biliyordum. Bariz işaretler vardı, mesela Meme uçları büzülmüştü ve bacaklarını sürekli oynatıyordu. Ama bundan daha fazlası,

Bunu hissettim. Aslında, direnci beklediğimden daha zayıftı. Benim sertleştiğim kadar onun da ıslak olduğuna dair her şeye bahse girmeye hazırdım. Bunu düşünmek bile beni çıldırtıyordu. Ama vücudum kadar Onu arzuluyordum ama şu an yaptığımızdan daha fazlasını düşünmek için doğru zaman değildi. Bu gece bana verdiği hediyeyle faydalanmayacaktım.

Böylece yatağıma döndüm ve çizimi bitirene kadar orada kalmaya yemin ettim.

Evangeline giyinip ana eve döndüğünde neredeyse sabah .

beğenmiş gibi görünüyordu, ona çizimi gösterdiğimde nefesi kesilmişti. İtiraf etmeliyim ki bu gerçekten de en iyi çalışmamdı. Elinizde gerçek bir canlı model varken doğru bir tasvir yapmanın ne kadar kolay olduğunu hiç fark etmemiştim.

Evangeline ayrılmadan önce resmi, ödünç aldığım büyük bir Ansel Adams fotoğraf kitabının içine sakladı. Onu saklamak için iyi bir yer bulmuş olsa iyi olur.

Dayanılmaz bir ihtiyaç içinde kaldığım için hemen banyoya çekildim ve ona yapmak isteyip de yapamadığım her şeyi düşünerek mastürbasyon yaptım. Şimdi vücudunun neredeyse her köşesi kristal berraklığında

Zihnimdeki fanteziler dayanılmaz derecede canlıydı. Arka arkaya üç kez sert bir şekilde boşaldım... banyoda ayakta, duşta ve tekrar yatağımda. Sadece mastürbasyon yapmak için işten bir gün izin almayı düşündüm ama bunun ne kadar saçma olduğunu düşününce kendimi durdurdum.

O sabah kahvaltıda Elle'nin gözlerinin içine zar zor bakabildim.

"Sevin, kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet. Sadece biraz yorgunum. Dün gece uyuyamadım."

Onun tatlı gözlerine baktığımda, ilk kez suçluluk duygumun tamamen şeffaf olduğunu hissettim. Tek tesellim Evangeline'in hala yukarıda uyuyor .

Elle son zamanlarda işleri fiziksel bir seviyeye taşımamızı önerdiğinde, onu bir şekilde beklemeye devam etmenin en iyisi olduğuna ikna etmeyi başarmıştım.

Olga gözden kaybolduğunda Elle bana fısıldadı: "Bu gece seni görmeye gelmek istiyorum."

"Tamam. Elbette." Nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Ona elimi bile sürmeyeceğimden emindim ama son zamanlarda onunla yalnız kalmak beni rahatsız etti. Ben daha da uzaklaşırken o benimle bağlantı kurmak için çaresiz görünüyordu.

Geçen her günle birlikte Elle'le evlenmemin gerçekleşme ihtimali azalıyordu. Ancak Oklahoma'ya geri dönme ihtimalim, Evangeline'le birlikte olma ihtimalimden daha yüksek görünüyordu.

"Callum bu hafta sonu ziyarete geliyor. Evangeline'e tekrar dışarı çıkması gerektiğini söyledim."

Her şey üzerime üzerime geliyor gibi hissediyordum. Evangeline bana "erkek arkadaşıyla" şehri terk edeceğini açıkça söylemişti. arada düğün planları da devam ediyordu. Bir an önce ciddi şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum.

Callum Missouri'den gelmişti ve Sutton'lar onu benim misafirhaneme . Yani hafta sonu için hiç istemediğim bir oda arkadaşım vardı.

Evangeline'i çizdiğim gece oyunun kurallarını değiştirdi. onunla evlenmeyi, bu adamın ona dokunması fikrine bile tahammül edemezdim.

Callum'la baş başa kaldığım süre, aptalı oynamak ve Evangeline'in planları hakkında mümkün olduğunca çok bilgi edinmek için bir fırsattı.

Dışarıda fırtına sırasında hasar gören kulübeyi yeniden inşa etmeye çalışıyorduk. Açık bir öğleden sonraydı ve güneş üzerimize vuruyordu. Elle ve Evangeline akşam yemeği için ürün almak üzere kasabaya çiftçi pazarına gitmişlerdi. Lance ve Olga, Emily ile bir kilise törenine gitmişlerdi. Yani, Imogene'i bir kenara , arazide sadece Callum ve ben vardık.

Rutin bir öğleden sonra işi olarak başlayan şey, sıradan olmaktan çıktı.

Çekicimle bir kontrplak parçasına vurdum ve dişlerimin arasında tuttuğum çiviği çıkardım. "Yani... Evangeline şimdi Missouri'ye taşınmayı planladığını mı söylüyor?"

"Evet... bu onun fikriydi."

"Birdenbire bu acele niye?"

"Benim teorilerim var."

"Öyle mi? Onlar da ne?"

"Şey, bilirsiniz. Buradaki ortam bir ilişki yaşamaya pek elverişli değil. Ailem Suttonlar kadar katı değil. Geleneksel rollere inanıyorlar ama kur yapma kuralları farklı."

"Sence Evangeline seninle yatabilmek için Missouri'ye mi istiyor?"

"Kısmen, evet."

"Geleneksel roller' derken tam olarak neyden bahsediyorsunuz?"

"Bu birden fazla anlama geliyor. Birincisi, evlendiğimizde ben dışarıda çalışırken Evangeline evde kalıp çocuklarımızı büyütecek."

"Taşınmasının bir nedeninin de ailenizin şirketi çalışmak olduğunu sanıyordum."

"Bir süre için sorun olmaz ama bebeklerimiz olduğunda Evangeline'in bir kariyeri olamayacak."

"Bunu biliyor mu?"

"Anlaşıldı."

"Yani, bunu tartıştınız..."

"Evet."

"Saçmalık. Hayır, yapmadın." "Pardon?"

"Evangeline bunu asla yapmaz. O çok hırslı." "İyi hoş da, biz evlendikten sonra, o ne isterse onu yapacak."

Ailemiz için en iyisi ve dolayısıyla onun için de en iyisi. İşler böyle yürüyor."

"Onun için en iyisi, onu mutlu eden şeydir."

"Yani siz çocuk sahibi olduktan sonra Elle'in çalışmaya devam edeceğini mi söylüyorsunuz?"

"Elle ne yapmak istiyorsa yapabilir, ister evde çocuklarıyla kalsın ister çalışsın. Ona hayatını nasıl yaşayacağını söylemek bana düşmez."

"Üzgünüm ama ben böyle yetiştirilmedim. Bir eşin bu konuda seçme şansı yoktur."

"Lanet bir sırtlan kabilesi tarafından yetiştirildiğini bilmiyordum."

Kollarını yukarı kaldırdı. "Dostum, senin sorunun ne?"

"Benim sorunum senin arkaik düşüncelerin ve sözde evlendiğin kadın hakkında hiçbir şey bilmiyor olman."

"Peki *sen*?"

"Görünüşe göre senden çok daha iyi."

"Evangeline ile ne var? Neden hep bizim işimize karışyorsun? Keşke onunla evlenseydin mi diyorsun? Neden Elle için endişelenmeye devam etmiyorsun? Git onu becer ya da başka bir şey yap. Evangeline'in ve benim işlerime karışma."

"Evangeline de en az Elle kadar benim ailem. O benim işim." "Uzun sürmeyecek."

"Eğer evleneceğini ve kimliğini kaybetmeyi kabul edeceğini düşünüyorsan, başına başka bir şey gelecek demektir."

"Kocası olarak ona ne dersem onu yapacak."

"Sanırım onun da sen ne zaman istersen seni becermesi gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Aslında, evet. Karım olarak, istese de de, ona söylediğim her yerde ve her zaman bana boyun eğecektir."

Gerçekten de dişlerini kırmak istememiştim. Ama bu cümle ağzından çıkar çıkmaz, kolum kendi başına bir zihne büründü. Sonrasında bildiğim tek şey, Callumun yerde yattığı ve ağzının kan içinde olduğuydu. Her şey çok hızlı oldu.

Görünürde hiç tanık yoktu ya da ben öyle sanıyordum. Kavganın nasıl olduğuna dair onun sözüne karşılık benimki olacaktı.

"Neredeyse dişimi kırıyordun, seni piç kurusu!"

"Değer verdiğim insanlar hakkında bir daha böyle şeyler söylersen, bir dahaki sefere tek bir dişinin bile kalmayacağından emin olurum."

Bunu Sutton'lara nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Callum beni kesinlikle kötü adam olarak gösterecekti.

Sanki bu boktan gösteri daha da kötüleşemezmiş gibi, Callum ve ben aynı anda yukarıdaki pencereye baktık. Görünüşe göre kavgamıza bir tanık vardı. Imogene orada durmuş dişsiz sırtıyla bize gülümsüyordu. Bizi bir seyirci sporu gibi izliyordu. Sutton'lar zavallı şeyi saklamakta çok başarılı olduklarından beri onu haftalardır görmemiştim.

Sapık olduğu için, ikimiz de güneşin altında üstsüz çalışırken Callum ve beni süzüyor olmalıydı. En kötü kısmı bu değildi. Onu fark ettiğimizi anlayınca gömleğini kaldırdı ve uzun sarkık memelerini ortaya çıkardı. Onları sallamaya başladı.

Bu da ne böyle?

Callum ve benim nutkumuz tutulmuştu. İkimiz de şok ve sessizlik içinde konukevine döndüğümüzde bu kavgamızın sonu oldu.

BÖLÜM 15

EVANGELINE

Callum'un şişko bir dudağı vardı. Bana olanlarla ilgili gerçeğı söylemedi ama içimde Sevin'in bu işle bir ilgisi olduğuna dair bir his vardı.

O akşam yemekte Sevin'in elinde bir morluk olduğunu fark ettim, yani ikisini bir araya getirmek zor olmadı.

Daha sonra Callum'la bu konuda yüzleştüğimde, ikisinin çok fazla içtiğini ve sonunda güreştiklerine dair bir hikaye uydurdu. İşlerin kontrolden çıktığını söyledi. Her şey düzmece gibiydi.

Sevin'den kasıtlı olarak tamamen kaçırıyordum, bu yüzden ona sormak bir seçenek değildi. Bana gerçeğı söyleyeceğini biliyordum ama bilmek istediğimden emin değildim. Cumartesi yemekten sonra beni mutfakta yalnız yakalayabildiğı tek seferde, benimle önemli bir şey hakkında konuşması gerektiğini söyledi. Belki de Callum'la olanlarla ilgiliydi. Birkaç saniye sonra Elle içeri girdi ve her şey sona erdi. Artık ayrılma kararımı verdiğime göre, Sevin'le daha fazla zaman geçirerek işleri daha da kötüleştirmenin bir anlamı yoktu. O gecedan sonra akşam yemeğine bıraktım.

Pazar akşamı Callum Missouri'ye dönmek üzere yola çıkmıştı. İki hafta sonra Dodge City'ye yapacağı bir sonraki yolculuk beni alıp kendisiyle birlikte geri getirmek olacaktı. Annem ve babam Hughes ailesinin yanına taşınmam için bana onay vermiş olsalar da, henüz kimseye ne kadar çabuk ayrılmayı planladığımı söylememiştim. Sevin'in kulağına gitmemesi için son dakikaya kadar bekliyordum. Bu aynı zamanda Elle'den saklamak anlamına da geliyordu.

Elle içeri girdiğinde odamda, taşınmaya hazırlanmak için bazı küçük eşyalarımı gizlice topluyordum. Toparlanmamın çok belli olmaması için rahat görünmeye çalıştım.

Gülümsedi. "Selam, abla. Ne ?" "Bazı eşyalarımı düzenliyorum."

Yatağıma uzandı. "Yani gerçekten Missouri'ye taşınmayı mı planlıyorsun?"

Derin bir nefes alarak, "Planım bu," dedim. "Fikrini değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok mu?"

"Beni ağlatma. O kadar da değil. Hâlâ birbirimizi ziyaret edebiliriz."

İç çekti. "Biliyorum. Ben hep bebeklerimizi birlikte büyüteceğimizi, her gün annemi ziyaret ederken onları bebek arabalarıyla arazide gezdireceğimizi hayal etmiştim. Callum'un babasının şirketini devralması gerektiğini anlıyorum ama senin taşınacağını hiç düşünmemiştim. Bu beni üzüyor. Elimde değil."

Gözlerimde bir anda beliren yaşlar oluşmaya başlamıştı. "Gerçekten üzgünüm, Elle."

Bizim için hayallerini mahveden zayıflığım için özür dilerim.

Nişanlığa aşık olduğum için özür dilerim.

Her şey için özür dilerim.

Gerçekten çok üzgündüm.

Elle yataktan kalkıp bana sarıldı. "Benim için endişelenme. Seni mutlu edecek şey bu olduğu sürece sorun yok."

Sizin mutluluğunuz daha önemli.

Elle'nin ne kadar mutsuz olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Bunca zaman sonra Sevin'in ya da benim bir şeyler hissetmiş olabileceğimizi düşünmüştüm ama Elle'nin ikimizde de bir şeyler olduğunu hissetmemesi beni gerçekten şaşırtmıştı. Mutsuzluğum yüzümden okunuyor olmalıydı.

"Bu arada, Callum iyi mi?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Dudağı..."

"Sevin sana bir şey söylemedi mi?"

"Hayır. Ona ne olduğunu bilip bilmediğini sordum, o da bir şey olmadığını söyledi.

Ayrıntılara girmedim."

"Callum'un anlattığına göre, barakada çalışırken içki içip şakalaşıyorlarmış ve Callum dudağını kesmiş."

"Kulağa çok garip geliyor."

"Biliyorum."

Gülümsedi ve omuzlarını silkti. "Erkekler erkektir, sanırım." "Doğru."

Aşağıya inmek için ayrıldığında rahat bir nefes aldım. Ona ne kadar çabuk ayrılmayı planladığımı söylememek çok zordu. Ama konu Sevin'e döndüğünde beni durdurmaya çalışacağını biliyordum. Aramızda beni caydıracak bir şey olması riskini göze alamazdım.

Beni odasında çizdiği geceden sonra, bir daha asla kendimi bu şekilde kaybetmeme izin veremeyeceğimi biliyordum. Beni çizmesini istemişim.

Bir tür kapanış olarak, ama tam tersi bir etki yarattı, o kadar güçlü bir etki ki bir an önce ayrılma ihtiyacımı pekiştirdi.

Geceleri gözlerimi kapattığımda kaleminin göğüslerimde bıraktığı hissi, bunu yaparken gözlerindeki arzu dolu bakışı hatırlamadan edemiyordum.

O kadar yoğun bir şekilde odaklanmıştı ki, bacak bacak üstüne atmış yatakta otururken beni çiziyor, kalemi kulağının kıvrımına sıkıştırıyordu.

O gecenin tek bir saniyesini bile asla unutmayacağım. İçimde titreşen hisler, vücudumun yapabileceğini bile düşünmediğim hislerdi.

Ona duyduğum acı şimdi her zamankinden daha dayanılmazdı. Kendimi ondan uzak durmaya zorlamak bu acıyı daha da kötüleştiriyordu.

Onu çok özliyordum ama artık onun yanında kendime güvenemiyordum. Böyle olması gerekiyordu. Tek yapması gereken bana bir kez daha dokunmaktı ve onu kaybedebileceğimden korkuyordum. Ve *onu* kaybetmek, kız kardeşimi kaybetmek ve Sevin'in çöküşünden sorumlu olmak anlamına gelirdi.

Planlanan ayrılışımdan bir hafta önce, boşluk ve özlem duygularım azalmamış, aksine daha da şiddetlenmişti. Sonuçsuz bir girişimle Onları silkeledikten sonra haftalardır yapmadığım bir şeyi yapmaya karar verdim.

Spor ayakkabılarımı bağlayarak, muhtemelen buradaki son sabah koşum olacak olan koşuya çıkmaya hazırlandım, çünkü haftanın geri kalanında yağmur bekleniyordu. Her zamankinden daha az sis vardı ve güneş sabah bulutlarının arasından görünmek için mücadele ediyordu.

Ayaklarım çiftliğin dışındaki toprak zemine çarptığında, ayrılışımın muazzamlığı gerçekten içime işlemeye başladı. Umutsuzluk duygularıyla savaşmak için daha hızlı koştum. Sabahın soğuk havası yüzümden akan gözyaşlarını kurutmaya çalışıyordu.

Gitmek istemedim.

Kaçışımın sembolizmi gözümden kaçmamıştı. Yapacağım şey tam olarak buydu, buradaki her şeyden kaçmak. Bunun beni bir kahraman mı yoksa bir korkak mı yaptığını bilmiyordum.

Koşumun yaklaşık üç dakikasında, kalbimin ayaklarımla senkronize bir şekilde göğsümden dışarı attığını hissettim. Kalp atışlarımı duyduğuma yemin edebilirim.

ama çok bunun kalbim olmadığını fark ettim. Arkamdaki kaldırıma vuran ayak sesleriydi.

Arkamı dönmeme gerek yoktu. O olduğunu biliyordum. . Yanıma geldiğinde, zamana karşı bir yarışı kaybetmiş gibi hissettim.

Yanaklarımdan süzülen yaşları, gözlerimdeki kızarıklığı görebiliyordu. O gelmeden çok önce ağladığımı biliyor olmalıydı.

Sevin'in gri kukuletası başını örtüyordu. Güzel koyu mavi gözleri örtünün altından delip geçiyordu. Acı çekmiş, harap olmuş görünüyordu. Güzeldi, tam da neden ondan uzak durduğumu hatırlatıyordu.

Hiçbir şey söylemiyordu. Ben ne kadar hızlı koşarsam, o da bana yetişmek için o kadar hızlı koşuyordu. Bir şey tarafından kovalandığımızı sanırdınız, oysa aslında kaçtığımız tek şey birbirimizdi.

Nefesim kesiliyordu. Düşecekmişim gibi hissediyordum ve o da bunu hissetti. Kolumdan tutarak beni durmaya zorladı. "Lanet olsun! Dur, Evangeline." Ellerini yanaklarıma dolayarak yüzümü kendine doğru çekti. Aramızda sadece birkaç santim vardı ve ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Onun ağzından çıkıp benimkine giren hava beni gittikçe . Onun her bir nefesini tüketmek istiyordum. Bu an diğerlerinden farklıydı. paylaştığımız diğerlerinden farklıydı. Gözlerindeki yoğunluk normalde bana bakarken sergilediği odaklanmış bakışlara hiç benzemiyordu. Vahşiydi, sınır tanıımıyordu ve hiçbir kontrolü yoktu.

Bir şeyler hissederek ağladım, "Bunu yapamayız. Cehenneme gideceğiz, Sevin."

Dudaklarımın arasından konuştu, "Senin tek bir tadın için cehennemde yanacağımı bilmiyor musun?"

Dudaklarımın ağzının içinde tamamen kaybolduğunu hissetmeden önce söylediği son şey buydu. Eğer bundan önceki her şey kontrollü bir yanma idiyse, o zaman bu patlamaydı. Onu daha da içime çekerek diline açıldım ve ağzımı tamamen ele geçirmesine izin verdim. Öpücüğünün sıcaklığı, bedeninin içime bastıran sıcaklığı etrafımdaki her şeyi gölgede bıraktı. Hiçbir şey göremiyordum. Hiçbir şey duyamıyordum. Sadece onu *hissedebiliyordum*. Uzanıp parmaklarımı kapüşonunun altında gezdirdim, onu daha yakına çekmek için saçlarını kavradım. Hiçbir zaman yeterince yakın gelmedi. Asla da olmayacaktı. Çünkü ona içimde ihtiyacım vardı. Dilini ağzımın içinde sert ve kontrollü hareketlerle döndürmesi, diğer bölgelerime de yapacağını bildiğim şeyi taklit ediyordu. Bacaklarımın arası zonkluyordu, arzudan inanılmaz derecede ıslanmıştım. Uyanan bedenim daha fazlasını almaya hazırdı. Çok daha fazlasını. O içime girene kadar asla tatmin olamayacağımı bilmek tehlikeli bir farkındalıktı.

Bu çok tehlikeliydi.

Geri çekilmeye çalıştığımda Sevin ağzımın içine konuştu, "Lütfen bana durmamı söyleme."

Sanki duramazmışım, artık başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi hissediyordum. Belki de sonunda sizin için yaratılmış olan kişiye tamamen teslim olduğunuzda olan buydu. *Başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.* Boynumdan aşağı öpmeye başladığında konuşma yeteneğimi kaybettim. O boynumdaki deriyi öperken, emerken ve nazıkçe ısırırken başım olabildiğince geriye eğilmişti.

Issız bir yolun ortasındaydık, nefes alış verişlerimizden ve kuşların sabah çığlıklarından başka ses yoktu. Birden yaklaşan bir arabanın sesi bedenlerimizi parçaladı.

Bir şerif yardımcısı yanımdan vızır vızır geçerken nefes nefese yolun kenarına çekildik. Bizi tanıyan biri olabilirdi. Daha da kötüsü, babam işe gitmek için erken çıkmış olabilirdi. Bu nadiren olurdu ama mümkündü.

İkimiz de hala şok içinde, betona bakarak nefes almaya çalışıyorduk. Şehvet dolu gözlerine baktığımda, geri çekilip "Lütfen bana bir daha dokunma" demek için içimdeki tüm gücü kullandım.

"Bu, ben gibi davranmaya devam kolaylaştıracak mı?" "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, aslında bence bu imkansız."

"Haklısın. Ne kadar çok denersem o kadar zor oluyor."

"Fiziksel olarak benden uzak durabilirsin, Evangeline. Elbette. Yüzlerce kilometre uzağa bile taşınabilirsin. Ama hala benimle olacağımı göremiyor musun?"

Sen?" Göğsünü okşadı. "Tam burada olacağım... kalbinde, rüyalarında, teninin altında. Seninleyken benim için hep böyle oldu. Daha fazla

Ayrı kaldıkça, seni daha çok özleyorum. Bazen bir şeyle ne kadar çok savaşırsak, o da üzerimizdeki gücünü o kadar çok gösterir."

"Lütfen, bırak gideyim."

"Keşke nasıl yapacağımı bilseydim. Hayatım boyunca dua ettiğim tek zaman Tanrı'dan seni nasıl bırakacağımı göstermesini istemek oldu. Ama O yardım etmiyor, çünkü bizim ayrı olmamız gerekmiyor." Yere baktı

hayal kırıklığı içinde başını sallayarak yere eğildi. "Beni dinle ve iyi dinle. Benden istediğin kadar uzak durabilirsin ama lütfen... *lütfe*... onunla evlenme. O senin için doğru kişi değil."

"Onu gerçekten tanı mıyorsun."

"Seni tuzağa düşürmek, kölesi yapmak istiyor. Sen yokken nasıl konuştuğunu duymalısın. Geleneksel roller saçmalığı, nasıl

İkiniz evlendikten sonra, o ne derse yapacaksın... ne zaman isterse onu becereceksin... yalınayak ve hamile olacaksın. Seni uyarmaya çalışıyorum ama seni yalnız yakalamama fırsat vermiyorsun. Seninle bu konuyu konuşmaya çalışırken kafayı yiyordum. Onu öldürmek istedim."

"Ona vurdun."

"Evet, ona vurdum. Bu açık değil miydi?"

"Elindeki morluk ve ağzı arasında Elle'in nasıl olup da bunu fark etmediğini anlayamıyorum."

"Imogene her şeyi gördü." "Imogene mi?"

"Evet. Bize pencereden göğüslerini göstermeden hemen önce."

Gözlerim inanamayarak açıldı. "Ne? Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Gerçek hikaye."

Çok ihtiyacımız olan kahkahalara boğulduk. Gözlerimden yine yaşlar dökülüyordu ve bunların üzüntüden mi yoksa kahkahadan mı ya da her ikisinden mi olduğundan emin olamıyordum.

Kahkahalar azalınca eline baktım ve "Morluğun için üzgünüm" dedim.

Parmaklarını uzattı ve parmak eklemlerine baktı. "İçimde hissettiklerimin yanında bu hiçbir şey Evangeline. Her neyse, gerçekten bir şey değildi. Seni korumak için her şeyi yaparım."

Seni seviyorum, Sevin. Seni çok seviyorum.

Çok savunmasız ve çaresiz görünüyordu, kalmam için her şeyi yapabilecek gibiydi. Parmaklarımla taradığım için saçları dağılmıştı. İnanılmaz derecede seksi ve aç görünüyordu. Çimlerin üzerinde bana tecavüz etmesinden başka bir şey istemiyordum. Vücudum karıncalanıyor, zonkluyor, her daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyordu.

Bana doğru yürüdü. "Seni yakaladığımda ağlıyordun.

Mutlu değilsin. Lütfen seni mutlu etmeme izin ver."

"Ne pahasına? Callum'u sevmiyorum, tamam mı? Bunu biliyorsun.

Ama şu anda yeni bir başlangıç için elimdeki tek seçenek o. Onunla evlenip evlenmeyeceğimi bile bilmiyorum. Şu anda ihtiyacım olan tek şey, şimdilik yaşayacak başka bir yer. Kalmam sadece kız kardeşimi ve senin geleceğini mahvedecek."

"sen olmayan bir gelecek istemiyorum."

"Gitmek zorundayım."

"Bir daha benden kaçma."

"Kaçmak zorundayım."

Tek kelime daha etmeden, Sevin'i yolun ortasında bırakarak çiftliğe doğru deli gibi koştum. Ama o haklıydı. Ondan istediğim kadar kaçabilirdim ama o hâlâ benimleydi. Ona tüm kalbim ve ruhumla ihtiyaç duymak günah olabilirdi ama gerçek buydu. O benim gerçeğimdi.

Bu beni bir günahkâr yapsa bile. Çok yakında, gerçeğim ve günahlarım beni hazır olduğumdan daha hızlı yakalayacaktı.

BÖLÜM 16

SEVİN

Sevgili Sevin,

Bu hafta sonunda Missouri'ye gideceğimi size bildirmek için yazıyorum. Bunun bir şok olacağını biliyorum çünkü herkesin beklediğinden daha erken, ama en iyisi .

Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var.

Size yazıp yazmamayı uzun süre tartıştım. Sizinle bu şekilde iletişim kurarken kendimi daha güvende hissediyorum çünkü malum nedenlerden ötürü artık fiziksel olarak yanınızda olmak konusunda kendime güvenmiyorum.

Neyse, mektubun konusuna dönelim. Bir keresinde, annenizin ölümüyle ilgili olarak, annenizi öldürebilecek tek kişiyi öldürdüğünüzü hissettiğinizi söylemiştiniz.

Seni seviyorum. Yanıldın. Sen sevillebilecek kapasitedesin. Ben bunun kanıtıyım. Çünkü seni seviyorum. Kayıtsız şartsız. Keşke sevmeseydim.

Tutkunu seviyorum. Sanatını seviyorum. Tuhaflıklarımı takdir etmeni seviyorum. Müziğini ve onu bana kendini ifade etmek için kullanmanı seviyorum. Bana bakışını seviyorum. Bana hissettirdiklerini seviyorum. Kim olduğumu seviyorum

-Senin yanındayken. Seni seviyorum. Seni seviyorum, Sevin. Ne olursa olsun, bunu bilmeni istiyorum.

Duygularım başa çıkamayacağım kadar güçlü. yüzünden kendimi seninle ikimizi de sınavan durumlara soktum. Birlikte geçirdiğimiz gizli zamanların hiçbirinden pişmanlık duymasam da, bunun yanlış olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bazen sevgi, sevdiklerinizin ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarınızın önüne koymak anlamına da gelir. Elle, arkasından ihanet eden bir ablayı hak etmiyor. Eğer beni seviyorsan, lütfen ona iyi bak. Şu an hissettiğim acıdan daha kötü olan tek şey, Elle'in de aynı şeyi yaşadığını hayal etmek. Eğer bizi öğrenecek olursa.

Benim için endişelenmeni istemiyorum. Omuzlarımın üzerinde iyi bir kafam var. Callum'la aramda bir şeyler doğru gitmezse, söz veriyorum onunla evlenmeyeceğim. Hughes Foods'ta Sutton'da kazandığımdan daha fazla para kazanacağım. Kendim için bir plan yapana kadar her kuruşu biriktirmeyi planlıyorum.

Belki bir gün seni unuturum ve o zaman geri dönebilirim. O zamana kadar, yapmam gereken şey bu.

Yaşadığım sürece o öpücüğü asla unutmayacağım.

Her zaman sevgiler, Evangeline

Not: Lütfen mektubu yok edin, çünkü kimsenin bulması riskini göze alamam.

Mektubu elimde tutarken kendimi ölmüş gibi hissettim. Hayatımda ilk kez, babamın annemi kaybettiğinde neler hissettiğini hayal etmek neredeyse mümkündü. Bazı , Evangeline'in hâlâ hayatta olması ve hayatına devam ediyor olması gerçeğiyle başa çıkmak daha zor olacakmış gibi görünüyordu. Öylece ortadan kaybolursa daha kolay olurdu.

Dolabımı açarak bir süredir sakladığım küçük bir Jack Daniels şişesini çıkardım. Yatağıma döndüm ve onun titiz el yazısına bakmaya devam ederken alkolü uzun bir yudumda içtim.

Kapı çalındı.

Kahretsin.

Mektubu yatağımın altına cevap vermek için yanına gittim. Elle ve Emily'ydi.

Emily oturma odamdaki televizyonu açarken Elle yanımdan geçti.

"Bazı haberlerim var," dedi Elle üzgün görünerek.

"Neymiş o?"

"Evangeline bu hafta sonu Missouri'ye gidiyor. Hughes ailesinin yanına taşınacak. birkaç ay daha süreceğini sanmıyordum ama şimdi gerçekleşiyor."

Yutkunarak, "Gerçekten..." dedim.

"Evet. Onu bir sonraki görüşümüz düğün olacak."

Kendimi uyuşmuş hissettiğim için nasıl şaşırılmış gibi yapacağımı bilemiyordum. Evangeline'in ayrılış haberi birkaç dakika önce dünyamı paramparça etmemiş gibi nasıl davranabilirdim?

Elle sözlerine şöyle devam etti: "Neden bu kadar erken gitmesi gerektiğini anlamıyorum. Düğüne sadece haftalar kaldı. En azından o zamana kadar kalacağını umuyordum."

Yaklaşan düğünümüzden ikinci kez bahsetmek içimde mide bulantısı dalgaları yarattı.

Yaklaştı. "Sevin, iyi misin?"

Orada nutkum tutulmuş, patlamak üzereymişim gibi hissediyordum.

"İçki mi içiyordun?"

"Birazcık."

Alkol kokusuna rağmen kızgınlığım yüzümden . Onun tatlı gözlerine baktım ve gerçeklik bir ton tuğla gibi yüzüme çarptı. O anda her şey çok net görünüyordu. Stresin aylarca beyninizi nasıl bulandırabildiği komikti. Sonra birdenbire her şey netleşiveriyordu.

Bunu yapamazdım. Onunla evlenemezdim.

Bitirmem gerekiyordu.

Lance bu anlaşılmayı ilk önerdiğinde mantıklı görünüyordu. O zamandan beri çok şey değişmişti. Ben değişmişim. İstediklerim değişti. İhtiyacım olan şey değişti. Ve Evangeline benimle birlikte olmaya asla izin vermese bile, Elle bana her zaman kız kardeşini hatırlatacaktı. Ve eğer Evangeline'e sahip olamazsam, hayatımın geri kalanında her gün onu hatırlayamazdım. Elle'i bu duruma sokmak da adil değildi. Kız kardeşine gizliden gizliye umutsuzca aşık olan bir adamla evlenmekten daha iyisini hak ediyordu.

Kendime biraz zaman kazandırmam gerekiyordu. Sutton'lara bu haberi vermek

çok dikkatli bir şekilde ele alınması gerekecekti. Bu onları yıkıma uğratacaktı ama şimdi olması on yıl sonra olmasından daha iyiydi. Lance'in işi devralacak birini bulması için hâlâ zaman vardı.

Sonunda ona cevap , "Aslında işler yolunda değil. Bir süreliğine Oklahoma'ya dönmek zorundayım."

"Ne?" Gözleri büyüdü. "Neden?"

Yalan söyledim, "Kardeşim bazı şeyler yaşıyor. Bana ihtiyacı var. En azından birkaç günlüğüne gideceğim."

"Bunu ne zaman öğrendin?" "Bugün."

"Peki, tamam. Um... ne zaman gidiyorsun?"

"Bu gece."

İşlerin bu noktaya geldiğine inanmak çok zordu. İçten içe, burada geçirdiğim zamanın neredeyse en başından beri, düğünü yapmanın yanlış olduğunu biliyordum. Yine de her zaman bunu kabul edeceğime inandım.

Daha yaşlı ve bilge birinin tavsiyesine gerçekten ihtiyacım vardı. zamanlarda babamın hala burada olmasını diliyordum.

O öğleden sonra Dodge City'de amaçsızca dolaşırken nereye gittiğim belli değildi. Kamyonetimin arkasındaki küçük bavulumla, Lillian'ın Oklahoma'daki evine birkaç saatlik yolu gerçekten gitmeye hiç niyetim yoktu.

Sonunda şehirden yaklaşık bir saat uzaklıkta bir otel aramaya karar verdim. Doğru dürüst düşünebileceğim ve Sutton'larla nasıl bir ilişki kuracağıma dair bir plan yapabileceğim sessiz bir yere ihtiyacım vardı. Bu konuşmayı düşünmek bile beni hasta ediyordu.

Her ne kadar bunun yanlış olduğunu bilsem de, Dodge'dan ayrılmadan önce son bir durak daha gerekiyordu.

Elle, Evangeline'in Addy'nin araba son bir vardiya çalıştığından bahsetmişti. Birkaç günlüğüne şehirden ayrılacağım için, ben dönene kadar Missouri'ye gitmiş olacaktı.

Onu görmeye bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde araba sürerken emin olduğum tek şey buydu. Onu görmedim. Önümüzdeki ayların benim için ne anlama geleceğini ya da nereye bilmiyordum. Sadece onunla son bir an geçirmeden şehirden ayrılamayacağımı biliyordum.

Bana kızacaktı ama umurumda bile değildi. Onu sevdiğim için her şeyden vazgeçmek üzereysem, benimle son bir kez yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Yüzüme elveda de.

Adelaide'in evine hiç gitmemiştim. Kamyonetimi evinin çakıllı yola park ettiğimde içeri girmeden önce tereddüt ettim. Evangeline'in tüm dünyada en çok sevdiği yerin burası olduğunu düşünerek her şeyi içime çektim.

Addy'nin küçük gri evi, üç büyük garaj bölmesi olan daha büyük bir yapı olan dükkânın bitişiğinde duruyordu. İçeriden metal şingirtıları ve kahkaha sesleri duyuluyordu.

Boğuk bir kadın sesi beni irkiltti. "Yardımcı olabilir miyim?" "Merhaba. Ben-"

"Sevin," diye cevap verdi. "Kim olduğunu biliyorum." "Biliyor musun?"

"Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Vay canına." "Anladığım kadarıyla sen Addy'sin."

"Tanrım, Vangie şaka yapmıyormuş."

"Neymiş o?"

"Yakışıklı olduğunu söyledi. Benim gibi yaşlı bir lezbiyeni heteroseksüel yapabilecek bir yakışıklı olduğunu söylemedi."

Addy beni gülümsetti, ki bu kolay bir iş değildi. Evangeline'in neden bu kadına ilgi duyduğunu anlayabiliyordum.

"Peki, teşekkürler."

"Neden burada olduğunu biliyorum." "Biliyorsun..."

"Onun için buradasın." Gülümsedi. "Vangie garajda bir ayar üzerinde çalışıyor." Başını eve doğru çevirdi. "İçeri gelmek... benimle biraz sohbet etmek ister misin?"

Gözlerindeki sert bakış bana içeri girmemi istemediğini söylüyordu; bana söylüyordu. Büyük bir kadındı, bulaşılacak biri değildi. Kişiliği daha da güçlüydü. Eğer mümkünse onun ruhunu hissedebileceğimi hissettim. Bu bana Evangeline'annesiyile ilk kez tanışmaktan farklı gelmedi. Addy muhtemelen onun hakkında herkesten daha çok şey biliyordu.

Beni evin içine götürdü ve mutfak masasına oturmam için işaret etti. Ocağa sarımsaklı bir şeyler pişiyordu.

Addy tencereyi karıştırdıktan sonra ellerini önlüğüne sildi ve karşıma oturdu. "Burada lafı dolandırmayacağım. Bu benim tarzım değil."

"Pekala..."

"Siz çocuklar başınızı büyük bir belaya ."

Sonunda, benim dilimi konuşan biri.

"Ne kadarını biliyorsun?" "Her şeyi, Picasso."

Kahretsin.

"Vay canına."

"Merak etme. Bana güvenebilirsin, tamam mı?"

Doğrudan Addy'nin gözlerinin içine bakarken ses tonum neredeyse çılgıncaydı. "Onu seviyorum. Bana ne yapacağımı söyle, Addy. Sadece ne yapacağımı söyle." Başıma gelenler hakkında başka biriyle konuşabilmek göğsümden büyük bir yük kalkmış gibi hissettirdi. Tüm bunları yanımda taşımak normal değildi.

uzun süre yalnız.

"Onu sevdiğini biliyorum."

Bunu biriyle konuşmak çok iyi hissettirdi.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek derin bir nefes aldım. "Gerçekten yarın şehri terk etmeyi mi planlıyorsun?"

"Evet. Buradaki son gününde yapmak istediği şey o lanet araba üzerinde çalışmaktı, buna inanabiliyor musun? Ama bu kısmen kendini meşgul tutması gerektiği için, aksi takdirde çatlayacak ve bunu biliyor. Bu arada, ben de o kızı ölesiye seviyorum."

"Benimle asla birlikte olmayacak çünkü Elle'i asla incitmeyecek. Sadece bir çözüm göremiyorum."

"İtiraf etmeliyim ki, yakın zamanda onu öyle ya da böyle bir karar vermesi için cesaretlendirdim. Görünüşe göre tavsiyemi dinledi. Mesele şu ki... Artık bunun doğru bir fikir olduğundan emin değilim. Kararını çarpıtmaya çalışmışım gibi hissediyorum ama bunun kendi seçimi olmasını istedim. Ona bir şey yapmasını söylersem ve sonunda bundan zarar görürse, onu affedebileceğimden emin değilim. kendim."

"Birlikte olmanın bir yolunu bulmamız gerektiğini mi söylüyorsun? Ben de bunu istiyorum. Bunu bir sır olarak saklamak zorunda olsak bile. Umurumda değil."

"Dinle, ben hayatımı birisini sevdiğim için zulüm görerek geçirdim. Herkes bana yasak olduğunu söyledi. Hayatımın aşkı öldü. O gitti. Sonsuza dek. Garip bir şekilde, onu kaybetmek tüm mücadelelerimizi da takdir etmemi sağladı. Birbirimize olan sevgimizi tam olarak ifade etme şansımız olmadan bu dünyadan ayrıldığını hayal bile edemiyordum. Bunu aklım almıyordu. Artık geceleri uyumamın tek nedeni bu pişmanlığı yaşamamak. Benim

Kabus, Vangie'nin pişman olacak olması. Pişmanlık korkunç bir lanettir. Bunu ikiniz için de istemiyorum."

"Evangeline'in buraya gelmeyi neden sevdiğini anlayabiliyorum."

"Yeni tanıştığımızı biliyorum Sevin ama ben seni önemsiyorum çünkü o da seni önemsiyor. Eğer ikinizden birinin güvenli bir sığınağa ihtiyacı olursa, kapımın her zaman açık olduğunu bilmenizi isterim. Size iş ve başınızı sokacak bir ev vereceğim. Vangie hiç sahip olamadığım kızım gibi."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Benim ailem yok. Kimsem yok."

"Artık biliyorsun."

"Teşekkür ederim."

"İmkânsız göründüğünü biliyorum ama ondan vazgeçme." "Onu görmem gerek."

"Git . Garajda."

Uzun süre orada durduğumu fark etmemişti. Neredeyse ilk tanıştığımız günkü gibi görünen Evangeline'in yüzü yağ içindeydi ve vahşi siyah saçları dağılmıştı. Güzel bir karmaşa.

Öpüştüğümüz için cehenneme gitmekten korkuyordu. Benim için cehennem, onsuz bir dünya hayatıydı. Zaman hızla tükeniyordu ama içimde daha çok mücadele gücü vardı. Kendimi tuttuğum tek alan aynı zamanda onun en büyük zayıflık alanıydı. Bana cinsel olarak karşı koyamayacağını biliyordum. Aramızdaki güçlü fiziksel çekime teslim olmamak için kelimenin tam anlamıyla benden kaçardı. Kalmasını sağlamak için her şeyi denemeye ihtiyaç duyarken, kendimi tutmanın artık bir seçenek olmadığını biliyordum. Sırf beni sevmenin sonuçlarından korktuğu için doğruca başka bir adamın kollarına koşmasına izin veremezdim. Cesedimi çiğnemedi. O benimdi.

Benim olana sahip çıkmam gerekiyordu.

"Evangeline" diye seslendim.

Yerinden sıçradı ve elini göğsünün üzerine koydu. "Burada ne var Sevin?"

"Yağmur yağıyor. Seni geldim."

BÖLÜM 17

EVANGELINE

Adelaide'de saklandığım için günün büyük bir bölümünde içimden ağlıyordum. Onu orada dikilirken gördüğümde, her ne kadar uzak durması için dua etsem de, kalbim sevinçten yerinden fırladı. Sevin'in bana bir şey yapacağını düşünmemeliydim.

o mektubu kapanış olarak kabul ettim. Ondan gitmesini istemeye bile çalışmadım çünkü gözlerindeki bakış bana hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyordu. Aynı zamanda boku yediğimi de söylüyordu.

Boğazımı temizledim. "Neredeyse bitirdim."

Sevin kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Bekleyeceğim." Dağıtıcıyı sıkarken ellerimin her anını izlerken bakışlarının sıcaklığı baskın geliyordu.

Bitirdiğimde, "Gidip elimi yüzümü yıkayacağım." dedim.

döndüğümde de aynı yerde duruyordu. Göğsünü sımsıkı saran siyah kapüşonlu tişörtü içinde harika görünüyordu. Saçları yağmurdan dolayı hâlâ nemliydi. Ama dizlerimin bağını çözen şey yüzündeki kendinden emin ifadeydi.

"Paltomu alayım."

"Addy'ye veda etmen gerekiyor mu?"

Başımı salladım. "Yarın gitmeden önce uğrayacağım..."

Yaklaşan ayrılışımdan bahsedince çenesi sıkıştı, gözleri bana hiçbir yere gitmediğini söylüyordu.

"Dur sana yardım edeyim." Sevin paltosu elimden çekip aldı ve benim için açtı. Avuç içleri omuzlarımda oyalanarak omurgamdan aşağıya doğru sıcak bir enerji akımını ateşledi.

Gözleriyle buluşmak için arkamı döndüm, yüzü rahat edemeyeceğim kadar yakındı. "Hadi gidelim o zaman," dedi gözlerimin içine bakarken.

Dışarısı karanlıktı ve az önceki yağmur çiselemeye başlamıştı. Sevin kamyonetinin yolcu tarafındaki kapısını açtı ve ben oturana kadar bekledi. kapatmadan önce.

Kokusu içimi doyurdu. Ondan sarhoş olmam için yeterliydi. Gözleri yana kaydı ve arabayı çalıştırmadan önce bana kısa bir süre baktı.

Çiftliğimizin aksi yönündeki uzun ve karanlık yolda hızla ilerlemeye devam ederken ikimiz de bir şey söylemiyorduk.

Yağmur damlalarıyla kaplı pencereden dışarı bakıyordum ki sıcak eli elime değdi ve ona bakmamı istedi. Gözlerindeki yoğunluk kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Birkaç dakika sessizce sürdükten sonra, arabayı kenara çekti. ıssız bir açık alan. Midem bulandı. Sevin kontağı kapattı ve bana bakmadan önce başını arkaya yasladı.

"Sen gidiyorsan, ben de gidiyorum."

Ne?

Panik başladı. "Hayır."

"Veda etmeden öylece gidecek miydin, beni lanet olası bir 'sevgili John' mektubuyla mı bırakacaktın?"

"Seni neden göremediğimi biliyorsun."

Yüzü kızarmaya başlamıştı. "Zayıf olduğun için mi? Seni becermeme izin vermemek için kendine güvenemediğin için mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Evet. Sen zayıfsın. Ben de öyleyim. Çok zayıfım." Yavaşça fırçalayarak "Bırak, Evangeline. Bırak...lanet...git." Sevin elini nazikçe boynuma doladı ve başparmağıyla boğazımı ovuşturdu. "Söz veriyorum, bırakınca çok iyi hissedeceksin."

Nefesim kesilmişti. Bir şeyler söylemeye çalıştım ama kelimeler ağzımdan . Tek istediğim bana dokunmaya devam etmesiydi. Tek düşünebildiğim .

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bak bana nasıl tepki veriyorsun. Sadece basit bir dokunuş. Sence bunu durdurabilir miyiz? İkimiz de birbirimize karşı koyamayız."

Hayır. Yapamayız.

Anlaşılmaz bir ses çıkararak, nasırlı başparmağı boynumu okşamaya devam ederken gözlerimi kapattım. Bu basit hareket tüm vücudumun tahrik olmasına neden oluyordu.

Boynumu hafifçe sıktı. "Bana veda edeceksen, sana dokunurken et," dedi sertçe. "Yüzüme söyle. Söyleyemezsin. Konuşamıyorsun bile. Bunu seviyorum, bana böyle tepki vermeni. Şu anda çok sertim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. O haklıydı.

Söyleyemezdim

Yüzüne veda ettim ve ona karşı koymak imkânsızdı. Ben bile korkuyordum

Ona bak.

Yine de beni ele geçiren güçlü duygulardan kaçmak için son bir girişimde bulundum. Kapıyı açıp arkamdan kapattım.

Nefes almakta zorlanarak puslu havayı içime çektim. Kamyonun arkasına doğru yürürken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Hafif yağmur yeniden yağmaya başlamıştı. Ayın aydınlığı ve kamyonetin ışıgı dışında ortalık zifiri karanlıktı. Sevin'in kapısı çarparak kapandı.

Bunun izin veremezdim.

Bunun olmasına izin

veremezdim. Bunun

olmasına izin

veremezdim.

Gözlerimi kapattığımda beni kollarına çektiğini hissettim. O anda yarışı kaybettiğimi anladım. Bitmiştim. Onun olmuştu. İnsanlar zarar görecekti.

"Bir yolunu buluruz," diye fısıldadı yüzüme doğru, sanki kafamdaki düşünceleri okuyabiliyormuş gibi. Alnını benimkine dokundurdu. "Birlikte. Birbirimize sahip olduğumuz sürece, bununla nasıl başa çıkacağımızı bulacağız."

Gözlerimi açtığımda onun yoğun bakışlarıyla karşılaştım. Bana olan sevgisinin o gözlerden, bedeninden ve ruhundan aktığını hissedebiliyordum. Hayatımı bu güzel, kırık çocuğu severek geçirmekten, ona dünyaya gelişinin boşuna olmadığını kanıtlamaktan başka bir şey istemiyordum. Bazen kelimeler gerekli değildi. Bazen tek gereken belli bir bakıştı. Benim gözlerimde de aynı bakışı görmüş olmalıydı, ona vücudumun tamamen teslim olduğunu söyleyen bakışı. Teslim oluyordum.

Sanki uzun zamandır içinde tutuyormuş gibi bir nefes verdi. Beni daha sıkı çekmeden önce. Bastırılmış gerilimi serbest bırakmama izin vererek bedenim ona doğru gevşedi. Parmaklarını sırtımda gezdirirken başımı öptü. Ereksiyonunu karnımda hissedebiliyordum. Daha önce bir erkeğin sertleştiğini hiç hissetmemiştim. Bana karşı bu kadar büyük ve sıcak hissetmesi beni hayrete düşürmüştü.

Bacaklarımın arasında ıslaklık ve güçsüzlük oluştu.

Sevin geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Çok fazla sevgim var İçimde tamamen sana ait olan bir var ve içinde hapsolmuş durumda. Onu sana , çünkü onu içimde tutmak beni öldürüyor. Kalbinin bana ait olduğunu biliyorum.

Ama ben bencilim. Hepinizi istiyorum. Benden tekrar kaçmadan önce vücudunu istiyorum. Çünkü sana söz veriyorum, bir kez bağlandığımızda, birbirimiz için yaratıldığımızı anlayacaksın. Bana yapmamamı söylemediğin sürece.

seni götüreceğim. Tam buraya. Hemen şimdi, Evangeline."

Sadece sözleri bile vücudumun titremesine neden

oldu.

Seni götüreceğim.

Suçluluğumu ona gömmeye çalışarak bedenini içime çektim.

Al beni.

Başımı arkaya eğerek gözlerimi kapattım ve sessizce ona istediğini yapmasını diledim. Ona tamamen teslim olmanın nasıl bir his olduğunu uzun zamandır hayal ediyordum.

"Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Sana her şeyi göstereceğim. Sana ne yapacağını söyleyeceğim."

Boynumu öpmeye başladı ve ağzının her hareketinde baskı giderek daha da sertleşiyordu. Boynumun tabanını ve göğsümü acı verecek kadar emmeye başladı. Sırtımı kamyonun soğuk metaline dayamıştım. Sık sık Sevin'in cinsel açıdan nasıl biri olduğunu merak ederdim. Onun tecrübesi vardı, benim ise hiç yoktu. Benim için uzun sürmedi onun nazik bir yanı olmadığını fark ettim. Ama bu beni korkutmuyordu; daha fazlasını istiyordum.

Göğüslerimi öperken güçlü elleri gömleğimin kumaşını kavradı. Düğmelerle uğraşırken sabırsızlandı ve bluzumu yırtıp açtı. Sütyenimi çözdü ve arkamdan kamyonun arkasına fırlattı.

Sevin göğüslerimi yalamak ve emmek arasında tenimin üzerinde konuştu. "O gece odamda sana dokunmamanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. İçimde hiç direnç kalmadı." Göğüslerimi birbirine doğru iterek onları sıktı ve meme ucumu ısırmadan önce ortalarından aşağı doğru yavaşça yaladı.

Daha önce hiçbir erkek bana böyle dokunmamıştı. İlk defa bu kadar sert ve ilkel olması beklenmedik bir şeydi. Sanki bana sahipmiş gibi vücudum üzerinde çalıştı. Bir saniye bile durmasını istemedim. Herhangi bir suçluluk

ihtiyacın tamamen gölgesinde kaldı. Vicdanım artık bunun olmasını engelleyecek kadar güçlü değildi.

Sevin ıslak çimlerin üzerinde diz çöküp eteğimi aşağı çekmeden önce beni daha sert öptü. aşağı daha fazla ıslaklık süzülüyordu. Parmaklarını iç çamaşırlarımın kenarlarına soktu ve onları bacaklarımdan aşağı kaydırmak için acele etmedi. İki parmağını iç çamaşırlarımın kenarlarına kaydırıldığını hissettiğimde derin bir nefes aldım.

İçimdeki parmaklar.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye sordu parmaklarıyla beni becerirken. "Evet," diye nefes aldım.

Elini içeri ve dışarı hareket ettirerek gözlerimin içine baktı.

"Daha sert yapmamı mı istiyorsun?" "Uh-huh."

Başparmağı klitorisimin etrafında dönerken parmakları içimdeydi.

Ayağa kalktı. "Dokun bana, Evangeline."

"Nerede?"

"Nereye istersen."

Avucumu kot pantolonuna sürttüğümde, sıcak ereksiyonunun dikiş yerlerinden patladığını hissettim.

"Bunu

hissediyor

musun?" "Evet."

"Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım."

O beni parmaklarken ben de elimi kasıklarının üzerinde aşağı yukarı gezdirdim. Kumaşın içinden zonkladığını hissedebiliyordum. Parmaklarını çektiğinde, gözlerini benden hiç ayırmadan yavaşça yaladı. Bacaklarımın arasındaki kaslar bunu görünce sıkıştı.

"Seni tatmak için çok uzun zamandır bekliyordum. Tanıştığımız ilk gün bunun hayalini kurmuştum."

"Tadım neye benziyor?"

Bana cevap vermek yerine, beni bir öpücüğün içine çekti, dilini benimkine carptı ve kendimi tatmama izin verdi. Saçlarını çekerken doyamıyordum. Hâlâ tamamen giyinik olmasına rağmen, tarlanın ortasında ona karşı tamamen çıplak dururken öpüşmeye devam ettik.

Öpüşmeyi bıraktığında, elini vücudumun uzunluğundan aşağı kaydırды ve yavaşça tümseğimin üzerinde gezdirmeye başladı.

"Tıraş inanamıyorum. Seni çizerken neredeyse ölüyordum. İnanılmaz ateşlisin. Seni yiyip bitirebilirim."

"Yapabilir misin, yoksa

yapacak mısın?" "Yapmak

üzereyim."

Aniden diz çöktü. Sevin'in ıslak ağzını bacaklarımın arasında hissettiğimde nefesim kesildi. derecede yabancı bir duyguydu bu. Başının arkasından tutarak onu şişmiş klitorisime doğru ittim ve hareketlerini yönlendirdim.

" böyle. Yüzümü istediğin gibi hareket ettir. Seni ağzımla nasıl becermemi istediğini göster bana."

Ağzından çıkan her kirli kelimeyle bacaklarımın arasındaki kaslar ona karşı titreşti. İnlemeleri içimde titreşiyordu. Beni daha hızlı ve daha sert yutarken çıkardığım sesler onu cesaretlendiriyor gibiydi. Kendimi ona vermişim.

Daha önce de orgazm olmuşum ama bu kadar iyi hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Hiçbir şey onun ıslak dilinin kıvrımlarına bastırması kadar iyi hissettirmemişti.

Bana doyamıyor gibiydi. Aniden durdu ve bir kaplan ustalığıyla kamyonun arkasına sürünerek beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Sırt üstü uzandı ve bedenimi ağzının üzerine yerleştirdi.

"Yüzüme sür."

Sözleri karşısında cinsel organım zonkladı. Kontrolü ele almaktan kımıldamadım.

Kalçalarımı kavradı ve beni yutarken onları ağzına doğru yönlendirdi. Ağırılığım onun üzerindeyken, hisler daha da güçlendi. Kaslarımın kasılmaya başlaması uzun sürmedi. Bunu hissetti.

"Bırak beni. Ağzıma doğru gel, Evangeline. Tadına bakmak istiyorum."

Çok ıslanmışım. Diliyle zonklayan klitorisime daha sert masaj yaptı. Orgazmım aniden ve şiddetle geldi. Kalçalarım titriyor, vücudum ağzının üzerinde kıvranıyordu. Dili daha da sertleşti. Tamamen sakinleştiğimi anlayana kadar dudaklarını üzerimde tuttu. Sonra dilini yumuşak bir şekilde seksimin üzerinde döndürdü ve titremem durana kadar öptü. "Bunu sana tekrar yapmak istiyorum," dedi, yumuşak sesi bacaklarımın arasında titreşiyordu. Daha yeni gelmiş olmama rağmen, tekrar gelmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Beni üzerinden kaydırıp ve ağzımı içine çekerek yukarı doğru kaydır. Dudakları benimle kaplıydı ve bu beni sonuna kadar tahrik etti.

"Ben de senin tadına bakmak istiyorum."

"Yapacaksın, ama patlamadan önce senin içinde olmam gerek."

Beni çevirdi ve her iki bir koluyla beni altına sıkıştırdı. Beni tekrar öpmek için alçalmadan önce gözlerimin içine baktı. Islak saçlarını çekiştirirken dilim umutsuzca onunkini aradı.

Yalıyor, tadıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor, asla yetmiyordu. Birden durdu. "Bana bak. Bunu gerçekten istediğini söyle. Çünkü bir kez içine girdim mi, durabilir miyim bilmiyorum."

"Korkuyorum ama bunu istiyorum."

"İlk başta acıtacak."

"Biliyorum."

"Yavaş gideceğim. Sen bana rehberlik edeceksin. Tamam mı?"

"Tamam."

"Çok fazla gelirse bana söyle."

"Söyleyeceğim."

"olma. Seni seviyorum, Evangeline. Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağım. Söz veriyorum. Sadece seni ne kadar sevdiğimi bedenimle göstermek istiyorum. sen."

"Ben de seni seviyorum."

"İstersen başka bir yere gidebiliriz." "Hayır.

Tam burada olmasını istiyorum."

Hafif bir kahkaha atarak, "Tanrıya şükür," dedi.

Nemli kapüşonunun fermuarını yavaşça açıp bir kenara fırlattı.

Gömleğini başından çıkardıktan sonra ellerimi geniş göğsünde gezdirdim ve kalbinin benimki kadar sert çarptığını hissettim. İnanması zordu. ona özgürce dokunuyor, sadece uzaktan hayranlıkla izleyebildiğim tüm dalgalanmaları ve kasları hissediyordum.

"Sana hep dokunmak istemişimdir," diye fısıldadım.

Ellerimden birini tuttu ve pantolonundan taştan şişkinliğin üzerine koydu.

"Bana dokunmaktan çok daha fazlasını yapacaksın."

Kotunun üzerinden ona masaj yaparken eskisinden daha da sertleşmişti.

"Çıkar şunu," diye talep etti.

Kot pantolonunun fermuarını yavaşça açtım ve elimi pantolonunun içine soktum. Boxer külotunu indirdiğimde ereksiyonu öne doğru fırladı. Aletin derisi kalın bir kemiğin etrafına sarılmış sıcak ipek gibiydi. Ne kadar olağanüstü bir his olduğuna hayret etmeden edemedim. Ucu, ıslak uyarılmışlığıyla kaplı filizlenmiş bir mantar gibi güzeldi. Bir erkeğin üzerine inmek hiçbir zaman hayalini kurduğum bir şey olmamıştı ama onu ağızma alıp dilimi tepesi boyunca uzanan çizgi boyunca gezdirmek ve üzerindeki dölün her zerresini emmek kadar istediğim başka bir şey yoktu. Henüz bunu yapacak cesaretim yoktu ama içimdeki dürtüler beni kesinlikle şaşırtmıştı.

Kendini yavaşça boşaltırken beni yönlendirmesine izin verdim.

Bacaklarımı iyice açarken elimi sikinin üzerinde yeniden konumlandırdı. Sesi farklıydı, arzuyla kalınlaşmıştı. "Bana dokun. Beni iyi hissettiğin yere koy."

İnanılmaz derecede ıslaktı, şaftını kavradım ve başını yavaşça açıklığının üzerinde yukarı ve aşağı kaydırdım. Tısladı, titrek bir nefes verdi ve ilk kez, bana sürtünen horozuna bakarken hafif bir kontrol kaybı sergiliyordu gibiydi. "Tanrım, bu... çok iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi. Şu anda üzerine boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. İçinde nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum."

Sevin kontrolü tekrar eline aldı ve sikinin uzunluğunu yarığıma defalarca sürttü. Yavaşça. İleri geri. İleri geri. Onun ritmi

Nefes alış verişı her vuruşla eşleşiyordu. Hipnotize ediciydi. Bir an için yıldızlı gece gökyüzüne baktım ve tüm bunların bir rüya gibi geldiğini düşündüm. Hiçliğin ortasında nefes alıp vermemiz dışında hiçbir ses duymamak gerçeküstü bir şeydi.

"Seni böyle hissetmeyi seviyorum," dedi.

İhtiyacımın boyutu şaşırtıcıydı. "Seni içimde istiyorum" dediğimde kendimi şok ettim.

"Henüz değil. Benim için hazır olmanı istiyorum."

Birkaç dakika boyunca sikini bana sürtmeye devam etti. Bacaklarım ihtiyaçtan titriyordu ve sıırıslıkam olmuşum.

"Geri kay."

Kapüşonunu kıkımın altına yerleştirdi ve vücudunu iki koluyla iki yanımdan tutarak konumlandırdı. Pantolonu hâlâ bacaklarının yarısına kadar inmişti, o da pantolonunu itti.

"Beni içine sok."

Elimi sikinin etrafına sararak onu açıklığıma doğru yönlendirdim. Nefesim kesildiğinde ancak yarısına kadar girebilmişti. Kesinlikle beklediğimden daha acı vericiydi.

"İyi misin?" "Evet."

"Hayır, . Ağırdan almamız gerekiyor."

"Tamam."

Öpüşürken vücudumun üzerinde gezindi ve yavaşça içime doğru itti. Her hareketinde beni derinden öperken ağız benimkini hiç terk etmedi. Santim santim, içime girerken yavaş yavaş yandığını hissettim.

Sevin girdiğinde yüksek sesli bir zevk iniltisi çıkardı, sesi gecede . Kimse duymuyordu. Kontrolünü kaybettiğini duymak tüm acıya değdi. Her yavaş ve istikrarlı hamlesiyle içime daha kolay giriyor, sonunda taşaklarına kadar giriyordu.

Kıçını tutarak onu daha sert bir şekilde içime ittim. " yok. Bana daha fazlasını ver."

"Emin misin?"

Başımı salladığımda Sevin bacaklarımı sırtına doladı ve beni daha sert sikti. İçimi defalarca doldururken kalçaları hızlı dairesel hareketlerle hareket ediyordu. Vücutlarımız ritmik bir şekilde birlikte sallanıyor, kamyonu sarsıyordu. İçime daha sert pompaladıkça daha da tahrik oluyordum. Sert olmasını isteyeceğimi hiç düşünmemiştim ama onu sert seviyordum ve bu yüzden sevişmemizin bu yoğunluğu yansıması çok mantıklıydı.

Ben tırnaklarımı onun sırtına geçirirken yağmur üzerimize daha sert yağmaya başladı.

Kaslarım kasılmaya başladı ve orgazmım güçlü ve beklenmedik bir şekilde geldi. Sevin bunu hissedebiliyordu.

"Gel, Evangeline. Gel. Her yerime boşal. Tanrım... çok harika hissediyorsun." İşimin bittiğini anladığında içimden çıktı ve sarsıldı. Başını arkaya eğerken kendini sertleştirdi. Sıcak döllerinin karnıma fişkirmasını hayretle izledim. Yaptığımız onca şey arasında hiçbir şey beni onun boşalmasını görmek kadar tahrik etmemişti.

Ağrım olmasına rağmen, sırf onun tekrar orgazm olduğunu görebilmek için bir tur daha yapmak istedim. Bu beni gerçekten büyüledi.

Sevin üstüme çıktı. Geri çekilmeden önce beni derinden öperken sert göğsü göğüslerime baskı yapıyordu. "O gece ahırda, yağmurda sevişmeyi hayal ettiğini söylemiştin. Bunu asla unutmayacağım. Seninle bunu yapabilmeyi o kadar çok diledim ki, bunun asla mümkün olduğum. Ne olursa olsun, bunu asla unutmayacağım, hayatımın en güzel gecesini."

Sevin beni kamyonete götürmeden önce belirsiz bir süre birlikte yattık. Bana dönene kadar dakikalarca sessizce oturduk.

İşte o zaman ruh hali karardı. "Yüzünü bir daha göreceğim zamanın benim düğünümde kız kardeşinle koridorda yürürken olacağını bilmek nasıl bir his biliyor musun? Bu ne kadar berbat bir şey?"

"Özür dilerim. Anlayacağını ."

"Anlıyorum. Hem de çok iyi. Sorun da bu zaten. Sen beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum. Aslında bu oldukça basit."

"Basit mi?"

"Seni çok seviyorum, Evangeline. Bana göre ne olması gerektiği çok açıktı ve bu ikimizin de başka insanlarla evlenmesini içermiyordu."

"Seni seven kız kardeşime bir söz verdin. Bunu senin için kolaylaştırmaya çalışıyordum."

"Biliyor musun? Bir bakıma kolaylaştırdın. Elle ile evlenemeyeceğimi anlamama yardım ettin."

"Şimdi ne olacak?"

"Bunların hiçbirini yapmayacağım. Ayrılıyorum. Sana umutsuzca aşıkken başka birini seviyormuş gibi davranmam. Bu asla değişmeyecek. Sen olmasaydın bile, seninle evlenmek adil olmazdı. Sevgisine karşılık veremeyeceğin biri. Gerçek sevginin ne kadar güçlü olduğunu şimdi anlıyorum. Aynı zamanda onun bu deneyimi da engellemiş olacağım."

"Ne dediğini anlıyor musun? Baban seni mahveder. Sana yaptığı onca yatırımdan sonra bunu yaparsan seni kasabadan kovar. gelecek."

"Ayrılacağımı söylediğimi duymadın mı? Tepkilerin farkındayım."

"Hayatını mahvedeceksin. Bir işin, başını sokacak bir evin, hiçbir şeyin olmayacak. Bu senin için önemli değil mi?"

"Elle'i incitmek istememem açısından önemli. Ama diğer şeyler benim için önemli değil. Benim için senden daha önemli bir şey yok. Sırf benden uzaklaşmak için onunla evlenmene izin vermeyeceğim. Ve kalbimin derinliklerinde bunun seni inanamayacağın kadar inciteceğini bildiğim halde kız kardeşinle evlenmemi izlemene izin vermeyeceğim. Dünyadaki hiçbir kariyer senin acı çektiğini bilmeye değmez. benim yüzümden."

"Nereye gideceksin?"

"Buradan başka her yere."

Elini tutarak pencereden yağan yağmura baktım. "Bu bir şok."

"Gerçekten öyle mi? Bu gün hep gelecekti. Yaklaştığını hissetmedin mi? Senden uzak kalmanın imkânsız olduğunu iliklerime kadar biliyordum. Sanırım seni ilk tanıştığımız gün yemek masasında karşımda otururken gördüğüm ilk andan beri bunu biliyordum. Biz ne çok güçlüdür."

Gözyaşlarımın eşiğinde sordum, "Ne yapacağız? Babam hayatını cehenneme çevirecek. Ben de sana zarar gelmesini istemiyorum."

"Bana zarar verebilecek tek şey seni kaybetmektir." "Elle şu anda nerede olduğunu düşünüyor?"

"Ona birkaç günlüğüne Oklahoma'ya döneceğimi söyledim. Yalan söyledim. Kardeşimin bana ihtiyacı olduğuna dair bir hikâye uydurdum. Ona nasıl söyleyeceğimi düşünmek için kaçmak zorundaydım."

"Harap olacak."

"İki yıl sonra Elle ile evlenip çocuk sahibi olduktan sonra yapmamı mı tercih edersin?"

Elle'den bir çocuğu olduğundan bahsetmesi bile midemi bulandırdı.

Sözlerine şöyle devam etti: "Annem beni doğururken ölmedi ki hayatımı bir yalanı yaşayarak geçireyim. O bunu istemezdi. Ben gerçeği yaşamak istiyorum. Ve sen benim gerçeğimsin."

"Birlikte olmamızı istiyorum. Ama nasıl? Bunu kız kardeşime nasıl yapabilirim?"

"seni gizlice seveceğim." "Gizlice mi?"

"Eğer onun kalbini kıramazsan, kimsenin bilmesine gerek yok." "Ama nasıl?"

"Henüz kesin cevaplara sahip değilim. Belki şehir dışında ama yakın yerde bir hayat kurabilirim. Bir şeyleri çözene kadar orada birlikte olabiliriz. Belki bir gün her şey farklı olur. Elle onu gerçekten seven birini bulur. Bir gün onlara neler olduğunu anlatabiliriz."

"Bunu iyice düşünene kadar Elle'e ayrılmakla ilgili şey söylemeyeceğine söz ver."

"Düşünmek için birkaç günlüğüne bir otele gidiyorum. Çiftliğe geri döneceğim ve doğru zaman geldiğinde herkese ayrılacağımı söyleyeceğim."

"İşin bu noktaya geldiğine inanmıyorum."

"Tanıştığımız andan itibaren bunun böyle olması gerekiyordu. Birbirimiz için yaratılmışız, Evangeline. Bu yüzden Tanrı beni buraya getirdi. Onu bulmak için değil... seni bulmak için. Bu kaderdi."

İçten içe haklı olduğunu biliyordum. Birlikte olmamız gerekiyordu. Ama Kader her zaman dolambaçlı yollardan . Bazen kader ölümcül olabilirdi. Yakında bunu zor yoldan öğrenecektik.

BÖLÜM 18

SEVİN

Sutton çiftliğine döndükten sonra, Evangeline ve ben açıklamamdan önce bir hafta beklemeye karar verdik. Elle ile konuşmak ilk öncelik olacaktı. Evlilikle ilgili duygularımın değiştiğini ona bildirecektim. Bu en acı verici kısım olacaktı. Sonra Lance'le oturup resmi istifamı verecek, zamanını boşa harcadığımı ve kızını incittiğim için bol bol özür dileyecek ve tüfeğini çıkarmamasını umacaktım. Bu bir kabus olacaktı ama yapılması gerekiyordu.

Plan, bir iş bulana kadar Addy'nin evinde saklanmamdı. Evangeline eninde sonunda nerede olursam olayım benimle gelmenin bir yolunu bulacaktı. En azından bana söylediği ve benim de şey buydu. Açık alanda her şeyi tamamlamamıza ve aşkımızı itiraf etmemize rağmen, bunu gerçekleştiremeyeceğine dair kalıcı bir his beni rahatsız ediyordu.

Evangeline o hafta neredeyse her gece gizlice misafirhaneye girdi. Onun imzası olan taş pencereme çarpıyordu ve ben de onu içeri almak için yanıma geliyordum. Tamamen suçluluk duygusuyla doluydu ama yine de birbirimize karşı koyamıyorduk. O yokken vücudum ağrıyordu. Tamamen seks bağımlısıydık. İşimiz bittikten sonra ona hep sarılırdım çünkü Elle hala bir düğün olacağını düşünürken bana teslim olduğu için kendini kötü hissettiğini biliyordum. Ama bu bile yeterince önemli değildi; birbirimizden uzak kalamıyorduk. Artık tadına varmıştık ve durmamız imkânsızdı. Bir uyuşturucu bağımlısı gibi onun kokusuna, tadına, içinde olmanın verdiği hisse bağımlıydım. O yokken, sanki bir uzvum eksikmiş gibi hissediyordum. O artık benim bir parçamdı.

Keşke o son gece birlikte geçirdiğimiz zamanın her ayrıntısına daha fazla dikkat etseydim. Çarşamba gecesi. Her şey değişmeden önce seviştiğimiz son gece. Son gece ikimiz de gelecek için biraz umutlandık. Aynı gece annemin nişan yüzüğüne bakarken Evangeline benim yatağında uyudu. Bunu ona vereceğimi biliyordum ve her şey olup bittikten sonra ne kadar kısa bir süre içinde kendine izin vereceğini merak ediyordum.

kabul ettim. Sevinç duygusu hala içimdeki açıklanamaz bir huzursuzlukla gölgeleniyordu.

Perşembe öğleden sonra, korkumun kaynağı kendini gösterdi.

Her şey bir anda değişti.

Travmatik bir olay yaşandığında her zaman nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı hatırlarsınız derler. Sutton Provisions'da, Elle ile nişanımı bozduktan sonra Lance'in binaya geri girmeme izin vermemesi ihtimaline karşı masamı yavaşça temizliyordum.

Et işleme müdürlerinden biri içeri girdi. "Sevin, bir şey oldu. Lance az önce eve çağrıldı ve aceleyle çıktı. Gitsen iyi olur. Sanırım çiftlikte kızlarından biriyle bir şeyler oldu. Başka bir bilğim yok."

Kapıdan uçarak çıktım, kamyonete koştum ve her şeyin yolunda olması için dua ederek olabildiğince hızlı bir şekilde eve gittim.

Ben içeri girdiğimde birkaç acil durum aracı tesisin dışına park etmişti. Yanıp sönen ışıklara doğru koşarken babamın ölümüyle ilgili anılar bana işkence ediyordu.

Evangeline bana doğru koştu, gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve net konuşamıyordu.

Kalbim kontrolden çıkmıştı. "Ne oldu?" "Elle. Onu hastaneye götürüyorlar."

"Ne?"

"Atlardan birine biniyordu. Emily atın gittiğini söylüyor balistik ve Elle'i yere fırlattı. Bir süre baygın kaldı. Şimdi ne olduğunu bilmiyorum."

Olay yeri kaotikti. Olga ambulansın arkasına geçti. Kapı kapandı ve havalandı.

Lance beni fark etmeden önce volta atıyordu. "Sevin, Evangeline ve Emily'yi al ve kamyonetinle beni hastaneye kadar takip et."

Hastaneye gidiş sonsuza kadar sürecek gibiydi. Kız kardeşler arka koltukta birbirlerine sokulmuşlardı. Evangeline, Elle'in attan düştüğüne şahit olduğu anlaşılan Emily'yi teselli ediyordu.

Dikiz aynasına baktım. "Emily, bana ne yapabileceğini söyle."

Emily gözlerini sildi. Bana cevap vermeden önce birkaç saniye geçti. "Elle işten eve döndükten sonra her zaman yaptığı gibi ata binmeye gitti. Magdalene'in üzerinde onu izliyordum. Ata binmişti, her zamanki atlayışlarını yapıyordu. Her şey yolundaydı. Sonra bir saniyeliğine içeri girdim.

İçki. Dışarı çıktığımda at çıldırmıştı. Elle düştü. Yanına koştum ama uyanmadı." Emily'nin hıçkırıkları daha da yükseldi. "Her şey değişti... bir anda."

Evangeline ona daha sıkı sarıldı. "Sorun yok, bebeğim."

Yolculuğun geri sessizliğe rağmen, uçümüz arasındaki korku yüksek ve somuttu.

Hastanede bilgi almak için uzun süre beklemek . Olga'ya bile dışarıda bekleme odasında kalması söylenmişti.

Yaklaşık bir saat sonra nihayet bir doktor çıktı. "Elle uyandı."

Hepimiz bir ağızdan rahat bir nefes almış gibiydik.

"O iyi olacak mı?" Olga gözlerinden yaşlar süzülerek sordu.

"Bilmeniz gereken bir şey var." Durakladı. "Şu an itibariyle Elle alt ekstremitelerinde tamamen his kaybı yaşıyor. Felcin boyutunu ve geçici olup olmadığını belirlemek için bazı testler yapıyoruz."

"Felç mi oldu?" Lance ağladı.

Doktor, "Kalıcı olup olmadığını bilmiyoruz," dedi.

. Bu gerçek dışı görünüyordu. Doktor gevezelik ederken aklımda sadece aktör Christopher Reeve vardı ve Elle'in başına gelenlerin böyle bir şey olmamasını umuyordum. Doktor henüz bilmiyor gibiydi.

"İyi haber şu ki, şu anda uyanık ve olanları hatırlayabiliyor. Kalıcı bir beyin hasarı yok gibi görünüyor, ancak omurilik hasarının seviyesini hala değerlendiriyoruz."

"Onu görebilir miyiz?"

"Bir Sevin istedi. Bu onun kocası mı?" "Bu onun nişanlısı," dedi Olga.

Herkesin içinde beni görmek istedi.

Yarının onun kalbini kırdığım gün olması gerektiğini bilmek beni kahredici bir suçluluk duygusuna sürükledi. Bugün, yarının olabileceğinden çok daha kötüydü.

"Devam et Sevin," dedi Evangeline.

Koridordan odasına doğru yürürken, bencilce endişeler içgüdüsel olarak beni sıkıştırıyordu. Bu çıkmazın Evangeline ve benim için ne anlama geleceğine dair tüm düşünceleri bir kenara itmeme gerekiyordu. Elle'in şimdi önce gelir.

Kapıyı yavaşça gıcırdadı. Elle yatağın üzerinde gözleri kapalı yatıyordu.
"Ellebell?"

Gözlerini açtı ve bana dönerek elini uzattı. "Sevin." "İyi olacaksın."

Titriyordu. "Bacaklarımı hissedemiyorum."

Ellerimi yavaşça kalçalarına sürterek, "Bunu hissedemiyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Çok korkuyorum."

"Beni dinle, Elle. Bunu da atlatacağız. Bütün aile burada.

Doktor sana nasıl yardım edeceğini bulacak. Bazı testler yapıyorlar."

Ağlamaya başladı. "Magdalene'e ne olduğunu bilmiyorum. Bir saniye önce ona normal bir şekilde biniyordum, sonra aklını kaybetti. Fırlatıldım."

"Çok özür dilerim."

"Düğün ne olacak?"

Sorusu kalbime bir kurşun gibi saplandı. "Ne olmuş ona?"

"Ertelemek zorundayız. Tüm o parayı kaybedeceğiz."

"Şu anda bunları kafana takma. Önemli değil. Önemli olan tek şey senin iyileşmen."

"Ya o hissi hiç geri kazanamazsam?"

". Yapacaksın, Ellebell. Buna inanmak zorundasın."

Ben de buna inanmak istiyordum ama gerçek şu ki bunun ne kadar ciddi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonraki birkaç gün boyunca Elle'nin doktorları bir dizi test yaptı. Nörolojik bir değerlendirme, Elle'nin yaralanmasının "tam" olarak adlandırılan ve genellikle kalıcı felçle sonuçlanan daha ciddi bir durum olduğunu belirledi. Elle'nin MRI, CAT taramaları ve röntgenleri de omuriliğinde önemli hasar olduğunu doğruladı.

Ondan ayrılma planlarımın süresiz olarak askıya alındığını söylemeye gerek yok. Tüm aile bir araya geldiği için genel olarak hayat da askıya alındı.

Her gün Elle'yi rahat ettirmek ve kendini güvende hissetmesine yardımcı olmakla geçti. Elle'i eve getirdikten sonra Evangeline ve Emily onun her ihtiyacıyla ilgilendiler. Ben de onun elini tutarak destekleyici erkek arkadaş rolünü oynadım,

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorduk. Ne gerekiyorsa yapmalıydık. Şu an için önemli olan tek şey Elle'di.

Aynı zamanda Evangeline ile aramızda büyük bir kopukluk oluşmaya başlamıştı. Bu beni öldürüyordu. Elle'in yaralanmasıyla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, bir şekilde olanlardan sorumlu hissettiğini biliyordum. Kazadan önce hissettiği suçluluk duygusu on kat daha kötüydü. Bunu benden uzak durarak ve tüm enerjisini Elle'e yardım etmeye harcayarak halletti. Onu suçladığımı söyleyemem ama bu çok acı veriyordu.

Yeni normal kabul etmiş olsam da, hala bizden vazgeçmemiştim. Her geçen gün Evangeline'le eski halimize dönebileceğimize, onun bana tamamen geri dönebileceğine inanmak daha da zorlaşıyordu. Bütün gün fiziksel olarak birbirimizin yanındaydık ama o kendini kapatmıştı.

Hepimiz travma geçirmiştik. Elle'nin durumuna karşı hissettiğim şok ve üzüntü, beni sadece Elle'nin durumuna odaklanmaktan alıkoyan tek şeydi. Evangeline'in elimden kayıp gitmesinin kalp acısı.

Zamanla, bunun daha kalıcı bir hayat olduğunu hissetmeye başladım. geçici bir aksine değişim. Elle'ye bakmak her geçen gün biraz daha kolaylaştı. Fizik tedaviye gitmeye başladı.

Ona mesane ve bağırsak fonksiyonlarını kontrol etmenin yollarını öğretiyorlardı. Bir mesleki terapist eve gelip bize nasıl hareket edeceğimizi öğretmeye çalışıyordu. çevreyi Elle'in engeline daha elverişli hale getirecekti. Ayrıca Elle'e kendine bakmanın yollarını da öğretecekti.

Elle'in doktoru ayrıca ona bir anti-depresan da verdi. Duygularıyla ve kendisi için hayal ettiği geleceği kaybetmekle mücadele ediyordu. Doktor, omurilik yaralanması olan bazı kişilerin hamile kalabildiğini, ancak onun durumunda bunun bir seçenek olamayacağını belirtmişti. Çocuk sahibi olamamak açık ara en büyük darbeydi, çünkü neredeyse tüm öz değerini bir gün bir eş ve anne olmaya bağlamıştı.

Günler haftalara dönüştü. Imogene sonunda başka bir akrabanın yanına gönderildi çünkü aile Elle'ye bakmanın yanı sıra başka bir sorumluluğu daha kaldıramıyordu.

Evangeline, Callum'la olan ilişkisini, tüm bunlar olmadan önce Elle'e söyleyeceğim bahaneyi kullanarak bitirdi. fikir değişikliği. Evangeline ve ben durumumuz hakkında konuşmamıştık. Aramızda Elle'den başka bir şeye odaklanmak için doğru zaman olmadığına dair sessiz bir anlayış var gibiydi.

Bir gece pencereme bir taşın çarptığını hissettiğimde, buna inanamadım. Bunun sadece bir kişi olabileceğini düşünerek yataktan fırladım, kapıya doğru ve kapıyı açtım.

Evangeline geceliğiyle orada duruyordu ve gözlerinden yaşlar akıyordu. O muhteşem siyah saçlarıyla yarı melek, yarı cadı görünüyordu.

"Sana ihtiyacım var Sevin."

Onu kendime çekerek, "Bana geri dönmeni bekliyordum," diye fısıldadım. Burnumu saçlarına gömdüm ve kokusundan derin bir nefes aldım. "Bu çok zor oldu."

Vücudunu bana doğru bastırdı, yumuşak göğüsleri göğsüme yapışmıştı. "Hiçbir şey söyleme, tamam mı? Bunların hiçbiri hakkında konuşmayı kaldıramam. Sadece bana bir geceliğine unutturmana ihtiyacım var. Lütfen. Sana yalvarıyorum.

Daha önce hiç kimseyle sevişmediğin kadar sert seviş benimle." "Sadece seninle seviştim."

"Seni yarın hissetmeliyim. Ve ertesi gün. Lütfen..."

Ona istediğini biliyordum ama haftalarca bana dokunmadan durduktan sonra şimdi onu sertçe becermemi istemesi kafamı karıştırdı.

"Ne istersen veririm bebeğim, yeter ki bu gece kal. Bir daha kaçma."

Yanımdan geçerken herhangi bir söz vermedi. Odama vardığımızda Evangeline yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni son yemeğiymişim gibi öpmeye başladı. Dudaklarım emişin yoğunluğundan sıcak ve acılıydı. Onun için o kadar açtım ki, hiç vakit kaybetmeden geceliğini başının üzerinden kaldırdım. Üzerinde ne sütyen ne de iç çamaşırı vardı. Onun içini tekrar hissetmek için o kadar çaresizdim ki, onu sikimin üzerine kaldırdığımda pantolonum tamamen inmemişti bile. Sırtını duvara dayamıştı. Daha önce hiç ayakta yapmamıştık.

"Beni sert sik," diye nefes aldı. "Acıyana kadar."

Acılı sekse olan ani ihtiyacının nereden kaynaklandığını anlamıyordum. Sanki bunu bir çeşit ceza olarak istiyor gibiydi.

Bu beni inanılmaz derecede tahrik etse de, içimde bir şeyler yolunda gitmiyordu. Yalvarmalarına karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm, istediği her şeyi verdim.

Elim onu korumak için başının arkasındaydı. İçine öyle sert pompalıyordum ki, son birkaç haftadır yaşadığım tüm hayal kırıklıklarımı

onun vücudunda. Tüm çekingenliğimi bir kenara bırakıp onu hayal edebileceğim en çığ şekilde becerirken, kendime onun istediği şeyin bu olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Amcığı, şişmiş sikimin etrafına sarılmış çok sıkı hissediyordu.

Hiçbir şey onun için yeterli görünmüyordu. "Lütfen, Sevin. Daha sert."

Düşüncelerimi son birkaç haftadır benden uzaklaşmasına odakladığımda acımasızca becermek daha kolaydı. Nedenini ne kadar anlasam da, bu beni hâlâ kızdırıyor ve aynı anda ona karşı çaresiz hissetmeme neden oluyordu.

İçine defalarca girip çıkarken kulağına şöyle dedim: "Hiç gibi davranabileceğini mi sanıyorsun? Artık beni asla unutamayacaksın. Bu senin için yeterince zor mu? Ha? Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Kıçımı kavradı ve beni daha da derinlerine itti. "Evet."

Kaslarının sikimin etrafında kasıldığını hissettiğimde orgazmım aniden hızlı ve sert bir şekilde geldi. Her zaman tam olarak ne zaman boşalacağını bilirdim ama bu seferki en yoğun olanıydı. en sarsıcı orgazmıydı, yüküm görünüşte sonsuz bir akışta ona ateş ediyordu.

Bacakları belime sarılı kaldı. Vücudu gevşekti. Şimdiye kadar yaptığım en sert seksti. Gözlerine baktığımda karanlıktı. Evangeline, seks sonrası bir tür mutluluk yerine, sadece bana bakıyordu.

Sanki seksin onu rahatsız eden bir şeyi halledeceğini umuyormuş gibi acı çekiyordu.

", uzan benimle." "Gerçekten geri dönmeliyim."

"Uzan yanıma, Evangeline," dedim.

Onu sıkıca tuttum, uykuya dalıp gittiğini görmekten ya da daha kötüsü, odamda beliren güzel melek cadının sadece bir rüya olduğunu keşfetmekten korkuyordum.

Sonunda . Uyandığımda öğle vakti olmuştu. Benim Görünüşe göre içgüdüleri doğrudu, çünkü Evangeline yerde bulunamazken, onun yerinde bir not vardı.

Sen her zaman benim gerçeğim olacaksın. Ama bazen gerçekler acıtır. Seni seviyorum.

Kâğıt ellerimde biraz sallandı. Sözlerini yorumlamaya çalışırken içimi yoğun bir korku ve dehşet duygusu kapladı.

Mümkün olduğunca hızlı giyinerek onu bulmak için ana eve koştum. Lance ve Olga telefonda birilerine bağırıyorlardı. Bir şeyler oluyordu. Elle mutfakta tekerlekli sandalyesinde oturuyordu, yüzü ellerine gömülmüştü.

"Elle? Ne haltlar dönüyor?" "Korkunç bir şey oldu," dedi.

Adrenalin içime hücum etmeye başladı. "Biri mi yaralandı? Ne oldu?"

"Evangeline gitti."

Başım dönüyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu sabah bir not bırakmış. Kaçıp gitmiş. Görünüşe göre, hepimizin arkasından bir adamla görüşüyormuş, ailemin onaylamayacağı biriyle. Bunu kimse bilmiyordu. Her şey mektupta yazıyor ama Kendini bizden uzakta bulması gerektiğini, gerçekten üzgün olduğunu ama bir süreliğine gitmesi gerektiğini ve ne zaman döneceğinden emin olmadığını söylüyor."

Cümle kuramayacak kadar şok ve şaşkınlıkla sadece "Ne?" dedim.

"Sanırım benim yüzümden gitti."

Hâlâ her şeyi düşünürken, "Ne?" diye tekrarladım. Elle sağır olduğumu düşünmüş olmalı.

"Benim yüzümden gittiğini düşündüğümü söyledim Sevin. Bana olanları düşünüyorum. Bunu tüm kalbimle biliyorum. Artık benim etrafımda olmaya dayanamıyor."

Onu teselli edemeyecek ve son cevap veremeyecek kadar yıkılmıştım.

"Mektup nerede?"

"Tezgahın üzerinde."

Daha önce bıraktığı notu okuduğumdan beri ellerimin titremesi durmamıştı. Şimdi, sarı bir bloknottan koparılmış kâğıda yazılmış mektubu elime aldığımda ellerim tamamen titriyordu.

Açıklama tam da Elle'in anlattığı gibiydi; Evangeline'in Tanrı'dan korkmayan bir adamla, sevmemesi gereken ama birlikte olmayı istemekten kendini alamadığı biriyle ilişki kurduğuna dair uydurduğu saçma bir hikâyeydi. Evangeline'in yalanları, hayatta bir amaç bulması gerektiğinden ve Elle'den ayrıldığı için kendini kötü hissetmediğinden çünkü kız kardeşinin ona bakacağını bildiğinden bahsederken devam etti. Hepsi saçmalıktı. Kalbim o kadar kırık olmasaydı, birini öldürebilirdim.

Annemin öldüğü anı hatırlayamadığım için, onun ölümü beni babamınki kadar etkilememişti. Dolayısıyla, sevdiğim kadının sadece beni değil, tüm ailesini terk ettiğini bilerek mutfakta durduğum bu anın hayatımın en kötü anı olduğunu söylemek oldukça güvenliydi.

Elle konuşmaya devam etti. Kafamda önceki geceden kalan canlı görüntülerden başka bir şey algılayamadığım için onu duymuyordum. Evangeline'in gözlerindeki dehşet dolu bakış, onu mahvetmemi isterken şimdi anlam kazanmıştı.

Dün gece, sadece bugün olacağını bildiği şeyin acısını uyuşturmak için yapılan bir veda sevişmesiydi.

Açık olan bir şey vardı: Nereye giderse gitsin, canı çok yanıyordu. A Onu bulmak için duyduğum çılgınca çaresizlik beni tüketti. Anlatmış olabileceği tek kişi Addy'ydi. Evine gidip bilgi almak için onu sorguya çekmem gerekiyordu.

Kapıyı yüksek sesle ve aniden
çaldım. "Addy! Addy, beni
içeri al."

Kapı açıldı. "Sevin? Neyin var?"

Kendimi içeri atarak, "Bilmiyormuş gibi davranma," diye
homurdandım. "Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?"

"Evangeline ve onun ortadan kaybolması. Gerçekten nereye gitti?" Çılgınca
evi aradım. "Bekle... O burada mı?" Odalara girip çıkarken eşyalar etrafa
saçılıyordu.

"Evimi yağmalamayı bırak! Vangie burada değil,
Sevin." "O zaman sana nereye gittiğini söyledi."

"Sakin . Bana neler olduğunu anlat. En son konuştuğumda
Evangeline iki gece önceydi. Bana bir yere gitmekle ilgili hiçbir şey
söylemedi."

"Ciddi misin?"

"Böyle bir konuda sana yalan ."

"Bir adamla kaçtığına ve kendini Dodge City'den uzakta bulması
gerektiğine dair saçma bir hikaye içeren bir mektup bıraktı. Sen ve ben bunun
saçmalık olduğunu biliyoruz. Bizi bilen tek kişi sensin."

"Nereye gitmiş olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. bir kabı bile yok." "Cep
telefonunu denedin mi?"

"Evet. Numaranın bağlantısı kesilmiş."

"Sutton'lar bu konuda ne yapıyor?"

"Ne yapabilirler ki? Kız yirmi bir yaşında. Lance polisle konuşuyordu
ama kendi gittiği için harekete . Olga konuştu

Lance, Evangeline'in hatalarından ders alması söyleyerek onu daha fazla aramaktan vazgeçti."

"Buraya son gelişinde özellikle üzgün görünüyordu. Elle'in durumunun yarattığı stres ve bunun ikiniz üzerindeki etkisinden kaynaklandığını düşündüm."

"Bana yalan söylemediğine yemin et, Addy. Onun nerede olduğunu gerçekten bilmediğine yemin et."

"Oğlum... bunun beni de en az senin kadar sarstığını göremiyor musun?"

"Ne bok yiyeceğim ben?"

"O sana dönene kadar bekleyeceksin. Sözlerimi unutma. Geri . Vangie seni çok seviyor."

"Yakında aklı başına gelmezse, geri döndüğünde benden geriye kalacak bilmiyorum. Kendimi kaybediyordum. O zamandan beri Elle'in kazası... hepimiz için çok zor. Evangeline'in her gün yanımda olması beni ayakta tutan tek şeydi."

"Devam edemeyeceğinizi hissettiğiniz günler olursa bana gelin. Ben senin ses tahtanım. Sakın aptalca bir şey yapma."

"Teşekkür ederim, Addy. Gerçekten... teşekkür ederim."

Addy bir konuda haklıydı; Evangeline eninde sonunda geri dönecekti. Ancak Addy'nin tahmin edemediği şey, bunun beş yıl sonra olacağıydı. O zamana kadar, verilen zararı geri almak için artık çok geçti.

Evangeline'in ortadan kaybolmasından bir yıldan biraz fazla bir süre sonra Elle ve ben evlendik. Ya bu olacaktı ya da işimden ve sahip olduğum tek evden vazgeçecektim.

Denklemde Evangeline olmayınca, hayatta kalmak için gerekli olan şeyler yeniden daha önemli hale geldi. O noktada, gerçekten inandım ki Evangeline temelli gitmişti. Tam bir yıl boyunca ondan tek bir kelime bile duymadım. Her gün yavaş yavaş ölmek gibiydi.

Kendi iç mücadelem bir yana, Elle'yi bu durumda terk etmem mümkün değildi. Bir bakıcıya ve bakıcıya ihtiyacı vardı. Dürüst olmak gerekirse, her geçen hafta, içimdeki Evangeline'e ait olan sevgi yavaş yavaş nefret gibi hissettiren bir şeye dönüşüyordu. Nasıl olup da çekip gidebildiğini anlayamıyordum.

Elle ile evlenmek, Evangeline ve benim için hayallerimin tabutuna çivi çakmanın bir yoluydu. Elle'in bana ihtiyacı vardı. Ona aşık olmasam bile,

İlk sözümü tutmaya karar verdim. Elle ile evlenmek istemememin başlıca nedeni her zaman bunun Evangeline'i nasıl etkileyeceğiydi. Tam bir yıl bekledikten sonra, artık evleneceğim kişilerden birinin Evangeline'in acı çekmesine neden olan seçimler. Aslında, onun beni incittiğinin yarısı kadar onu incitmek için yapabileceğim her şey adil görünüyordu.

Elle için iyi koca rolünü oynamak kolay bir iş değildi. Bu ciddi bir sorumluluktu. Fabrikada geçirdiğim uzun günlerin ardından eve geldiğimde onunla ilgilenmekten başka bir şey yapmıyordum. Vücut yaralarını önlemek için hareket etmesine ve sondasını değiştirmesine yardım ederdim.

Ona sevildiğini hissettirmek de benim sorumluluğumdu. Omuzlarını ovar, benim için güzel olduğunu söyler ve onu öperdim. Bazen bu başka şeylere yol açıyordu. Elle cinsel ilişkiye giremiyordu ama ben kocası olarak onu tatmin etmek için yapmam gerekeni yapıyordum. Elle ile fiziksel olarak yaptığımız hiçbir şey Evangeline ile yaşadıklarımın yanına bile yaklaşamazdı. Suçluluk duygusu içime işlemeye çalışırdı ve kendime beni terk edenin Evangeline olduğunu hatırlatmak zorunda kalırdım, tersi değil.

Bazı eşyalarımı hala misafirhanede tutuyor olsam da, Elle ve ben tam zamanlı olarak ana evde yaşamaya başladık. Daha kolay oldu çünkü evi engelli erişimine uygun hale getirmiştik. Lance bir rampa ve diğer bazı değişiklikleri ayarladı. Çok da iyi oldu çünkü misafirhane Evangeline'in hayaletinin yaşadığı yer. O yerin her köşesi bana onu hatırlatıyordu, özellikle de yatak odamın duvarı, hem onu çizdiğim gecenin hem de birlikte olduğumuz son gecenin arka planını oluşturuyordu.

Tutkularım ve arzularım, Elle'in kocası olarak yükümlülüklerimin gerisinde kaldı. Bu muazzam bir sorumluluktu. Beş yıl boyunca her gün onunla ilgilendim.

Öldüğü güne kadar.

İKİNCİ BÖLÜM

ELLE'DEN SONRA

BÖLÜM 19

EVANGELINE

Bu gerçekten de en kötü kâbusumdan bile daha kötüydü. Beş yıl sonra Sevin'le yüzleşmek bir şeydi. Elle'nin birkaç metre ötede bir tabutun içinde yattığını görmek başka bir şeydi. Bu, onunla yüzleşmeyi parkta yürüyüş yapmak gibi gösteriyordu.

Kaçışım ne kadar korkakça olsa da, hiçbir şey beni güzel kız kardeşime son bir kez bakmaktan alıkoyamazdı. Aynı zamanda, bu Günahlarımın nihai cezası. Bu deneyimden sonra artık hiçbir şey bana zarar veremeyecekti.

Elle'nin cansız bedenine doğru yürürken Sevin'in bakışlarının ağırlığını hissettim. Yanından geçerken babam, "Çok yüzüzsün," diye çıkıştı. Ben yapmadım

Bakım. Sadece kız kardeşime ulaşmam gerekiyordu.

Onun üzerine çöktüğümde gözlerimden akan yaşlar, giydiği ipek beyaz elbisenin üzerine . Herkes şok içinde bana bakıyordu.

Bugün geleceğimi bilen tek kişi annemdi. Sevin'e tekrar bakmaya dayanamıyordum. İçeri girdiğimde bana attığı ölümcül bakış, gelmemle ilgili ne hissettiğine dair bilmem gereken her şeyi anlatmaya yetmişti. Yüzünde zerre kadar şok ifadesi yoktu, sadece saf öfke vardı.

Tüm bu deneyim gerçeküstüydü.

Annemden gelen o telefonu asla unutmayacağım. Bunca yıl boyunca nerede olduğumu bilen tek kişi oydu. Bana Elle'nin tüm vücuduna yayılan ve kanını zehirleyen bir enfeksiyon kapıldığını söyledi. Septisemi diyordu. Bu onu çok hızlı öldürdü.

Görünüşe annem onlara gelebileceğimi söylememiş, çünkü ailemin geri kalanı gerçekten hayalet görmüş gibi görünüyordu.

Cenaze müdürü beni onun cesedinden ayırmak zorunda kaldı. Onu bırakamazdım. Açık mavi kilisenin dışına taşımaları gerekiyordu. Sevin, babam ve Sutton Provisions'dan bazı adamlarla birlikte tabutu taşıyanlardan biriydi.

Benim dışımda herkes tabutu takip etti. Onun yerine boş sıralara boş boş baktım.

Küçük kız kardeşim Emily beni korkuttu. "Evangeline..."

Artık o kadar da küçük değil. İçeri girdiğimde onu fark etmemiştim bile. Emily yetişkin bir kadın gibi görünüyordu. Artık on yedi yaşındaydı ve geride bıraktığımı hatırladığım küçük kıztan çok Elle'e benziyordu.

"Merhaba, abla." Sarıldık ve birkaç dakika boyunca sessizce ağladık. Burnunu ekti. "Nasıl ğrendin?"

"Annem söyledi."

"Nerede olduğunu biliyor muydu?"

"Evet, ama lütfen kimseye söyleme."

"Bunca zamandır neredeydin?"

"Wichita'da yaşıyordum."

"Sadece birkaç saat uzaklıkta. şaka mı yapıyorsun? Birlikte katığın adam orada mı yaşıyor?"

Dean'le kaçtıktan sonra tanışmış olsam da yalanıma sadık kalmak daha kolaydı. "Evet."

Dean'in benimle trene gelmesine izin vermedim. Bugün fazladan baskıya ihtiyacım yoktu. Benim bölgemde beni gözünün önünden ayırmak zorunda kaldığı için mutlu değildi, ama bir mucize eseri buna izin verdi.

"Ailenizden ayrılmak zorunda kalmanıza neden olacak kadar önemli olan kişinin adı nedir?"

"Adı Dean."

"Sana ihtiyacımız vardı. Sana en çok ihtiyacımız olduğu anda bizi terk ettin... bir adam için mi?"

Bunu bize nasıl yapabildiniz?"

"Em, bir gün sana her şeyi anlatacağım. O zamanlar başka seçeneğim yokmuş gibi bil, tamam mı? Senden ayrılmak gerçekten yapabileceğim son şeydi.

aranıyor."

"Kafam karıştı."

"Biliyorum."

"Elle ld, Evangeline! O ld."

Tekrar fark ettiğimde ağzımı kapatarak ağladım ve avucumun içine fısıldadım, "Biliyorum."

Emily ve ben bir dakika kadar birbirimize sarıldıktan sonra Emily geri çekildi. "Gitsek iyi olacak. Bizi mezarlığa götürmek için bekleyen bir araba var."

"Bensiz gidin. Ben takip edeceğim."

Kilisede tek başıma kalmıştım. Kiliseye gitmeye hiç niyetim yoktu. ve onu toprağa indirmelerini izledim. Onu bir kez daha görmeye ihtiyacım vardı ve bu şansa sahiptim. Sevin için işleri daha da zorlaştırmak istemedim.

Dizlerimin üzerine çökerek, yanan adak mumlarının kokusu arasında mihrapta dua ettim. Elle ile ilgili kâbuslar her gece peşimi bırakmıyordu. Bugün gerçeklerle yüzleştikten sonra daha da kötüleşeceklerini biliyordum.

Lütfen, Tanrım. Bununla yüzleşmem için bana güç ver.

Babamın gazabıyla yüzleşmekten korkarak, evde durmak yerine doğruca Wichita'ya geri döndüm. Sevin'in öfkeli bakışlarından başka bir şey görmediğim için dönüş yolum tamamen bulanıktı. Bugüne kadar kalbimin sahibi olan adam muhtemelen ölenin ben olmamı dilemiştir. Ben de gerçekten ben olmayı diledim.

Evimize yaklaştıkça içimin çürüdüğünü hissediyordum. Bu günü Dean'e anlatmak bu gece yapmak istediğim son şeydi. Sadece doğruca yatağa gitmek istiyordum.

Dean kanepede oturmuş televizyon izliyordu. "Evie, eve gelmen yeterince uzun sürdü. Açlıktan ölüyorum."

"Neden kendine bir şeyler yapmadın?" "Bir bok pişiremediğimi biliyorsun."

"Kız kardeşimin lanet olası cenazesinden yeni geldim. Bu gecenin geri kalanını senin için yemek pişirerek geçirmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Kız kardeşini beş yıldır görmemiştin. Eğer ölmeseydi, geri dönmeyecektin bile."

"Bu, yıkılmamam gerektiği anlamına mı geliyor?"

Bunca zaman Dean ailemden kendi isteğimle uzaklaştığımı düşündü. Geçmişimde yaşadığım acılar ve Dodge City'den ayrılma nedenlerim hakkındaki tüm gerçeği bilmiyordu. Elle'i gerçekten ne kadar sevdiğimi hayal bile edemezdi. Sevin'i ne kadar sevdiğimi kesinlikle hayal bile edemezdi.

Sevin.

Tanrım, onun adını düşünmek bile içimde şiddetli ağrılara neden oluyordu. Sanki bana karşı hissettiği tüm nefreti ve öfkeyi göğsümde hissedebiliyordum. Bu, kendi kendime duyduğum nefretle birleştiğinde, artık içimde taşıyamayacağım kadar fazlaydı.

Dean bende bir terslik olduğunu fark etmiş olmalı, Çünkü yumuşamıştı ki bu nadir görülen bir şeydi. "Özür dilerim bebeğim. Seni üzmem istememiştin. Git bize yemek hazırla, olur mu?"

Tartışmaya başlamaktansa ona boyun eğmek daha kolaydı. Hiç kazanamadım.

Dean ile olanları. Gecemin geri kalanını berbat edecekti.

Beni onu becermeye zorladı, buna makyaj seksi diyordu.

Mutfağa çekilip bir kâseye yumurta kırdım ve çııptım. Peynirli omlet ve donmuş waffle yapacaktım. Akşam yemeği için kahvaltı. Tamamdır.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Dean oturma odasından bağırdı.

"Sadece son rötüşları yapıyorum!" Biber değirmenini abartılı bir şekilde çevirerek yumurtaları ekstra biberle ıslattım.

Biz yemek yerken Dean mutfak masasından televizyonu izlerdi. Dean'le hiç yemek sohbeti yapmazdık. Yemekten sonra cep telefonum çaldığında bulaşıkları yıkıyordum.

Annemdi.

"Annem arıyor. Açmam gerekiyor," dedim ve telefonu yatak odasına götürüp kapıyı kapattım.

"Anne?"

"Evangeline, geri dönmelisin."

"Neden?"

"Babam bana çok kızgın. Elle'yi nasıl öğrendiğini bilmek istedi. Ona nerede olduğunu yeni öğrendiğimi söyledim. O da Bunu ondan sakladığım için bana kızgın. Şu anda üzerinde çok fazla stres var ama seninle konuşmak istiyor. Emily'nin de sana ihtiyacı var."

"Geri dönemem anne."

"Emily'ye Wichita'da yaşadığını söylemişsin. Sen onun kalan tek kız kardeşisin.

Vakit geldi. Her şeyle yüzleşme zamanı. Artık herkes nerede olduğunuzu bildiğine göre, biz yokmuşuz gibi davranmaya devam edemezsiniz."

"Dean şu anda geri dönmem için bana arabayı vermeyecek."

"Gelip seni alacağız. Ayrıca, ne tür bir adam böyle bir zamanda karısını ailesinden uzak tutar?"

Evlendiğim, bütün gün ot içmekten başka bir şey yapmayan ve kendinden başka kimseyi umursamayan sahiplenici çılgın tip.

"Ona gelecek hafta gideceğimi söyleyeceğim. Eğer arabayı bana vermezse, o zaman gelip beni alman gerekebilir."

"Tamam. Seni bu konuda tutacağım."

"Anne?"

"Evet."

"Sevin iyi mi?"

Uzun bir duraklama oldu. "Çok kötü bir durumda."

Bir hafta sonra, babamla buluşmamız düşündüğümünden daha sorunsuz geçti. Beni dizlerinin üzerine yatırıp kemer takmasını bekliyordum. Onun yerine beni kollarına aldı ve ağladı. Sanırım bir çocuğu kaybetmek, geride kalan çocuklara karşı çok daha bağışlayıcı olmanızı sağlıyor.

Sonunda öfkesini çıkardıktan sonra ona bunca zamandır nerede olduğumu söylememi istedi. Ben de ona yarısı yalanlarla dolu bir hikaye anlattım ve kaçma sebebimin Dean olduğunu söyledim. Doğru kısımlar garson olarak çalıştığım ve Dean ile evlendiğimizdi.

"Evangeline, eğer bu birkaç yıl önce olsaydı, seni bu eve geri almayabilirdim. Artık yetişkin bir kadınsın ve kendi kararlarından sorumlusun. Kaçmana ya da Hristiyanlık dışı bir yaşam sürmene katılmıyorum. Ama bu senin benim kızım olduğun gerçeğini değiştirmez. Seni her zaman seveceğim."

Onun beni affetmesi benim için her şey demekti. Emily ve annem gözyaşları içindeydi, ikisi de babamın dönüşüne verdiği tepkiye şaşmıştı.

Yakında tekrar ziyarete geleceğim konusunda anlaştık. Dean'le tanışmak istedi. Zamanı geldiğinde bununla ilgilenecektim. Kocamı buraya geri getirmemin imkanı yoktu. Babam muhtemelen onu almaları için yetkilileri gönderirdi.

Görünüşe göre Sevin yine misafirhanede yaşıyordu. Biri Annemle babamı görmeye gelmemin koşulu, onun çalıştığı gün ortasında yapılmasıydı. Bu korkakça bir hareketti ama onu görmeye dayanamıyordum. Babam benimle buluşmak için fabrikadan erken ayrılmıştı.

Tesisten ayrılmak üzere arabama bindiğimde, hüznle karışık muazzam bir nostalji duygusuyla etrafıma bakındım. Her şey aynı görünüyordu ama yine de çok şey değişmişti. Bir an için sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissettim.

Addy'yle yüzleşmekten utanmama rağmen onu görmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç başladım. Ona yaptıklarımın Sevin'e yaptıklarımın hiçbir farkı yoktu.

Evinin önüne geldiğimde kalbim duracak gibi oldu. Dükkan terk edilmiş görünüyordu. Kapıyı çaldığımda ne bulacağım korkusuyla gözlerim doldu.

o kapıda.

Kapıyı açan kişi beklediğim kişi değildi. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu yakışıklı sarışın bir çocuk.

"Merhaba. Ben Evangeline, Addy'nin eski bir arkadaşıyım. O burada mı?" "Sen Evangeline misin?"

"Evet."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve yüzümü inceliyor gibiydi. "Vay canına. Yiyecek alışverişi yapmak için şehre gitti." "Sen de kimsin?"

"Ben Luke. Sevin'in kardeşi."

"Sevin'in kardeşi mi?"

"Evet. Burada yaşıyorum."

"Anlamıyorum."

"Bazı şeyler . Evden ayrıldım. Sevin bana İhtiyacım olursa ona gelmemi söyledi, ben de teklifini kabul ettim. Adelaide burada olduğumu öğrendi ve bana boş odasını teklif etti. Oda ve yemek karşılığında onun için buradaki her şeyle ilgileniyorum."

"O ve Sevin yakınlar mı?"

"Evet. Onun için bir oğul gibi. Ben de öyleyim."

Ne kadar çok şey kaçırdığım gerçeğini kabullenmek zordu. "Dükkâna ne oldu?"

"Kapanmıştı. Adamlardan ikisi daha iyi işler için ayrıldı ve Addy talebi karşılayamadı. Birçok müdavimini kaybetti. Hâlâ orada burada ufak tefek tamiratlar yapıyor, çoğunlukla da kulaktan kulağa."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"biliyor muydu?" "Hayır. Hiçbir fikri yok."

"Her zaman senden bahsediyor. Sen gittiğinde kalbi kırılmıştı."

"Peki ya Sevin? Benden hiç bahsetti mi?"

"Hayır. Senin hakkında bildiğim her şey Adelaide'den geldi. Sevin senin hakkında konuşmaz."

"Evet..." Gözlerimin ağırlaştığını hissederken anlayışla başımı salladım.

"Burada bekleyebilir miyim?"

"Elbette."

Kanepeye oturdum ve etrafıma bakındım. Her şey aynıydı. Çaydanlık hâlâ ocağın aynı yerinde duruyordu. Ev hâlâ aynı şekilde kokuyordu.

Paçuli. İçimi bir duygu seli kapladı çünkü burası terk ettiğim gerçek evimdi.

Kapı açıldı ve ben hemen ayağa kalktım.

Addy elinde kâğıt bir alışveriş torbası taşıyordu ve donakaldı. Elindeki poşeti düşüncesizce masanın üzerine bırakırken dudakları titriyordu.

Tuttuğum gözyaşları serbestçe dökülürken orada suskun bir şekilde durdum.

İnançsızlıkla başını salladı ve aniden bana doğru koşarak beni sıcak bir kucaklamanın içine çekti. Omuzları aşağı yukarı titriyordu. Addy'yi hiç böyle ağlarken görmemiştim, Lorraine öldükten sonra bile. Bu onun beni ne kadar sevdiğinin bir göstergesiydi. Luke bizi biraz yalnız bırakmak için odadan çıktı.

Beni birkaç dakika tuttuktan sonra geri çekti. "Ölü müsün, diri misin bilmiyordum."

"Sevin beni cenazede gördüğünden hiç bahsetmedi mi?"

"Hayır."

Nereden başlayacağımı bilemedim. "Addy..."

"Ne soracağımı biliyorsun, Vangie. Sakın bana yalan söylemeye kalkma. Hangi cehennemde-"

"Wichita'da yaşıyordum."

"Wichita? Daha yüksek sesle tekrarladi,

"Wichita?" "Evet."

"Bunca zamandır burada, Kansas'ta, sadece birkaç saat uzaklıkta mıydınız?"

"Bir açıklama istediğinizi biliyorum ama korkarım size bir açıklama yapamam.

Tek söyleyebileceğim, senden ayrılmak benim için en kötü kısımlardan biriydi." "Başka seçeneğin yokmuş gibi hissettiğini biliyorum ama Sevin..." Durdu

konuştı ve yere baktı. "Ne?"

"Bu onu tamamen mahvetti, Vangie. O artık aynı kişi değil." Bunu duymak kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

"Biliyorum. Bunu hissedebiliyordum. Farklı bir şey beklediğimden değil ama kendim için bunu görmek zor."

"Yaşıyorsun?" "Evliyim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evli mi? Kiminle?"

"Adı Dean. Ayrıldıktan sonra onunla tanıştım. Babam onunla birlikte olmak için kaçtığımı düşünüyor ama bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bir süre tek başıyordum ve

Sonra beni yanına aldı."

"Seni içeri mi aldılar? Evsiz miydin?"

"O noktaya hiç gelmedi ama çok yakındı."

"Vangie, dinle. Seni sevdiğimi biliyorsun. Bana her şeyi anlatmaya hazır olmayabilirsin ama bize yaptığın şeyi neden yaptığına dair tam bir açıklama bekliyorum. Kasabayı terk etmek bir şeydir, ama bize nerede olduğunu söylemeden yaptığın şekilde terk etmek..."

"Söz veriyorum Addy. Bir gün, ben olan her şeyi sana anlatacağım. Ama şu anda yapamam. Henüz her şeyi kaldıramıyorum, tamam mı? Lütfen seni sevdiğimi ve asla seni incitmek istemediğimi bil. İnanmalısın ki Bu."

"Güçlü bir insan olduğumu ve seni sevdiğimi biliyorsun. Yirmi yıl boyunca uzak kalabilirdin, geri dönebilirdin ve ben de seni Kollarını aç. açıklama borçlu olduğun kişi ben değilim. Tamamen yok olan ben değilim. Onunla yüzleşmelisin."

"Beni görmek istemiyor."

"Fark etmez. Yine de onunla yüzleşmen gerekiyor." "Benden nefret ediyor."

"Buna gerçekten inanıyor musun? Sana bir şey söyleyeyim. O çocuk her yerde senin için. Ben de oradaydım. Sen gittikten sonra ne kadar acı çektiğini gördüm.

Bu sizden nefret ettiği anlamına gelmez; kızgın, evet. Ama bu nefret değil. Sen Sen yokken başka ne oldu biliyor musun? O çocuk bir adam oldu. Sorumluluklarını üstlendi, ölene kadar her gün kız kardeşinle ilgilendi. Onu tamamen paramparça bırakmış olsan da, içindeki gücü buldu. Yanlış giden aşk kendini nefret olarak gizleyebilir. Sevin'in sana olan nefretini tanımlamama izin ver. Bu, her gün savaşmak zorunda kalacağı kadar acı veren bir aşk için kendini koruma mekanizmasıdır. En azından, bir nefreti hak ediyor. açıklama."

Haklıydı ama bu bugün olmayacaktı. Saatime baktığımda, arabayı belli bir saate kadar geri almazsam Dean'in beni öldüreceğini biliyordum. "Gitmem gerek, Addy. Söz veriyorum yakında döneceğim."

Addy ona adresimi vermemi istedi. Nerede yaşadığımı istemiyordum çünkü muhtemelen bulduğu şey karşısında dehşete düşecekti ama artık saklanmayı . Sevdiğim insanlara daha fazla zarar veremezdim.

Dean'in kamyonu tekrar Dodge City'ye götürmeme izin vermesi için iki hafta geçmesi gerekti. Kendime bunu yapmak zorunda olmadığımı, her an fikrimi değiştirebileceğimi durdum. Bunu yapabilmemin tek yolu buydu.

Sevin'le yüzleşmek için yeterli cesareti bul.

Pazar günü öğleden sonra geç bir saatti, hava bulutlu ve kapalıydı. Ailemin evini atlayarak Dean'in Dodge Ram'ini konukevinin önüne park ettim. Kalbim çarpıyor, ellerim titriyor, sonunda kendimi dışarı zorlamadan önce uzun süre sürücü koltuğunda kaldım. Ağır ağır nefes alarak orada öylece durup manzarayı seyrettim. Ürkütücü bir sessizlik vardı, uzaktan gelen tek ses annemin rüzgâr çanlarıydı. Dışarıda park etmiş iki araba vardı; Sevin'e ait olduğunu tahmin ettiğim bir kamyonet ve Toyota marka bir sedan.

Kapıyı çalmaya fırsat bulamadan ön kapı açıldı.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi benim yaşlarımda kızıl saçlı çekici bir kadın evden çıkarken Sevin'e.

Kimdi o?

Gözleri, Elle'in cenazesinde bana attığı aynı kızgın ve boş üzerime dikilince donup kaldım.

"Siz kimsiniz?" diye sordu. "Size yardımcı olabilir miyiz?"

Biz mi?

Sevin ve ben birbirimize bakarken uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Sonunda ona dönüp baktım. "Ben

Evangeline'im." "Baldızım," diye acı acı alay etti.

"Oh, özür dilerim. Fark etmemiştim. Neyse, seni kontrol etmek için daha sonra Sevin," dedi ve Toyota'sına binip arkasında tozdan bir iz bırakarak uzaklaştı.

Kapının aralığında durup bana aynı buz gibi bakışını attı. Onu ilk kez gerçekten tanıdığımda kalp atışlarım kontrolden çıkmıştı. Sevin daha iri ve daha kaslıydı. Saçları biraz uzamıştı ve yüzü saat beş yönünde bir gölgeyle çerçevelenmişti. Artık her yönüyle gerçek bir erkekti.

Ve bizimle ilgili her şey paramparça olmuş olsa da -biz diye bir şey kalmamıştı- kırık kalbim, sırf o yanımda olduğu için, gittiğim onca yıl boyunca hissettiğinden daha bütün hissetti. Aramızda her zaman var olan elektrik enerjisi hâlâ oradaydı. Sadece şimdi farklı bir şekilde kendini gösteriyordu.

Belirsiz bir süre geçtikten sonra ilk konuşan o oldu. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Yutkunarak, "Seni görmem gerekiyordu" dedim.

"Birdenbire beni mi görmek istedin?" İnanmayarak başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

Uzaktan gelen bir gök gürültüsü sesi, bu uğursuz karşılamaya uygun bir ekleme oldu. Yağmur yağmaya başlamıştı.

"İçeri girebilir miyim?"

"Hayır." Cevabı ani oldu. Vücudu kaskatı kesilmiş ve elleri yumruk haline gelmişti.

Başımı sallayarak ayaklarıma baktım, geldiğim için bile utanıyordum.

"Özür dilerim. Beni görmeyeceğini bilmeliydim."

"Neden burada olduğunu gerçekten anlamıyorum." Sesi yorgun , sanki bu sözleri söyleyecek enerjisi bile yoktu.

Neden buradaydım?

"Çünkü artık bu şekilde yaşayamam. Sana bazı şeyleri açıklamam gerekiyor."

Sinirlerim bozulmuştu ama yine de ona doğru yürüdüm. Tanıdık kokusu içimde nostalji, arzu ve acı şok dalgaları yarattı. İçimde sakladığım tüm duygular uyanmaya başladı. Kendimi onun kollarına atmak istedim. Sanki kafamın içini görebiliyormuş gibi Sevin benden iki adım uzaklaşıp evin içine girdi.

"Defol git buradan, Evangeline." Sözleri karnına inen bir yumruk gibiydi.

"Lütfen. Arabayı çok sık alamıyorum. Seninle konuşmam gerek. I-

" Kapının yüzüme çarpması ürpermeme neden oldu.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken gözlerimi sıkıca kapattım. Hayatımızda çok şey değişmişti, ama o anda ben sadece aynıydim Sevin'i tüm kalbim ve ruhumla seven Evangeline.

Evin yan tarafına doğru yürüyüp pencereden içeri baktım.

Sevin kanepede oturmuş, başını dizlerine dayamıştı. Masanın üzerinde bir şişe Jack Daniels açıktı. Beni görmüyordu. Başka tarafa bakmam imkansızdı. Bu görüntü, neden olduğum tüm hasarı özetliyordu.

Onu ne kadar kötü incittiğimi ilk elden görmek dayanılması çok zor bir şeydi.

Bana kalan bu korkunç varoluşun her zerresini hak etmişim. Kamyonete dönerek motoru çalıştırdım ve uzun yola çıktım,

Ailemin arazisinden çıkan çakıllı bir yol. Onun affına layık değildim. Cezamı hak etmişim, yani Dean'le olan hayatımı. Bir daha asla Dodge City'ye dönmemeye yemin ederek Wichita'ya geri döndüm.

BÖLÜM 20

SEVIN

O gün koltuktan kalkmam neredeyse bir saatimi aldı. Kendime çok kızmıştım. Yaptığı şeyden sonra onu öldürmek istemeliydim. Bunun yerine, o boktan durum yüzünden kapıyı suratına çarpmak zorunda kaldım. hisler içimde roket gibi dönüyordu. Onu tutup kucağıma almak için içimde bir dürtü uyandığında, delirdiğimden endişelendim. Birinden nefret etmek ve ona sarılmak nasıl mümkün olabilirdi?

onları aynı anda sevmek?

Muhakemem açıkça bulanıktı, bu da pişman olacağım bir şey yapmadan önce ondan kurtulmamı gerektiriyordu. Hala duygusal olarak zayıf Elle'in ölümünün travmasını atlattıktan sonra Evangeline'i içime almamın ve onun tarafından manipüle edilmeme vermemin hiçbir yolu yoktu. Ona bir daha asla güvenemezdim ama

içine çekilmesi çok kolaydı. Cesedimi çiğnemedem ona olan zaafım son beş yılı silemezdi. Beni affetmeyecekti. Beni o şekilde terk etmesinin, Elle'i o durumda bırakmasının hiçbir mazereti olamazdı. Yerimde durmalıyım.

Ama o kapıyı kapatmak kalbimi ondan kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. O içimde yaşıyordu, hep , fiziksel olarak orada olmasa bile beni sürekli rahatsız ediyordu. Bununla savaşmak için daha çok çabalamam gerekecekti.

Ziyaretinden sonraki günler boyunca yemek yiyemedim uyuyamadım ve içmekten başka bir şey yapmadım.

İçimde bir savaş yaşıyordum. Bir yandan kendimi onun bunca zamandır nerede olduğu gerçeğinden korumak istiyordum. Diğer yandan, merak beni öldürüyordu.

Addy ile konuşmam gerektiğini biliyordum. Telefonda konuşmuştuk. Evangeline önce onun evine gelmişti ama Evangeline'in şimdi beni görmeye geldiğini bilmiyordu. Addy bunca yıldır benim sağduyulu sesimdi, Her şeyin en kötüsünde aklımı başımda tutan tek kişi. Evangeline'in bizi terk etmesinden duyduğumuz üzüntüyle birbirimize bağlanmış, her gün birbirimizin yanında olmuştuk. Luke Oklahoma'dan kaçıp Dodge City'ye taşındığında, üçümüz bir aile gibi olduk. İkisi, ölene kadar çoğunlukla iş ve Elle ile evdeki yükümlülüklerimden oluşan hayatımın ortasında normal bir parçaydı. Addy ve

Luke benim gücüm ve tesellimdi. Aynı zamanda Addy's, bir birayla arkama yaslanıp kendim olabileceğim bir yerdi.

Evangeline'in kapımda belirmesinden bu yana ilk kez ortaya çıktığımda o ve Luke kâğıt oynuyorlardı.

"Üzerinden kamyon geçmiş gibi görünüyorsun, evlat," dedi Addy. "Neler oluyor?"

Masaya oturup ayaklarımı sandalyeye uzattım. Derin bir nefes aldım ve yorgun gözlerimi ovuşturdum. "Beni görmeye geldi."

Addy elindeki kâğıt destesini yere bıraktı ve buzdolabından bana bir bira almak için ayağa kalktı. "Geleceğini tahmin etmiştim. Ona ben söyledim."

"Ona *sen* söyledin?"

Yarı gülümseyerek şişeyi sıkıca koydu. "Elbette."

"Neden?"

"Çünkü kaçınılmaz ne kadar çabuk atlatırsan o kadar iyi. Bana ne olduğunu anlat."

"Kapıyı suratına kapattım."

Addy ve Luke birbirlerine baktılar ve gülmeye başladılar.

Aralarına bakarak, "Bunun tam olarak neresi komik?" diye sordum. Addy başını salladı ve kollarını kavuşturdu. "Bunu yapamazsın Sevin.

Ondan kaçamazsın."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü artık onun nerede olduğunu bildiğine göre, onu görmezden gelemezsin.

o."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Biliyorsun, çünkü sana söyleyeceğim."

"Bilmek istemiyorum."

"Wichita'da 15 Great Road'da yaşıyor."

Lanet olsun.

"Addy... Bilmek istemedim."

"Evet, . Ayrıca onun evli olduğunu da bilmelisin." Kalbim sıkıştı.

"Ne?"

Lanet olsun. Madem ondan bu nefret ediyordum, neden bu haber beni mahvetti? "Onda yolunda gitmeyen bir şeyler var Sevin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. İçimde gerçekten kötü bir his var. Adresini söylemek konusunda isteksiz görünüyordu, bana adresini verirse oraya gitmeyeceğime dair söz verdirdi. Bir Şeyleri kontrol etmemiz gerekiyor."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken sandalyem kaydı. "Ben , tamam mı? Bu işten tamamen çekiliyorum. Evangeline ile tekrar bu yola giremem."

"Ona karşı neden böyle davrandığını anlamıyorum," dedi Luke. "Gerçekten çok tatlı görünüyordu ve yaptığı Şey için kesinlikle zgn. En azından onunla konuşmalısın."

Kardeşime doğru yürüdüm ve kartlardan birini ona doğru fırlattım. "Eğer eşcinsel olmasaydın, ben senin yaşındayken bana yaptığı büyünün aynısını sana da yaptığını düşünürdüm."

"Gerçek bu değil mi?" dedi Addy. "Yine de küçük kardeşini dinle. Vangie iyi bir insan ve affedilmeyi hak ediyor. Bunun bir gecede ya da yakın zamanda gerçekleşmesi söylemiyorum. Ama kızımsızın her zaman korku ve vicdanı tarafından yönlendirilmesine izin verdiğini biliyorsun. Başka seçeneği olmadığını düşündüğü için gitti, muhtemelen Elle'in durumu göz önüne alındığında suçluluk duygusuyla başa çıkamadı. Sebep her ne olursa olsun, bu yanlış bir karardı; bunu biliyoruz. Ama geçmiŐi deđiŐtiremeyiz. O artık evli. Her Şeye yerden devam etmenizi önermiyoruz. Muhtemelen bunun için çok geç. Sadece onu affedecek cesareti kendinizde bulmanız gerekiyor."

Biramdan bir yudum aldım ve yutkundum. "Onu asla affetmeyeceğim."

"Unutmanız gerektiğini söylemiyorum ama Tanrı'dan affetmenize yardım etmesini istemelisiniz."

Kapıma gelmesinin üzerinden iki ay geçmişti. Onu unutmaya çalıŐacađıma yemin etmeme rağmen, Evangeline'i düşünmediğim ya da aradan geçen yıllarda ona ne olduğunu anlamaya çalıŐmadıđım tek bir gün bile olmadı. ayrıydı.

Hiçbir zaman kiliseye giden bir tip olmadım. Büyürken kilise sadece Lillian'ın durgun evinden çıkmak ya da belki de yozlaŐacak iyi kızlarla tanışmak için bir fırsattı.

Elle'in ölümünden sonraki dönem, hayatımda ilk kez kiliseyi meditasyon yapmak, Tanrı'yla buluşmak ve içsel mcadelelerimde O'nun rehberliğine baŐvurmak için kullandığım bir yer oldu.

Sutton Provisions'dan insanlarla uğraşmak istemediğim için Dodge City'deki ana kilisede ayine katılmamayı tercih ettim. Onun yerine bir sonraki kasabadaki kiliseye gittim. Nancy ile orada tanıştım. Dul bir kadındı. Kocasını denizaşırı bir savaşta ölmüştü ama çocuğu yoktu. Nancy ailesine daha yakın olmak için Kansas'taki evine geri taşındı ve benzer durumlarımız nedeniyle son zamanlarda bana yaslanabileceğim bir omuz oldu. O buluşurdu Serviste yanımda oturur ve bazen hafta boyunca evime yemek bırakırdı. Bazı akşamlar bir süre kalırdı ve sadece konuşurduk. Evangeline'in kapıma geldiği gün Nancy de oradaydı.

Neyse ki "" karşı gösterdiğim garip tepkiyi hiç merak etmedi. Biriyle ilişki yaşamaya hiçbir şekilde hazır olmasam da, Nancy'nin benden daha fazlasını istediğini ve biriyle çıkmaya başlamam için yeterli zamanın geçmesini beklediğini hissediyordum. Açıkçası onunla aramızdaki ilişkinin bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini bilmiyordum. Eğer gerçekten başka bir koca arıyorsa, boyumdan büyük işlere kalkışmamaya dikkat etmeliydim. Şimdilik arkadaşlık ve onun varlığı beni rahatlatıyordu.

O Pazar günü, Nancy ve ben dua ederken el ele tutuşuyorduk ve bizden birkaç sıra yukarıda oturan bir aile dikkatimi çekti. Babayı nereden tanıdığımı bir türlü çıkaramıyordum. Bağış sepetini önümüzdekilere vermek için arkasını döndüğünde, yüzü bana tanıdık geldi. Ailenin dört kızı vardı, üçü açık renk saçlıydı ve sıranın sonunda sol kolunun alt yarısı olmayan biraz daha koyu saçlı bir kız vardı. Aklıma, muhtemelen dua sırasında sağ eliyle kız kardeşinin elini tutabilirdi diye onu en sol köşeye oturttukları geldi. Bu bana herkesin kendine özgü zorlukları olduğu gerçeğini düşündürdü. Bu küçük kızın mücadelesi benim içsel mücadelemden çok daha farklıydı ama yine de Pazar günü hepimiz aynı güçten rehberlik almak için bir araya geldik. Bu farkındalık bana yeni bir güç verdi, sanki bu çılgın hayatta yalnız değilmişim gibi.

O öğleden sonra Nancy beni eve kadar takip etti. Başta diğer tembel Pazar günleri gibiydi. Oturma odasında birlikte bir film izledik, ama film bittiğinde, neredeyse on beş dakikalığına yatak odamın yanındaki banyoya girdi.

Kapıyı çaldım. "her şey yolunda mı?" "Evet. Her şey yolunda."

"Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Birkaç saniye sonra kapı gıcırdarak açıldı. Nancy beyaz dantel sütyeni ve ona uygun iç çamaşırıyla orada duruyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Tersledim.

"Belki bunun yardımı olur diye düşündüm."

Yutkundum. Güzel görünüyordu ama bu doğru gelmiyordu. "Ne konuda yardım?"

Gelmiş geçmiş en aptalca soru.

"Biliyorum kendini suçlu hissediyorsun, belki ben hazır değilim ya da durumlarımızdan dolayı sen buna hazır değilsin, ama bence bu ikimizin de ihtiyacı olan bir şey. Seni iyi hissettirmek istiyorum Sevin. Bundan daha fazlası olmak zorunda değil. Uzun zamandır bana dokunulmamıştı."

"Nancy, ben-"

Ben daha kelimeleri çıkaramadan eğildi ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. Vücudum gerildi. Fiziksel tepkiyle savaşıma çalışsam da sikim sertleşti. Evangeline'den beri bir kadının içine girmemiştım, tabii ki vücudum tepki verecekti. Sadece biriyle bu adımı atmanın beraberinde getirebileceği başka bir şeyle başa çıkamazdım.

Yine de dilini ağzımın içine her sokuşunda kendimi daha zayıf hissediyordum. Bir parçam üzüntülerimi Nancy'de boğmak, unutmama yardım etmesine izin vermek istiyordu.

Evangeline sadece birkaç dakikalığına bile olsa. Beni soymaya başladığında ve sütyeninden bir prezervatif çıkardığında, teslim oldum ve gözlerimi kapattım. Ambalajın kırıma sesi onları açmam için beni teşvik etti. Beni kılıfına soktukten sonra her şey çok hızlı oldu.

Onun içinde olmak iyi hissettirse de, samimiyet ve tutkudan yoksundu. Sadece seksti. İkimiz de boşaldık ve bu bana geçici olarak uyuşukluk ya da öfkeden başka bir şey hissettirmeye yetti. Bu bana Evangeline'den önce yaptığım, bir kaçış olarak kullandığım türden bir seksi hatırlattı. İyi hissettirdi ama akıl almaz değildi.

Nancy o gece ilk kez yatıya kaldı. Seks yaptıktan sonra ona eve gitmesini söyleyemezdım.

Sabah kahve içerken bir soruyla beni irkiltti. "Evangeline baldızının adı, değil mi?"

Kahve cezvesine uzanan elim havada dondu kaldı. "Neden sordunuz?"

"Uykunda onun adını söylüyordun."

"Söylüyor muydum?"

"Evet. 'Evangeline, çok üzgünüm' diyordun. Sadece sen oldun.' Ve özür dileyip duruyordun."

Sessizlik içinde kahveyi doldurdum, az önce itiraf ettiği şeyi özümsemeye çalışıyordum. Sıcak sıvıdan büyük bir yudum aldığımda neredeyse ağzım yanacaktı ki, "Bu çok tuhaf" dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Neyse ki Nancy kısa bir süre sonra konuyu kapattı ve sonunda ben işe gitmeden kısa bir süre önce evden ayrıldı.

Fabrikadaki o günümün tamamı Evangeline'i rüyamda gördüğüm gerçeğine kafayı takmakla geçti. Onu unutmak için her gün çok çaba harcadım, ama görünüşe göre zayıflığımı kontrol edemiyordum. bilinçaltı. Bu beni gerçekten kızdırdı.

Nerede yaşadığını bilmek bir lanetti. Addy'nin bunu hiç ağzından kaçırmamasını diledim. Evangeline'in yanında kendime güvenemeyeceğimi bilsem de merak beni öldürüyordu. Onu görmek ama onun beni görmesini istemiyordum.

Evangeline evliydi. *Evliydi*. Addy, Evangeline'in başının bir tür belada olabileceğini hissettiğini söylediğinde içimde kötü bir his bırakmıştı. En azından bir kez olsun kontrol etmediğim için kendimi suçlu hissettim. Wichita'ya doğru 54. karayolunda ilerlerken resmi mazeretim buydu. İş arkadaşımın arabasını ödünç alarak, kamyonetimin beni ele vermediğinden emin olmam gerekiyordu.

Ne yapıyorsun, Sevin?

Alnımdan terler boşanıyordu. Müzik bangır bangır çalıyor, bas seslerinin titreşimi çarpan kalbimle yarışıyor. Kansas gecesı gökyüzü derin bir gece yarısı mavisine dönüşmüştü. Açık bir alana park edip yıldızlara bakmak için yaratılmış türden bir geceydi - sizi harap eden evli eski sevgiliyi takip etmek için değil.

Great Road'daki adrese geldiğimde gözlerime inanamadım. Etrafı hurdalarla çevrili tek katlı küçük beyaz bir evdi. Ön taraftaki kurumuş çimlerin üzerinde terk edilmiş birkaç araba, kırık dökük bir Winnebago, eski çim biçme makineleri ve yarısı yanmış mobilya parçaları vardı. Çöpün özü gibi görünüyordu.

Bir sonraki hamlemin ne emin olamadan sokağın karşısına park etmiş oturuyordum. Yaklaşık bir saat sonra ön kapı açıldı ve koltuğuma eğilmeme neden oldu.

Yola çıkan kamyonun ışıkları sokağı aydınlatıyordu. Evangeline'in içeride olup olmadığından emin değildim ama yine de onu takip etmeye karar verdim.

Üç millik bir yolculuktan sonra siyah bir binanın önünde durdu. Yolcu kapısı açıldı ve kamyonun inerken gözüme çarpan ilk şey uzun kuzguni saçları oldu.

Evangeline.

Kalbim şimdi göğsüme çarpıyordu.

Kapıyı çarptı ve kamyonet hızla uzaklaştı. Ahmak herif onun güvenli bir şekilde binaya girmesini bile beklemedi.

Daha önce kalbimin hızla çarptığını düşünüyorsam, ön taraftaki yanıp sönen neon tabelaya baktığımda neredeyse : *Pembe Hanımefendi Centilmenler Kulübü.*

Hayır.

Tanrım hayır, Evangeline.

Hemen sonuca varmamak için kendimi ikna etmeye çalıştım. Masada çalışıyor, garsonluk yapıyor ya da barmenlik yapıyor olabilirdi. Bu batakhaneye giriyor olması striptizcilerden biri olduğu anlamına gelmiyordu Tanrı aşkına.

Çok renkli ışıklar karanlık ve cesur mekânı aydınlatırken tekno müzik odaya yayılıyordu. Duman havayı dolduruyordu ve keskin bir içki kokusu vardı. Başımdaki siyah kapüşonla etrafıma bakındığımda Evangeline görünürlerde yoktu.

Köşeye oturup derin bir nefes aldığımda sarışın bir garson masama yaklaştı. "Senin için ne yapabilirim, yakışıklı?"

"Bana elinizdeki en güçlü içkiyi verin. Lütfen."

Tıbbi kokan, tanımlanamayan amber renkli bir sıvıyla geri döndü.

"Teşekkürler."

"Benim için bir zevk. Senin gibi adamlar buraya her gün gelmiyor. Şu başlığı . Muhteşem yüzünü ve gözlerini göster. Kucak dansı istersen haber ver. Kızlar kim yapacak diye kavgaya edecekler."

O uzaklaştığında rahat bir nefes aldım. İhtiyacım olan son şey birinin dikkatleri üzerime çekmesiydi.

Odayı hızlıca taradığımda Evangeline'in hâlâ ortalıkta olmadığını gördüm. Sahnede, sahte göğüslü iki kızıl saçlı birlikte dans ediyor ve sürtünüyorlardı. Vücutları birlikte öğütülürken iyi . Sahneden indiler ve yerlerini hızla

Atkuyruklu ve kısa etekli sarışın, Britney Spears'ın bir şarkısı eşliğinde liseli kız rutini yapıyordu. Gökkuşağı renginde bir lolipopu emerken göğüsleri açık yakalı gömleğinden tamamen çıplak bir şekilde sarkıyordu. Dikkatimi başka yöne çevirip kendi düşüncelerimin içinde kaybolmadan önce bir süre izledim.

Zaman geçtikçe ruh halim daha da . Müzik aniden durduğunda ve ışık değiştiğinde, tüm dikkatim sahneye döndü. Yavaş ve boğucu bir Amy Winehouse şarkısı çalmaya başladı. *Will You Still Love Me Tomorrow*'un bir yorumuydu.

Bir spot ışığı, sırtından aşağı dökülen siyah saç yelesinin üzerine düştü.

Sikeyim.

Nefesim daraldı ve ikinci iğnemi de emdim.

Tanrı aşkına, işler nasıl bu hale gelmişti? Buraya nasıl ?

Sırtı bana dönüktü. Tüm rutini oturduğu sandalyeden gerçekleştiriyordu. Bacak bacak üstüne atıyor ya da zarif bir hassasiyetle yavaş ve duyuşal bir şekilde çeviriyordu. Resmen sandalyeyle sevişiyordu. Şaşkınlık içinde ayağa kalktım, hala beni göremeyeceği kadar .

İçimde pek çok karışık duygu dolaşıyordu. Üzüntü, çünkü onun kadar zeki birinin neden para için bedenini sömürmeye ihtiyaç duyduğunu anlayamıyordum. Korku, çünkü onu bu noktaya getiren başka ne olmuş olabileceği konusunda endişeliydim. Kendime kızgındım, çünkü onu çok önemsiyordum.

En rahatsız edici olanı ise içimde uyanan yoğun arzuydu. Hayatımı mahvettiği için bu insandan nefret etmem gerekiyordu. Bunun yerine, orada büyülenmiş, mest olmuş bir şekilde durdum ve umutsuzca onun altındaki sandalyede olmayı diledim. Bu, onun benim üzerimde her zaman sahip olduğu cinsel gücün keskin bir hatırlatıcısıydı. Ama bu durum -Sadece bir izleyici olmak, ona dokunamamak olayı tamamen farklı bir boyuta taşıdı. Kaya gibi sertleşmişim.

Hem rahatsız olmuş hem de tahrik olmuş bir halde vücudunun her hareketini izlemeye devam ettim. Evangeline açık beyaz bir elbise gömleği giymişti ve altında siyah bir sütyen vardı. Tişörtünü çıkardığında, sertçe yutkundum çünkü ne olacağını biliyordum. Gözleri kapalıyken, vücudunu sütyeninin arkasını açarken kalçalarını yavaşça sallıyordu. Sütyen tembelce yere düştü. Bir zamanlar bana ait olan o büyük, güzel armut biçimli göğüsler şimdi tüm dünyanın görmesi için serbestçe sallanıyordu. İlk kez etrafıma baktım.

Odadaki neredeyse tüm gözler ona dikilmişti ve sonra midemin bulandığını hissettim. Sadece midem bulandı. Herkesin onu izliyor olması midemi bulandırdı ve vücudumun buna verdiği tepki daha da midemi bulandırdı.

Evangeline işleri tam olarak ne kadar ileri götürdü? Garson kız bir içki daha getirdiğinde hâlâ masamda .

Sahneyi işaret ettim. "Daha sonra onunla kucak dansı yapmak ne kadar?"

"Sienna mı? O kucak dansı yapmaz, tatlım. Özür dilerim. O bir muhafazakar olanlar. Muhtemelen bu yüzden buraya gelen her erkek onu istiyor. Ama sizin için bunu ve daha fazlasını yapacak pek çok kız var. İstersen seni arka odaya götürebilirim?"

Sienna.

Sikeyim

Sienna adını kullanıyordu.

"Hayır. Teşekkür ." En azından bazı sınırlar koyduğunu bilmek içimde bir rahatlama duygusu yarattı. Ama neden bunu yapmak zorundaydı ki? Ve sözde kocası nasıl olur da kendi karısını başka erkeklere striptiz yapması için bırakabilirdi?

Son kadehi bir dikişte mideye indirirken şarkının bitmek üzere olduğunu tahmin ettim. olduğunu anlamadan sahneden inmişti. Nedenini anlamamıştım ama birden duygusal durumum kontrolden çıkmıştı. Kafa karışıklığı. Kıskançlık. Merak. Arzu. Sahiplenme.

Üzüntü.

Saf üzüntü.

Son beş yıl beş dakika bile olabilirdi. Onu görmem gerekiyordu.

Garsona doğru yürürken acele bir karar verdim. "Sienna ile özel bir dans istiyorum."

"Sana söyledim tatlım, o bunu yapmaz."

"Ona on bin dolar ödemeye hazır olduğumu söyle."

"Ciddi olamazsın."

"Para ona mı gidecek?" "Yüzde 10'u hariç hepsi."

"Cüzdanımdan kredi kartımı çıkararak, "Çalıştır" dedim."

Miktarın reddedemeyeceği bir teklif olması gerektiğini biliyordum.

Görmek

İçinde yaşadığı sefalet göz önüne alındığında, teklifimi değerlendirmeye istekli olabileceğinden şüpheleniyordum.

"Hemen döneceğim. Onunla konuşmam gerek."

"Lütfen ona adımı söyleme."

"Merak etmeyin. Burada son derece ihtiyatlı davranırız."

O kadar çok zaman geçti ki, bunu yapacağından şüphe duymaya başladı. Garson yeniden ortaya çıktı ve ben de ayağa kalktım.

"İstediğinin sadece kucak dansı olması şartıyla kabul etti, daha fazlası değil. İşin içinde seks yok. Bu tür bir para karşılığında bunu yapmaya istekli başka kızlarım da var."

"Hayır. Sana söyledim. Sadece kucak dansı istiyorum. Sienna olmalı." "Kartınızı doğrulayayım."

Geri gelmesini beklerken avuçlarım terlemişti.

Elini salladı. "Pekala. Bu gelin." Kadın beni karanlık bir koridordan geçirdi ve kırmızı ışıkla aydınlatılmış loş bir odaya soktu.

Uzun bekleyiş dayanılmazdı. Sonunda kapı yavaşça açıldı.

Evangeline başını eğmiş, siyah saç telleri yarı çıplak vücudunu örtmüş halde içeri girdi. Sonunda bana baktığında kapüşonumu indirdim.

Gözlerimiz kilitlendi.

Nefes nefese kalarak göğüslerini kapattı ve dondu kaldı.

BÖLÜM 21

EVANGELINE

Wilma soyunma odasına girip bana kucak dansı için on bin dolar teklif eden bir adam olduğunu söylediğinde inanamadım. İçinde seks olmayan bir şey için kim bu kadar para öderdi ki? Ona adamın iş adamı olup olmadığını sordum, o da olmadığını söyledi. Sadece siyah kapüşonlu genç bir adam. Çok güzel olduğunu söyledi. Bu olayı daha da tuhaflaştırdı.

İlk başta inatla reddetmiştim. Daha önce hiç kucak dansı yapmamıştım ve asla yapmayacağıma yemin etmiştim. Performanslarım sırasında külotumu bile çıkarmazdım. Kulüp, zor sınırlarımdan kurtulmama izin verdi. Çünkü düzenli müşteriler beni seviyor gibiydi. Sadece üstsüz dans etmem bile çok fazla iş getiriyordu.

Teklif aklıma yatmaya başladığında, bu paranın benim için ne anlama gelebileceğini düşündüm. Dean gizli banka hesabımı bilmiyordu. Kazandığım bahşişlerin sadece yarısını eve getirirdim. Geri kalanı bir kenara konurdu. İçinde kendi başıma ayakta durabilecek kadar para olduğunda, planım sonunda Dean'i terk edip okula geri dönmek ve yeni bir hayata başlamak. Yine de ondan nasıl ayrılacağımı dikkatlice bulmalıyım. Bir şekilde bu onun fikriymiş gibi görünmeliydi. Onu kendi isteğimle terk edemezdim, çünkü peşimden gelirdi. O on bin dolar hayallerime doğru büyük bir başlangıç yapmamı sağlayacaktı.

Ben de gönülsüzce kabul ettim.

Yardım çağırmam gerekirse diye telefonumu yanıma almıştım. Siyah dantelli sütyenim, iç çamaşırım ve ince topuklu başka bir şey giymeden koridordan arka odaya doğru yürürken tüylerim diken diken olmuştu.

Kendimi fahişe gibi hissettim.

Kapıyı açtıktan sonra yüzüne bakmaya dayanamadım. Gözlerimi kapatan saçlarının arasından görebildiğim kadarıyla adam oldukça iri yapılıydı. Sarhoş edici parfümü tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Sonunda yukarı baktım. Kapüşonunu indirdiğinde kalbim neredeyse duracaktı.

Göğsümü kapatırken nefesim kesildi.

Sevin'in sesi tüylerimi diken diken etti. "Saklanma. Seni görmek istiyorum."

Kapıya doğru geri çekildim. "Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Neden buraya geldin? Beni görmek istemediğini sanıyordum. Benden nefret ettiğini."

"Böyle hissetmeliyim, değil mi? İşte bu yüzden bu kadar "

Bir mide bulantısı dalgası beni vurdu. Midemi tutarak, "Hasta olacağım. Bu bir şok."

"Belki de geri döndüğünde beni şok ettiğin gibi ben de seni şok etmek istedim."

"İşe yaradı. Ödeştik. Sen de mi beni izliyordun?" "Evet. Tam bir şov yaptın."

"Buna inanamıyorum."

Yavaşça bana doğru yürüdü. "Buraya gel." Başımı sallayarak, "Hayır." dedim.

"Hayır mı? Sen zaten kabul ettin."

"Normalde bunu yapmam Sevin."

"Ama görünüşe göre, satın alınabilirsin."

Bu belden aşağı bir vuruştı ama haklıydı. Kendimi ucuz bir sürtük gibi hissettim.

"Beni evinden geri sonra neden şimdi benimle konuşmak için on bin dolar ödediğini söyle. Neden?"

"Çünkü seninle konuşmak için para ödemedim. Üzerime oturman için para ödedim." Sözleri ve bunları söylerkenki tonu beni sarstı.

"Ciddi olamazsın..."

"Güldüğümü görüyor musun?" "Bu delilik."

"Sienna, ha? Tıpkı tanıştığımız ilk günkü gibi."

"Evet..."

"Buraya gel Sienna." 'S' sesini alaycı bir şekilde vurgulamıştı. Ne tür bir oyun oynuyordu? Ve benim sorunum neydi?

Çünkü her ne kadar kötü davranırsa da ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Sevin pelüş koltuğa doğru yürüdü, oturdu ve sırtını koltuğa yasladı.

Beni bunu yapmaya zorlayacaktı.

Dizlerim onunkilere değene kadar yavaşça ona doğru yaklaştım.

"Bana paramın karşılığını ver," dedi boğuk bir sesle. İlk defa nefesindeki alkol fark edildi. Belki de muhakeme yeteneğini zayıflatıyor, bana karşı olan saldırgan davranışlarına katkıda bulunuyordu.

karakter. Ya da belki Sevin değişmişti. Midemin çukurunda bir korku .

Uzaktan gelen kulüp müziğinin boğuk ritmi dışında oda sessizdi. Kalalarını teker teker ona sarıp kucağına oturduğunda titriyordum. Bana bakarken göğsü kabarıyordu, gözleri vahşi bir yoğunluğu yansıtıyordu.

İlk başta hareket etmedim. Bana bakmaya devam ederken geçen her saniye göz bebekleri kararıyor gibiydi.

Bekliyorum.

Daha kaslı yapısı, uzamış saçları ve çene tıraşı ile yaş kesinlikle ona dnşmşti. Korkuma rağmen, cinsel farkındalık onu özleyen bedenimi ele geçirdi. Hayatım boyunca bir daha Sevin'e bu kadar yakın olma fırsatını yakalayabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Aynı zamanda, bu temastan zevk almayı da hak etmiyordum. Fiziksel görünümündeki farklılıklar bir yana, içindeki değişikliklerin çok daha derin olduğunu biliyordum. Onu mahvetmiştim ve sonra Elle'in ölümü onu yeniden mahvetmişti. Annemin onun "kötü yolda" olduğu hakkında söylediklerini düşündüm. Gözlerimi kapattım. Elle'in düşünceleri, ben gittikten sonra olabilecek -olmuş olan- her şeyin düşünceleri.

Nasırlı parmak uçları eneme indi. "Gözlerini a ve bana bak."

Onları kapalı tuttum.

"Evangeline."

Adımı söylediğinde onları açtım. "Benden nefret ettiğini biliyorum," diye fısıldadım.

"Konuşmak

istemiyorum." "Ne istiyorsun?"

"Buraya ne için geldiysem, ne para dediysem onu istiyorum."

Aklıma bunun bir tür deşme olduğu geldi. O istedi Beni küçük düşürmek. Ayrıca ona borçlu olduğum da aklıma geldi. Eğer kendini daha iyi hissetmesini sağlayan şey buysa -beni utandırmak ve cezalandırmak- o zaman ona ihtiyaı olan her şeyi verecektim.

Bilgi almak için beni sorguya çekmesinden daha iyiydi. Ben olan her şeyi ona anlatamazdım. O yüzden karşılığında ne isterse verirdim. Onunla birlikte oynardım.

"Kucak dansı mı istiyorsun? Sana kucak dansı yapacağım."

Yavaşça ona doğru kayarken, taş gibi sert aletin sıcaklığını hissedebiliyordum. Omuzlarını küçük koltuğa doğru iterek kalçalarımı yavaşça ve sertçe üzerinde döndürdüm. Bastırılmış bir inilti çıkardı. Meme uçlarım sertleşti ve iç çamaşırımın malzemesi kot pantolonuna sürtünürken bacaklarımın arasında ıslaklık oluştu.

Bu bir hataydı.

Kucağına oturmaya devam ederken gözlerimin içine derin derin baktı. Tüm bu süre boyunca gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmadık.

Orta parmağını sütyen askımın altına soktu ve onu dürttü. "Çıkar şunu."

Ağzından çıkan her kelime beni daha da tahrik ediyordu.

Ben de mecburen arkadan çözdüm ve yere attım. Soyunmama rağmen gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Bakışları öfke, şaşkınlık ve katıksız şehvetin bir karışımıydı.

Avuçlarını göğüslerimin koyarak yavaşça masaj yapmaya başladı. Başparmaklarının uçlarını kabaca meme uçlarıma sürttü.

Sevin'in ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Oluyorsun, değil mi?"

Cevap vermezdim, ama zorunda değildim.

Devam etti, "Külotunun içinden ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Siktir." Kırımın arkasından tutarak beni daha sert bir şekilde üzerine itti. "Ne tür bir adam karısının burada çalışmasına izin verir?"

Hareket etmeyi bıraktım. "Sana söyledim. Bunu daha önce hiç yapmadım."

Yetkinin kimde olduğunu göstermek için ellerini kalçalarımaya koydu ve vücudumu tekrar üzerinde gezdirmeye başladı. "Seni becermek için daha ne kadar para gerekiyor?"

atladım. "Dur. Anladım. Benden nefret ediyorsun! Sana yaptığının bedelini ödememi istiyorsun. Bana fahişe de ve bitsin bu iş. Sonra da Git." Göğüslerimi kapatarak odanın karşı tarafına doğru yürüdüm. "Bu kaybedilecek bir oyun Sevin. Kendimi daha kötü hissetmeme neden olamazsın. Keşke ölen ben olsaydım. Her gün ölmüş olmayı diliyorum. Cesaretim olsaydı, sadece-"

"Ne yapardın?"

Ona dürüst bir cevap verdim. "Her şeyi bitir..."

Kabulüm ona fiziksel acı vermiş gibi görünüyordu.

Sevin oturduğu yerden kalktı ve bana doğru koştu. "söyleme. Sakın böyle bir şey söyleme!" Beni kollarına çekerek sıkıca sarıldı. Ne zaman Bana tekrar baktı, sanki bir trans halinden yeni uyanmış gibiydi. "Tanrım, çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Affet beni. Bunun için beni affet. Affet beni."

Kendini tekrarlayıp durdu, af diledi.

Alnını göğsüme gömerken parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Anlıyorum," dedim. "Bunların her birini hak ediyorum."

Göğsüme doğru konuştu, "Sana çok kızgıyım. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Nefesinin sıcaklığı buz gibi odada tenimi ısıttı. Sonra göğüslerimin çıplak tenine bir ıslaklık düştüğünü hissettim. Ağlıyordu. Sevin'i hiç ağlarken görmemiştim, Elle'in cenazesinde bile.

Yüzünü birkaç dakika boyunca içimde tuttum.

"Neden?" diye fısıldadı tenimin üzerinden.

Ona bu cevabı veremedim.

"Beni terk ettin." Daha yüksek sesle tekrarladı, "Neden? Neden öylece vazgeçtin?" Gözlerini sildi ve bana baktı. "Senden gerçekten nefret ettiğimi mi düşünüyorsun? Keşke senden nefret etseydim, Evangeline. Her şeyimi verirdim. Keşke seni kalbimden söküp atabilseydim, ama sen benim kalbimsin."

Odanın diğer tarafına doğru yürüyerek sütyenimi yerden aldı ve bana uzattı. Artık kızgın görünmüyordu. Sadece üzgün ve yaptıklarından biraz utanmış görünüyordu.

"Gitmek zorundayım."

"Araba sürebilecek misin?"

"İyi olacağım."

Sütyeni tekrar giydikten sonra kapüşonunu çıkardı ve omuzlarıma .

Elini uzatarak, "Bana telefonunu ver." dedi. Telefonu aldı ve numarasını rehberine programladı. "Artık numaram sende var. İhtiyacın olursa diye."

O gittikten sonra boş odada oturdum, eşofmanına sarıldım, kokusunu içime çektim, Sevin'le aramızın ne durumda olduğunu bilmiyordum.

Daha sonra Dean beni aldığı anda görmesin diye kapüşonlu tişörtü soyunma odasındaki dolabıma sakladım.

Dodge City'ye gitme fırsatı tekrar ortaya çıkana kadar birkaç hafta geçti. Arabamın olmaması büyük bir dezavantajdı ama Dean kendi aracımı almama izin vermeyerek bunu dikkatle manipöle etti.

Neredeyse her gün Sevin'in numarasına bakıyor, aramak istiyor ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Çok tuhaf bir şekilde ayrılmıştık, ama bir anlamda daha fazla iletişim kurmayı bana bırakmıştı. Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Addy'ye nerede çalıştığımı söyleyip söylemediğini merak ediyordum. beni hayal kırıklığına uğrattı.

Emily onu görmem için bana söz verdirmişti, bu yüzden aileme bir ziyaret ev çok gecikmişti. Dean hafta sonu bir erkek gezisine çıkacağını açıkladığında kafamdaki çarklar dönmeye başladı.

"Peki, tam olarak nereye gidiyorsunuz?"

"Henüz karar verip vermediklerinden emin değilim."

"Nelson'ın seni mı söyledi?" "Evet... Neden?"

"Yani kamyonu bırakıyorsun. Kullanabilir miyim?" "İşe gitmek için kullanabilirsin, ama hepsi bu."

"Neden olmasın? Birkaç gece izin alıp hafta sonu ailemi görmek için Dodge City'ye gidecektim."

"Hayır. Kamyonun yeni desteklere ihtiyacı var. Ben tamir edene kadar fazla uzağı gidemezsin." "Tanrı aşkına, kendim tamir edebilirim."

"Kamyonetime dokunmana izin vereceğimi mi sanıyorsun, Evie? Evde yapman gereken yeterince iş var zaten. Bu hafta tembellik ettin. Ben yokken senin için endişelenmeme gerek yok."

"Eve gitmek istiyorum." "Burası senin evin." *Hayır.*

Değil.

"Evet, ama-"

"Seni bulduğumda oradan kaçtığını unutuyor musun? Ben olmasaydım, sokaklarda olacaktın. Ailen neredeydi o zaman, ha? Senin fahişeliklerini bilselerdi seninle bir şey yapmak istemezlerdi. tek sebebi benim. Şimdi birdenbire hafta sonları onları ziyaret etmek mi istiyorsun? Ne saçmalık Evie..."

Evie. Bana böyle seslenen tek kişiydi. Nefret ederdim. Bana *kötülüğü* hatırlatıyordu.

"Ailemi ve kız kardeşimi görmeye hakkım var."

"Bu hafta sonu olmayacak."

Dean'in uzaklara gitmesi nadir bir durumdu. Bu fırsatı kaçıramazdım ve eve dönmenin bir yolunu bulmalıydım.

Wichita'dan Dodge City'ye kolay bir otobüs güzergahı olmadığından, iş arkadaşlarımdan biri olan Liz, hafta sonu için SUV'sini ödünç almama izin verdi.

Dean'in arkadaşı onu sabah 8'de aldı. Nelson, Wally's'den sırlı çörek ve kutu kahve getirmişti. Onlara mutfakta katıldım, umursamaz görünmek için elimden geleni. Dean günü çamaşır yıkayarak geçireceğimi sanıyordu.

Onlar ayrıldıktan on beş dakika sonra Liz'in evine kadar yürüdüm ve onun arabasıyla 54. Yol'a çıktım.

Üç saat araba kullandıktan sonra nihayet ailemin evine vardım.

Babamla ilişkim hâlâ gergindi ama en azından benimle konuşuyordu.

Emily, ailemiz ve ben öğle yemeği için yemek masasına oturduk. Emily konuşmayı devraldı ve babamı eyalet dışındaki birkaç üniversiteye başvurmasına izin vermesi için ikna etmeye çalıştığından bahsederek ortamı yumuşatmaya çalıştı. Babamın beni sorgulamaya başlaması uzun sürmedi.

"Bu eve bir daha adım attığında kocanı da getireceğini söylediğini sanıyordum."

Buna asla söz vermezdim. Buraya asla gelmeyecek.

"Onu buraya getirmeyi planlamıyorum, baba."

"Bana nedenini söyler misin?"

"Çünkü siz onu onaylamazsınız ve ben de size saygısızlık etmek istemem."

"Ne zamandan beri fikirlerimize saygı duymayı önemsiyorsunuz?"

Annem elini babamın koluna koydu. "Lance, lütfen. Güzel bir öğle yemeği yemeye çalışıyoruz."

Yemeğin geri kalanı bıçak sesleri dışında hiçbir şey duyulmadan sessizlik içinde geçti. Bunu yeni normal olarak görmeye başlamıştım, kendi ailem arasında dışlanmış gibi hissediyordum. Sanırım bu konuda şanslıydım.

Babam ortadan sonra eve dönmeme bile izin verdi. Bunun üzerine bir de sıcak bir karşılama beklemek mantıksız olurdu.

"Sevin nasıl?" diye sormadan edemedim.

Annemle babam cevap vermeyince Emily araya girdi: "Muhtemelen kız takılıyordur. Buraya çok sık geliyor. Arabasını sürekli misafirhanenin önünde park halinde görüyorum."

Yemeğim üzerime geliyor gibi hissediyordum. "Kız arkadaşın mı?"

"Öyle olmadığını söylüyor ama bence Elle yüzünden duygularımıza olmaya çalışıyor."

"Kim o?"

Emily bir yudum su içtikten sonra, "Adım Nancy. Tek bildiğim bu."

Evie'yi unutun; *Nancy* dünyada en az sevdiğim yeni isim oldu.

Bu kıskançlığa hakkım olmamasına rağmen, kalbim protesto için haykırıyordu.

"Toyota mı kullanıyor?"

"Evet. Bej rengi. İşte bu."

Kapısına geldiğim gün tanıştığım kadınla aynı kadın olduğunu fark edince boğazımda bir yumru oluştu. Bu bir süre önceydi, bu da bir süredir görüştükleri anlamına geliyordu.

Annem benim ve Elle'in eski yatak odalarını misafir süitine dönüştürmüştü. Plana göre geceyi eski odamda geçirecektim.

Koridordan aşağı inerken Elle'e uğradım.

Yatağına yığılıp kaldım ve yastığına doğru konuştum: "Çok üzgünüm. Sana söz veriyorum, eğer yapabilseydim seninle yer değiştirirdim."

Nefes alarak, kokusunu hatırlamaya çalışarak bir saate yakın bir süre hıçkırı hıçkırı ağladım. Sanırım neredeyse, artık her şeyi biliyordu.

Sonunda odadan çıktığımda, en yakın markete doğru hızlı bir yolculuk yapmaya karar verdim. Emily ona bunları yapmam için bana söz verdirmişti. onun için kurabiye pişirirdim. Büyüme çağının büyük bölümünde onu terk ettikten sonra en azından bunu yapabilirdim.

Kamyonu konukevinin önüne park edilmişti, bu yüzden içeride olduğunu düşündüm. Birkaç saniye sonra, tam arabama binerken, karşıdan gelen bir aracın farları yüzüme çarptı.

Nancy'nin Toyota'sı olduğunu fark ettiğimde donakaldım. İkisi de inip kapıları çarparak kapattılar. Sevin ilk başta beni fark etmedi. Bir şey söylemeyecektim.

ama sonra arkasını döndü ve beni cipin önünde dururken gördü.

Çimlerin üzerinden gözlerimiz buluştu. Ailemin evinin önünden onun evine doğru yürürken sessizdi.

"Merhaba," dedim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hafta sonunu annem ve babamla geçireceğim." "Bana geleceğini söylememiştin."

"Beni görmek isteyeceğini."

Kız arkadaşına baktı. "Bu Nancy. Nancy, bu..."

Sözünü kesti, "Biliyorum. Evangeline. Baldızın. Kısa bir süre tanışmıştık."

Başımı salladım. "En iyisi siz ikiniz gecenize devam edin. Ben biraz yiyecek alışverişi yapacağım."

Aceleyle uzaklaşarak, kimse başka bir şey söyleyemeden arabaya kaçtım. Sevin'e kısa bir süre için tekrar baktığımda, bana bakmaya devam ederken yerinden kıpırdamadığını fark ettim.

Mağazadan döndüğümde arabası hala dışarıda park halindeydi. Akşamın geri kalanında da orada kaldı. Ona odaklanmamaya çalışsam da, kız kardeşimle vakit geçirirken, kurabiye pişirirken ve onun gençlik yıllarında kaçırdığım her şeyi yakalarken sürekli aklımdaydı.

Yatmadan önce son bir kez pencereden dışarı baktım ve arabanın hâlâ orada olduğunu fark ettim. Nancy kesinlikle geceyi burada geçirecekti.

Nancy'nin

Misafirhanenin ışıkları yanıyordu. Sevin'in beni düşünüp düşünmediğini ya da daha kötüsü Nancy'nin unutmamasına yardım edip etmediğini merak ettim.

Ertesi sabah, spor ayakkabılarımı bağladım ve kaldırımı dövdüm.

Yıllar sonra ilk kez ailemin arazisinin dışına çıktım. Güneş henüz tam olarak doğmamıştı ve sabah sisi tüm ihtişamıyla beni karşıladı.

En son ne zaman koşuya çıktığımı bile hatırlamıyordum. Nefes nefese kalmıştım, vücudumun artık koşmaya alışkın olmadığı açıktı.

Her şey hatırladığım gibi görünüyor ve kokuyordu. Kafamın içinde hayali ayak sesçaliyordu, artık olmayacağını bildiğim ayak sesleri arkamda belirliyordu. Her şeyin çok farklı olduğu zamanlardaki gizli kaçamaklarımızı düşündükçe göğsüm sıkışıyordu. Her şey ne kadar skandal olsa da,

anılar açıklanamayacak kadar masum görünüyordu. Geriye dönüp pek çok şeyi değiştirmek için her şeyimi verebilirdim. Ona aşık olmayı değiştirebilir miydim? Muhtemelen hayır.

O gün Elle'in Magdalene'e binmesini kesinlikle engelledim. Değiştireceğimden emin olduğum şey buydu.

Gözyaşları dökülmeye başladı. Koşu yapmanın nesi beni bu kadar Duygusal mı? Endorfin her zaman duygularımı tüm gücüyle ortaya çıkarır, ancak aynı zamanda bana netlik sağlar. Bu kadar uzun süre evden nasıl uzak kalmıştım?

Uzun mu?

dönmeye karar vermeden önce yaklaşık iki mil yaptım. Vücudum artık bu seviyede egzersize alışkın değildi. Hızımı ayarlamam önemliydi, yoksa geri döndüğüm iki mil boyunca hayatta kalamazdım.

Yolun yarısına geldiğimde eve kadar gitmenin imkânsız olduğunu hissettim. Kalbim kontrol dışı atıyordu. Belki aşırı efordan. Ya da belki daha çok bir önseziydi. Çünkü kısa bir süre sonra onları duydum. Ayak sesleri. Arkamdan değil, bana doğru geliyorlardı.

Sonra onu gördüm.

Kapüşonlu gri
sweatshirt. Uzun boylu.

Büyük spor ayakkabılar toprağı kazıyor.

Sevin'in bana doğru attığı her adımda kalp atışlarım hızlandı ve sonra nefes alma yeteneğimi tamamen kaybettim.

Denge için ellerimi kalçalarımdaya dayayarak nefesimi toplamaya çalıştım.

Ayak sesleri çakılların arasında yavaşlayarak durdu. Bildiğim bir sonraki şey, beni kaldırdığını hissetmemdi. Yürürken başımı göğsüne yasladım, beni çimlerin üzerine bırakana kadar birkaç metre taşıdı.

Bir şişe çıkararak, "Sana susuz koşmak hakkında ne demiştin?" dedi.

Bana uzattı. Ağzımın her hareketini izlerken şişenin yarısını mideye indirdim.

"Teşekkür ederim."

Sevin kapağı çevirerek kapattı ve şişeyi toprağın içine gömdü.

Kollarını kaval kemiğine dolamıştı. Kollarını sıvamıştı ve ilk kez sağ ön kolundaki E harfli dövmeyle fark ettim. Kalbim küt küt atmaya başladı. Bunu Elle öldükten bir süre sonra yaptırmış olmalıydı.

Boğazımı temizleyerek, "Nancy nerede?" diye sordum. "Evde uyuyor."

Sessizce başımı salladım.

"Kocanız yanınızda mı?"

"Hayır." Dean konusunu geçiştirmek isteyerek, "Aileme söylemediğin için teşekkür ederim... bilirsin işte..." dedim.

"Onların bilmesinden iyi bir şey çıkmaz." "Haklısın."

İkimiz de etrafımıza, ayaklarımıza, gökyüzüne, birbirimizden başka her yere bakarken uzun bir sessizlik anı geçti.

Geldiğini hissettim.

Sonunda ona kendimi açıkladığım an. Ona her şeyi anlatamazdım ama yapabileceğim kadar açıklamayı hak ediyordu.

"Muhtemelen hayatımı nasıl bu noktaya getirdiğimi merak

ediyorsunuzdur." "Pek sayılmaz... Tabii eğer hayatıma girdiğimden beri her günün her anını

Wichita'dan döndüm."

"Nereden başlayabilirim ki?"

"Beni en neden terk ettiğinle başlamaya ne dersin? Bu iyi olurdu."

Ağzım kurumuştu. *Nasıl açıklayabilirdim ki?*

"Biraz daha su alabilir miyim?"

Şişeyi bana uzattı.

Plastik bükülecek kadar boşalana kadar içtim. Sonunda konuştum, "Yaptıklarımı sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, Elle'in yanında daha fazla kalamayacağımı söylemek dışında. Suçluluk duygusu katlanılamayacak kadar fazlaydı."

"Belli ki suçluluk hissetmemek senin için her şeyden daha önemliydi.

Kaçmak iç huzurunuzu bulmanıza yardımcı oldu mu?"

"Hayır."

"Onun yerine içindeki fahişeyi mi buldun?" "Sevin..."

Gözlerini ovuşturdu. "Lanet olsun. Özür dilerim. Bu . Senin yanında öfkemi nasıl dizginleyeceğimi bilemediğimi fark ettim."

Derin bir nefes alarak, "İlk yıl çok kötü bir yerdeydim. yanına alan ve boş yatak odalarından birinde kalmama izin veren yaşlı bir yaşıyordum. Ama işler değişti ve ayrılmak zorunda kaldım."

"Ne oldu?"

"O öldü ve ben de yaşayacak yeni bir yer bulmak zorunda kaldım. Ailesi evi satana kadar orada yaşamama izin verdi."

"Onunla ne zaman tanıştınız?"

"Aslında garsonluk yaparken tanıştığım bazı arkadaşlarımla birkaç farklı yerde kalıyordum ama neredeyse evsizdim. Kazandığım para bir daire kiralamaya yetmiyordu. Her neyse, Dean restoranın müdavimlerinden biriydi. Onunla böyle tanıştım. Başlangıçta çok iyiydi. Konuşmaya başladık ve zamanla ayaklarımın üzerinde durmama yardım etti."

"Yani adamla *evlendin* mi?"

Hikâyemin yanlış olduğunu fark ettim. En büyük kısmı atlıyordum ve o olmadan hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Beni yanına aldı. Zihinsel olarak berbat durumdaydım. Her gün hayatta kalmaktan başka bir şey istemiyordum. O zamanlar Dean farklı bir insandı. Ama zamanla beni maddi olarak desteklemeye devam etmesinin koşullarından biri onunla evlenmem oldu. Kaybedecek bir şeyim yokmuş gibi hissediyordum. Zaten hayatım bitmiş gibi hissediyordum. O zamanlar buraya geri dönmek gibi bir planım yoktu."

Sevin gözlerini kısmış, her şeyi anlamaya çalışıyordu. "Olga senin nerede nereden biliyordu? Sana Elle'den bahsettiğine göre belli seninle temas halindeydi."

"Bir onu aradım. Hayatta olduğumu bilecek birine ihtiyacım vardı. Ona nerede olduğumu söylemedim ama cep telefonu numarası vardı."

"Neden hiçbirimize söylemedi?"

"Söylememesi için ona yalvardım."

"Ben ve Elle'i biliyor muydun? Evlendiğimizi?" "Evet. Bunu kabullenmek gerçekten zordu ama anladım."

"Bu adamla ilk tanıştığında onun yanında kendini güvende hissettiğini söylemiştin."

Peki ya şimdi?"

"Çok şey değişti. Onu terk etmem gerekiyor ama korkuyorum."

"Neden?" Boynundaki damar patlayacakmış gibi . "Canını yakıyor mu?"

Evet.

Bana sözlü tacizde bulunuyor ve bazen vuruyor.

Eskiden bunu hak ettiğimi düşünürdüm.

Nedenini söyleyemem. gitmenizden korkuyorum, o da size her şeyi anlatır.

Bir daha asla benimle bir şey yapmak

istemeyeceksin. Onunla asla tanışamazsın.

"Beni incitmiyor... tam olarak," diye yalan söyledim. "O artık benim için doğru kişi değil. Hayatında değişiklik yapmak zordur."

Belli bir yaşam tarzına alışmış."

"Sen neden ? Sefalet içinde yaşıyorsun!"

"Dean başımı sokacak bir ev verdi ve bana *The Pink Lady*'de iş buldu. Arkadaşı buranın sahibi. Striptiz muhtemelen yapmamı beklediğiniz en son şeydi, ancak diploma olmadan hayatımı kazanmamın en iyi yolu olduğu ortaya çıktı. O paranın bir kısmını bir kenara koymadan nasıl hayatta kalabilirim bilmiyorum. Onu şimdi terk edersem, işimi kaybederim. Bu yüzden kendi başıma ayakta duracak kadar para biriktirmeye çalışıyorum. Bunu yapmamın tek nedeni bu Sevin."

"Başlangıç için on bin dolar yeterli değil mi?"

"Onlardan kartınıza geri ödeme yapmalarını istedim, ücretlerini almalarını ve geri kalanını yatırmalarını söyledim."

"Ne? Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü senden para alamam Sevin."

"Parayı alıp o adamdan uzaklaşmanı tercih ederdim."

"O kadar basit değil."

"Senin mutsuz olmanı istemiyorum, Evangeline. Senden nefret ettiğimi düşünüyorsun ama etmiyorum. Gittiğin için kızgıyım, hayata kızgıyım. Bunun değişeceğinden emin değilim. Senin yaşadığın türden bir hayatı asla istemezdim. Eğer

Kötü bir durumda kalıyorsunuz çünkü bunu hak ettiğinizi düşünüyorsunuz, yanılıyorsunuz. Evine dön. Ailen seni yanına alacaktır."

Dean peşimden gelecek ve herkese anlatacak. Bir şekilde önce onun beni terk etmesini sağlamalıyım.

Henüz çözemedim.

"Şu anda böyle bir seçeneğimiz yok."

Konuyu benden uzaklaştırmak için çaresizce, içimi kemiren soruyu sordum. "Nancy ile nasıl tanıştınız?"

Durakladı, onun hakkında konuşmakta tereddüt ediyor gibiydi. "Kilisede. O bir dul. Yani ortak bir noktamız var."

"İşler ciddi mi?"

"Hayatımın bu noktasında kimseyle ciddi olamam. Kafam çok karışık."

"Yani, sen..."

Gözleri büyüdü. "Onu becerip becermediğimi mi soruyorsun?" "Bunu gerçekten bilmek istemiyorum."

"Çünkü canını yakan şeylerden kaçırıyorsun..."

"Evet. Bunun acı vereceğini bilmek."

"Bu durumda, Nancy'yi becerdiğimi bilmelisin. O da iyi kafa veriyor."

Bu ani itiraf beni şok ederek susturmuştu. Sonra devam ederken sanki içinde bir şey patlamış gibiydi: "Bunu duymak acı verdi mi? Acı hakkında mı konuşmak istiyorsun? Acı, bunca zaman boyunca kendinizi sevmediğiniz birine verdiğinizi öğrenmektir. Acı bunu bilmektir Kalbim hala içindeyken onu beceriyordun. Hurt, Elle'i onun yüzünden gitmediğine ikna etmeye çalışıyordu, oysa ben ona benim yüzümden gittiğini söyleyemiyordum. Hurt kız kardeşine iyi bir koca olmaya çalışıyordu, ona bir kadın gibi hissettiriyordu, onu öpüyor, göğüslerini emiyor, lanet ağzımı bile hissedemezken ona oral seks yapıyordu. Tüm bunlar onu güzel hissettirmek içindi, böylece ölmüş olmayı dilemeyecekti - sık sık hissettiğini itiraf ettiği bir şeydi bu. Acı, sadece seni sevdiğim halde onu sevdiğime inandırmaktı. Beni terk etmene rağmen *sana* ihanet ettiğim için suçluluk duymaktı. Bu ne kadar berbat bir şey? *Gerçekler* acıtır. Ama en çok ne acıtıyor biliyor musun? Her şeye rağmen seni hâlâ hayattan daha çok seviyorum."

Sevin ayağa kalktı ve toparlamak için birkaç adım uzaklaştı. Ağzından çıkan her cümle beni bir öncekinden daha fazla boğdu.

Birkaç dakika sonra yere döndü. "Özür dilerim. Sadece içimi dökmem gerekiyordu."

Onu teselli etme arzusuyla elini tuttum. Beni itmesini bekliyordum ama parmaklarını açtı ve benimkilerle iç içe geçirdi.

"Elle gerçekten ölmüş olmayı dilediğini mi söyledi?"

"Kız kardeşinin de günleri oldu ama sonunda sevildiğini hissederek öldü. Konu ben olduğumda, aradığının o olmadığını asla bilemedi. Sen yanında olsaydın koca rolünü oynayamazdım, rol yapamazdım. Yani, bu anlamda, ayrılmakla ona bir iyilik yaptın. Bu yapabileceğin tek teselli. tüm bunlardan çıkar. Kız kardeşiniz bu koşullar altında olabildiğince mutlu bir şekilde öldü."

Bunu duymak gerçekten bir hediye idi. Yaşadığım cehennemin tamamen boşuna olmadığı anlamına geliyordu. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim."

Bana dönene kadar bir süre sessizce oturdum. "Duygularıyla mücadele ediyorum, özellikle de seni kulüpte gördüğümde beri çok düşündüm. Sana çok kızgın olsam da -hâlâ sonuçta bir parçam yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyor. Luke ve ben gerçekten

son birkaç yılda yakınlaştı. Geriye dönüp baktığımda, ben de sizin yerinizde olsaydım - eğer o benim kardeşim olsaydı - aynı şeyi yapabilirdim. O zaman sahip olmadığım bir bakış açısına şimdi sahibim."

"Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki... Deniyorum. Seni affetmek istiyorum ama henüz o noktaya gelmedim."

Sözleri derinden etkiledi. Beni affetmek istiyordu. Ancak sadece bildiği kadarını aff. Benim hakkımda bilmediği çok daha fazla şey vardı.

Sevin'den bana Elle ile olan hayatını anlatmasını istedim. Bir saatten fazla oturduk. Tüm bunları duymak zor olsa da, ihtiyacım olan bir şeydi. eğer hayatıma devam edeceksem.

Sonunda sessizlik içinde koşarak tesise geri döndük.

Kısa bir süre sonra Wichita'ya dönmek üzere ayrıldım, böylece Dean seyahatinden dönmeden önce oraya varmış olacaktım.

Takip eden günlerde suçluluk duygusu beni tüketti.

Sevin beni affetmeye çalışıyordu.

İlk kez, gerçekte ne olduğu konusunda ondan gerçeği saklayıp saklayamayacağım konusunda ciddi şüphelerim vardı.

BÖLÜM 22

SEVİN

Evangeline ile konuşmamızdan birkaç hafta sonra, Nancy yemekten sonra bulaşıkları yıkarken ben de onları siliyordum. Bütün gün garip davranmıştı. , "Lütfen bana kızma." dedi. "Neden?"

"Odanda bir şey buldum. Yatağının altında ayakkabımı arıyordum ve bir çizim kitabı vardı. Onu açtım. Çıplak kadın resimleri vardı. Hepsi baldızın Evangeline'e benziyordu."

Sikeyim.

İlk kez dikkatsiz davranmış ve eskiz defterimi dışarıda bırakmıştım. Normalde dolaba saklardım ama Nancy o gün erken saatlerde kapıyı çaldığında yatağın altına koymuştum. Yerine koymayı unutmuş olmalıyım.

"Onunla aranızda bir şey mi oldu?"

Hazırlıksız yakalandığım için elimdeki tabağı kurulamayı bıraktım ama hiçbir şey söylemedim.

Nancy devam etti, "Buraya geldiği birkaç seferde ikinizin arasında garip bir elektrik vardı. Gördüğün rüyadan bahsetmiyorum bile. Şimdi, çizimler..."

Bir yalanı yaşamaktan bıkmıştım. Nancy ve ben birlikte olmaya devam edeceksek, her şeyi bilmesi gerekiyordu. Onun bakış açısına göre, bu muhtemelen genel olarak nasıl davrandığımla ilgili pek çok şeyi açıklayacaktı.

Onu kanepeye doğru yönlendirerek, "Bulaşıkları unut ve gel biraz otur," dedim.

Sonraki bir saat boyunca, ona tüm hikayeyi anlatmaya devam ettim. Evangeline ve Elle'i baştan sona, hiçbir şeyi dışarıda bırakmadan. Bir yanı utanmış olsa da, artık Evangeline'e karşı garip davranışlarımı merak etmek zorunda olmadığı için rahatlamış görünüyordu.

"Onu hala seviyor musun?"

Doğrudan gözlerinin içine baktım ve mutlak gerçeği söyledim. "Evet. Bunun asla değişeceğini sanmıyorum."

Nancy benim açıklamamdan gerçekten etkilenmiş görünüyordu. "Vay canına. Tüm bunları kabul etmek çok zor. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse ben de ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu anda ne durumda olduğumu bilmiyorum. Geçtiğimiz yıl hayatım alt üst oldu. Sana karşı bu kadar çok duvar örmemin büyük bir nedeni de bu. Bana karşı çok iyiydin ve gerçeği hak ediyordun."

"Seninle tanıştığımda ortak noktamızın ikimizin de hayatımızın aşkını kaybetmiş olmamız olduğunu düşünmüştüm. Seninki hâlâ yaşıyor. Bu benim için işleri değiştiriyor. Sana karşı hislerim güçlü ama şunu net bir şekilde söyleyebilirim ki Mason benim hayatımın aşkıydı. Kimse onun yerini dolduramaz. Eğer o

Hala bu dünyada yürüyor olsaydım ve sizin durumunuzda olsaydım, kapanışa ihtiyacım olurdu."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Belli ki yarım kalmış bir işiniz var. Senden gerçekten hoşlanıyorum, Sevin.

Senden *gerçekten* hoşlanıyorum. Hatta sana aşık olabileceğimi bile söyleyebilirim. Duygularım giderek artıyor ama kendimi korumam gerekiyor. İşler kalbimin kırılacağı bir seviyeye gelmemeli. Mason'ı kaybettikten sonra bunu kaldıramam. Sanırım sen işleri yoluna koyana kadar bir süreliğine uzaklaşmak benim için en iyisi. Yani, gözlerimin içine bakıp onunla aranızda bir şeylerin yeniden gelişmesi ihtimalinin olmadığını söyleyebilir misin?"

Yapamadım.

Kahretsin.

"Özür dilerim, Nance."

Dudaklarına kondurduğu iffetli öpücük bana veda ediyormuşum gibi geldi.

"Bu

Hikaye bitmemiş gibi görünüyor. Eğer hayatının bu bölümünü kapatabilirsen ve ben hala buraladaysam, lütfen gel beni bul."

Hikaye bitmemişti.

Kalbimin derinliklerinde bunu hep biliyordum. Nancy'nin olmaması bana düşüncelerimle baş başa kalabileceğim daha fazla zaman vermişti. Ve tüm düşünceler Evangeline'i işaret ediyordu. Bir akşam, onunla iletişime geçme dürtüsü karşı konulamayacak kadar güçlendi. Komodinime uzanıp telefonumu aldım ve ona mesaj attım.

Ne zaman konuşabilirsin?

Cevap verene kadar tam otuz dakika geçti.

Evangeline: Gece yarısı hala ayakta olacak mısın?

Sevin: Evet

Evangeline: Vardiyamdan sonra o beni almadan önce biraz zamanım var. O zaman seni arayabilir miyim?

Sevin: Burada olacağım.

Ben yıldızlı geceye bakarken ay parlaktı ve endişeyle onun aramasını bekliyordum. Pencere sonuna kadar açıktı, içeri serin bir esinti giriyordu ve Cırcır böceklerinin sesi. Saat tam on ikide, cep telefonum yorganımın üzerinden titreşti ve kalbim canlandı.

"Evangeline."

"Merhaba. Her şey yolunda mı?" "Her şey yolunda," dedim.

"Sesini duymak çok güzel." "Yani, bu gecelik işin bitti mi?"

"Evet. Gece yarısı bitiriyorum. Sonra 12:30'a kadar takılıyorum ve rahatlıyorum."

Yastığıma gömüldüm. "Sahnedeyken ne düşünüyorsun?"

"Aslında yaptığım şey dışında her şey. Bu şekilde oldukça hızlı geçiyor."

"Hiçbir parçanız bundan hoşlanmıyor mu?"

"Pek sayılmaz." Uzun bir duraksamadan sonra, "Beni hayal kırıklığına mı uğrattın? Bunu para için yapmayı seçtiğim için mi?"

"Bu beni kışkandırıyor ama bu benim kendi sorunum. Bunda utanılacak bir şey yok. Harika bir vücudun var. Kimse sana dokunmadığı ya da zarar vermediği sürece benim için sorun yok."

"Bir keresinde bir adam vardı... kapüşonlu... bana dokundu. Beni biraz korkuttu."

Bir an için adrenalin patlaması yaşadım, benden bahsettiğini anlamadan önce başka birinden bahsettiğini düşündüm.

"O adam beni de korkuttu. Seninle bir daha asla o yere geri dönmek istemiyorum... o öfke dolu yere."

Evangeline konuyu değiştirdi. "Nancy ile işler nasıl gidiyor?" "İşler askıda."

"Ne oldu?" Cevap , endişemi hissetmiş olmalıydı. "Sevin?"

Nefes verirken her şeyi itiraf edip etmeyeceğimden emin . "Çizimlerimi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Benim için çizdiğin resmi hâlâ kimsenin bulamayacağı bir yerde kilitli tutuyorum."

"Nancy buldu."

"Sana kızdı ve bu yüzden mi gitti?" "Tuhaf olduğumu düşüneceksin."

"Çok geç."

Bu, eski konuşmalarımızdan biri gibi biraz nostaljik hissettirmeye başlamıştı.

"Bir kadını çizmeyeli çok uzun zaman olmuştu Evangeline. Elle ile olanlardan sonra hiç yalnız zamanım olmadı. Seni *The Pink Lady*'de görene kadar yıllardır elime kalem almamıştım. O geziden berbat bir şekilde döndüm. Kendime çok kızgındım, şok olmuşum, hayal kırıklığına uğramıştım, üzgündüm, seni özlüyordum, tahrik olmuşum. Çok tahrik olmuşum. Ertesi gece seni çizmeye başladım, bir sonrakinde ve bir sonrakinde. Bulduğum her boş fırsatta devam ettim. Garip bir şekilde seninle vakit geçirmek gibiydi. Her neyse, Nancy bir gün yatağımın altına bakıyordu ve eskiz defterini buldu.

"Aman Tanrım. Onların bana ait olduğunu biliyor muydu?"

"Evet. Ben de bu fırsatı ona her şeyi anlatmak için kullandım."

"Sakladığınız çıplak kadın sayısının Hugh Hefner?"

"Hayır, o konuda değil. Ukala." Gülümsedim. "Sen ve ben hakkında." "Bu konuda şaka yaptığım için özür dilerim."

"mı yapıyorsun? Kulüpte sana yaptığım pislikten sonra benimle şakalaşman beni rahatlattı."

"O gece aklının başında olmadığını biliyorum." "O gece mi? Beş yılı dene."

"Benim yüzümden mi senden ayrıldı?"

"Çizimlere kızdığı için değildi. Sana olan hislerimin çözülmemiş olduğunu hissetti. İcinmekten korkuyor."

"Özür dilerim."

". O haklıydı." "Peki, şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır. Sadece bu." Birkaç saniye durakladı. "mu? Sen ve ben. Sadece nefes almak. Geçmişî düşünmeden. Sadece birlikte. Konuşmak. Sadece seninle her gün konuşmak ve iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Bunu isterim."

"Peki, gece yarısı benim mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle konuşmanın senin için güvenli olduğu zaman, onun yanında olmadığı zaman mı?" "Evet. Vardiyam gece yarısı bitiyor. Ama ona beni 12:30'da almasını söyledim."

"Çünkü kendime ayıracak yarım saate ihtiyacım var. Eğer gece yarısı sizin için çok geç değilse, o zaman konuşmak için zamanımız olabilir."

"Ben alırım."

Haftalar her gece yarısı konuştuk. Evangeline kulübün boş arka odalarından birine giderdi. Günlerimiz hakkında konuşurduk - çok derin ya da üzücü şeyler değil. İşten, Addy'den, Luke'tan ya da hangi müziği dinlediğimizden konuşurduk. O artık benim günlük hayatımın nasıl olduğunu öğreniyordu ve ben de onu Wichita'daki o cehennem çukurundan kaçırmaktan başka bir şey istemiyormuşum gibi davranarak oldukça iyi bir iş çıkarıyordum.

Tıpkı eskiden koşularımız için yaşadığım gibi, her gece geçmişimizin bizi tanımlamadığı o otuz dakika için yaşadım. Ben sadece Sevin'dim, o da Evangeline. Mesafenin, birlikte olduğumuzda var olan güçlü fiziksel cazibenin denklemden çıkarılması anlamına gelmesine yardımcı oldu. Bu da birbirimizi yeniden tanımamızı kolaylaştırdı.

Geç saatlere kadar uyuduğum nadirdi. Bir Cumartesi günü pencereme çarpan bir taşın sesi beni neredeyse öğlen olmuştu. İlk başta hayal gördüğümü sandım. Ama ikinci vuruşta kalbim yerinden fırladı ve vücudum da onu takip etti.

Kapıyı açtığımda onu sabah güneşinin altında dururken buldum. Sanki hâlâ bir rüyanın ortasındaymışım gibi görünüyordu. "Evangeline?" Onu hayal etmediğimden emin olmak için gözlerimi ovuşturdum ve o içeri girerken kenara çekildim.

"Önce kapınızı çaldım ama açmadınız." "Klima açıktı; duymamış olmalıyım." "Umarım burada olmam sorun değildir."

"İyiden de öte."

Gözleri çıplak karın kaslarıma ve sonra tekrar yüzüme kayd1. Hissettiğim anlık coşku beni biraz rahatsız etti, ne kadar sert ve kolay bir şekilde geri döndüm. Beynim bana bunun beni terk eden aynı kız olduğunu hatırlatıp duruyordu. Kalbim ise daha yüksek sesle konuşuyor ve bana şunu hatırlatıyordu.

Aynı zamanda kontrolümüz dışında gelişen bir dizi korkunç olayın kurbanı olan, ruhumun her zerresiyle sevdiğim aynı kızdı. Evangeline söz konusu olduğunda kalbim her zaman kazanırdı ve onu orada kanlı canlı gördüğüm için kalbim kutlama için çarpıyordu. Terk edilme sorunlarımın şimdilik arka planda kalması gerekiyordu.

Sorusu beni düşüncelerimden kopardı. "Sen iyi misin?"

Onu içime çekerken hayaller kuruyordum. Ona olan sarsılmaz fiziksel çekimim beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Sadece kokusu bile sikimi sertleştiriyordu. Vücudum hiç kimseye Evangeline'e tepkiyi vermemişti. Kendimi tekrar onun içine gömmeden önce ne kadar zaman düşünmemeliydim. Tek düşünebildiğim buydu; ona herhangi bir şeye ihtiyacım olduğundan ya da herhangi bir şeyi istediğimden daha fazla ihtiyacım vardı - onu kocası olarak adlandırdığı o sözde adamdan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Onu eve getirmem gerekiyordu.

"Burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır."

"mı?" Bu sorudaki ironi kaçmadı.

"Hayır. Dean ailevi bir acil durum için çağrıldı. Annesinin durumu iyi değil. Bir yere gittiği çok nadirdir, ben de bundan faydalandım ve arkadaşımın SUV'sini tekrar ödünç aldım."

"Sana sorun çıkaracak mı?"

"Bilmeyecek. Pazartesi dönüyor. Pazar gecesi evde emin olacağım. Bu bir risk ama seni görmem gerekiyordu. Zamanı gelmişti."

"Gelmeye karar vermene sevindim ama senin için endişeleniyorum. Neden hâlâ onunla birlikte olduğunu aklım almıyor. Geceleri uykularım kaçıyor o."

"Ondan ayrılmanın belli bir şekilde gerçekleşmesi gerektiğini zaten açıkladım." "Seni koruyacağım. Bunu bilmiyor musun?"

İçgüdülerim söylemediği bir şeyler olduğunu söylüyordu; bu beni yiyip bitiriyordu.

Neden bu herifin senin üzerinde bu kadar gücü var?

"Lütfen onun hakkında konuşmayabilir miyiz? Sadece biraz ara vermeye ihtiyacım var."

"Pekala."

Şimdilik.

Kanepeme doğru yürüdü ve içine kıvrılıp derin bir nefes aldı. "Buraya dönmek çok güzel bir his."

O zaman hiç gitmemeliydin.

Onun yanındayken sık sık dilimi ısırarak zorunda kalıyordum.

Duygularımın kontrolünü kaybetmek gerçekten çok kolaydı ama onunla geçirdiğim bu kısa sürenin dramla dolmasını istemiyordum. Eğer amacımız ilişkimizi yeniden inşa etmekse, bencilce suçluluk duygumu bastırmam gerekiyordu.

Son zamanlarda, Evangeline'in kalbimi söküp üzerinde tepinebileceği ve sonra bana yedirebileceği gerçeğini kabullenmişim ve yine de ona geri verirdim.

O sahiplendi.

"Aç mısın?" diye sordum. "Sana bir şeyler hazırlayabilirim."

"Açlıktan ölüyorum. Ama izin ver sana yemek yapayım. İyi kahvaltı yaparım. Yumurta falan var mı?"

"Evet. Alışverişe çıktım."

Evangeline hiç vakit kaybetmeden mutfakta çalışmaya başladı; yumurta çırpıyor, ekmek kızartma makinesine ekmek atıyor, pastırma kızartıyordu. Onun evimde bu kadar görünmesini izlerken göğsümde bir sıkışma oluştu. Bu onun hiç deneyimleyemediğim bir yanıydı. Onun burada olması çok iyi hissettiriyordu.

Bir noktada, dolabı açtığında çırpılmış yumurtaları tabaklarımıza yeni yerleştirmişti.

Ona yardım etmek için yanına gittim. "Neye ihtiyacın var?" "Tuzunuz var mı?"

"Orada olmalı."

Eşyaları karıştırırken birden durdu. Elinde bir kutu Pop Tarts vardı.

"Bunların tarihi beş yıl öncesine ait. En son geldiğimde yediklerinizle aynı mı?"

Gözlerinin içine baktım ve fısıldadım, "Evet."

"Anlamıyorum."

"Anlamayacak ne var?" "Onları asla atmadın..."

Omuz silktim. "Yapamadım. Aptalca, değil mi? Sanki onlara sahip seni sihirli bir şekilde geri getirecekmiş gibi?"

Gözlerindeki hüznün içimi parçaladı. Onları bulmasını istememiştim.

paketlerden birini açıp bayat böreği ağzına tıktırmaya başlayınca beni şoke etti.

"Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi sen? Onlar sadece eser. Onlar yenmek için değildir."

"Haklısın. Burada olmalıydım... bunları seninle birlikte yemeliydim," dedi ağzı doluyken. Çiğnerken gözleri yaşlarla doluyordu.

"Onları beş yıl sonra onlarla kendini hasta edesin diye saklamadım!"

"Eğer böyle bir şey olursa, bunu hak ediyorum. Ben kötü bir insanım.

Hiçbir fikrin yok. I-" "Evangeline, dur." Kutuyu aldım, çöpe attım ve onu bana. "Botulizmi hak etmiyorsun." Güldüm.

Yorumuma hafifçe gülümsediğinde, "Belki de sıçmayı hak ediyorsundur," diye ekledim.

Göğsüme hafifçe vurdu ve ikimiz de güldük. Kızarmış ekmek yanmıştı. Yumurtalar soğuktu. Bunların hiçbirisi önemli değildi, çünkü kollarımda güvendeydi.

"Her şeyi mahvediyorum," dedi. "Mahvetmeden sana kahvaltı bile hazırlayamıyorum."

Ona daha sıkı sarıldım. "Yandığına sevindim." Geri çekildi. "Neden?"

Yüzümü buruşturdum. "Çünkü artık seni dışarı çıkarabilirim. Aslında bence bütün gün dışarıda kalmalıyız."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Birden aklıma bir fikir geldi. "Burada kal."

Odama gittim ve elimde bir kâğıtla döndüm.

"Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra ahırda... bana rüyalarını anlatmıştın. Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet."

"O gece buraya geri geldim ve hatırlayabildiğim kadarıyla yazdım. O zamanlar onları hatırlamanın benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlamamıştım. Sonradan fark ettim ki bunun nedeni onları gerçekleştirmene yardımcı olmak istemem ve birçoğunun kendi hayallerim olmasıydı." Ona el yazısıyla yazdığım listeyi gösterdim.

Bağımsız olmak

aşkı yaşamak Karşılıksız sevmek

Dünyada bir fark yaratmak için

Kendi teninde rahat olmak için

Yağmurda sevişmek için

Skydive

Pişmanlık

duymamak için

Kendine karşı

dürüst olmak için

"Hesaplamalarım doğruysa, son üçü hariç bunların çoğunu başardınız."

"Nasıl yani?"

"Ailenizden bağımsızsınız. En azından çalışıyorsunuz ve kendi paranı kazanıyorsunuz. Aşkı yaşadınız. Kesinlikle geri sevdi. Hayatımda bir fark yarattın. İnsanların içinde kıyafetlerini çıkarıyorsunuz. Eğer bu kendi teninde rahat olmak değilse, ne olduğunu bilmiyorum!"

İkimiz de kıkırdadık. Onunla birlikte gülmek çok iyi hissettirdi.

Sesim alçaldı. "Yağmurda seviştiniz. Ben de oradaydım." "Evet, oradaydın."

"Ama son üçü: paraşütle atlamak, pişmanlık duymadan yaşamak ve kendine karşı dürüst olmak... Bunlar konusunda sana hâlâ yardım etmem gerekiyor. En kolayından başlayabiliriz."

Evangeline benden önce indi. En azından öyle olmasını umuyordum.

Eğitmen paraşütü etkinleştirmek için kolu çektiğinde yüksek bir patlama sesi duyuldu. Paraşütle atlamaya kıyasla hava dalışı çocuk oyuncağı gibi görünüyordu.

hayatımın son bir yılıydı. Garipti ama o uçaktan atlamaktan düşündüğüm kadar korkmuyordum; son zamanlarda yaşadığım hayat tecrübeleri beni bu konuda güçlendirmişti.

Paraşüt açıldığında üzerime gelen rahatlama coşkuluydu.

Her şey dramatik bir şekilde yavaşladı. Yavaşça havada süzülürken kendimi rahatlamaya bıraktım. Yere hızla yaklaşıyordum.

Sonunda kığımın üstüne düştüm.

Evangeline yüzünde kocaman bir gülümsemeye bana doğru koşuyordu.

"Bu inanılmazdı! Aman Tanrım!"

"her şey oldu mu?"

"Şimdiye kadar yaşadığım en büyük adrenalin patlaması. Tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

Onu alnından öptüm. "Buna ikimizin de ihtiyacı vardı."

Daha sonra, sakinleşip kamyonetime döndüğümüzde, bana döndüğünde yüzü hala heyecandan kızarmıştı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Daha fazlasını mı istiyorsun? Bungee jumping yapabiliriz." "Ciddi değil misin?"

Güldüm. "Aslında akşam yemeğini Addy'lerde yeriz diye düşünmüştüm. Seni görmek istediğini biliyorum."

"Bunu gerçekten çok isterim," dedi, muhtemelen onu hiç görmediğim kadar rahatlamış görünüyordu. Hayatımız şimdiye kadar olduğu kadar karmaşık olmamalıydı. Tek istediğim onu mutlu etmekti. En azından bugün için bunu başarmıştım.

Addy'yi arayıp akşam yemeği getireceğimizi haber verdikten sonra, Evangeline ve ben temizlenmek için evime döndük. Gözlerimi kapattım ve duşun sesini dinledim, onun burada olmasının, ondan uzakta olduğunu bilmenin ne kadar inanılmaz iyi hissettirdiğini düşündüm.

Banyodan saçları ıslak bir şekilde çıktı ve saç fırçamı uzun saç tellerinde gezdirdi. Kıvrımlarını saran kırmızı bir elbise giymişti. Bir çift uyumlu parmak arası terlik, düzgün bacaklarını daha da uzun gösteriyordu.

Gözlerimi ondan alamıyordum ve Wichita'ya geri dönmesine nasıl izin vereceğimi gerçekten bilmiyordum.

Ona geri dönmesine izin veremezdim.

Evangeline ona bakarken yüzümde beliren ifadeden içimden geçenleri okumuş olmalıydı. Fırçalamayı bıraktı ve bana doğru yürüdü. "Geri dönmek istemiyorum."

Yatağa oturup başımı hafifçe karnına yasladım, o da beni kendine çekip kollarını boynuma doladı.

"Kal." Elbisesinin kumaşına doğru konuştuğumda vücudu titredi. "Nasıl yapabilirim?"

"Oraya geri dönmene hiç gerek yok. Ona bir mektup veririz, eşyalarını alması için birini göndeririz ya da ona haberi verdiğinde seninle gelebilirim."

Bu son seçeneği elemek istercesine başını salladı.

"Anlamadığın şeyler var Sevin, sana anlatmadığım şeyler."

"Bu noktada beni şok edebilecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Yine de ölmüş olabileceğini düşünmekten bir adım ."

"Özür dilerim." Evangeline geri çekildi ve adım atmaya başladı.

Ayağa kalktım ve onu durdurmak için ellerimi omuzlarına koydum.

"Tam olarak ne yapacak? Çünkü senin için onunla iliklerime kadar savaşıcağım. Zaten benden kaçtığın için onunla birlikte oldun. Sen oraya ait değilsin."

"O hayatıma girdiğinde kendimi çok kaybetmiştim. Ona çok şey borçlu olduğumu düşünüyör. Tek istediğim seninle kalmak, ama beni o kadar kolay bırakmayacak."

Korkusu hissediliyordu. Bana her şeyi anlatması için onu zorlayarak günümüzü mahvetmek istemedim. Belli ki üzgündü. Şimdilik geri çekilmeye karar verdim.

Wichita'ya asla geri dönmemesini sağlamanın yollarını düşünmek için aklımla yarışmama rağmen.

"Addy's'de güzel bir akşam yemeği yiyelim, tamam mı?" Gözlerini sildi ve gülümsedi.

"Tamam."

Markete uğradıktan sonra Addy's'de ev sahibemizin parmağını bile kıpırdatmaması için ısrar ederek bir spagetti yemeği hazırladık. Küçük mutfak taze fesleğen ve fırında pişen sarımsaklı ekmek kokusuyla doluydu. Az önceki gergin ruh hali yeniden rahat bir dostluğa dönüşmüştü. Evangeline ve ben yan yana yemek pişiriyor, şarabımızı yudumluyor ve birbirimize .

Önemsediğim herkes ilk kez birlikte yemek yiyordu.

Luke salatayı Evangeline'e uzattı. "Addy bana senin buraya gizlice gelip garajda çalıştığın günlerle ilgili bir sürü hikâye anlattı."

"Evet... dünyada en sevdiğim yerdı. Bana araba tamiri hakkında çok şey öğretti ama daha çok genel olarak hayat hakkında."

Addy'ye sevgiyle baktı. "Bunu duydum. Ben de bu kadından çok şey öğrendim."

"Teşekkür ederim bebeğim." Evangeline'e döndü. "Vangie muhtemelen hayatının yarısını mekanikte geçirmiş pek çok erkekten daha iyi ve hızlıydı."

"Eskiden işi devralmayı hayal ederdim. Bunu biliyorsun." Elimi Evangeline'in koluna koydum. "Belki hâlâ yapabilirsin." "Artık devralacak bir iş yok," dedi Addy.

"Elbette var. Tüm temel malzemeler hala dükkanda kilitli. Sadece yaratıcı olmamız ve bir iş planı yapmamız gerekiyor. Biz

yeniden adlandırın ve büyük bir açılış yapın."

Addy masayı tokatladı. "Adını GAY-öfkesi koyarız, gökkuşağına boyarız. Buradaki insanlar buna bayılır," dedi alaycı bir tavırla.

Luke ona beşlik çakarken, "Ben buna varım anne," dedi.

İçkimi yere çarptım. "İkiniz beş saniyeliğine ciddi olur musunuz? Neden tekrar çalışır hale getirmeye çalışmıyorsunuz?"

Addy başını salladı. "Çünkü en başta kapatmamın bir nedeni vardı."

"Marty ve Jermaine başka işlere girdiğinde bir süre insanları geçici olarak geri çevirmek zorunda kaldığınızı söylemediniz mi? Ancak onlar gittikten sonra işler gerçekten yavaşladı çünkü geri çevirdiğiniz müşteriler başka tamirciler buldular ve bir daha geri gelmediler."

"Bu doğru. Evet."

"doğru personele sahip olsaydınız, bu işi yeniden başlatabilirdiniz."

Hayatım son birkaç yıldır Addy'nin yeniden ayağa kalkmasına yardımcı olacak bir plan yapamayacak kadar yoğun geçmişti. Şimdi biraz daha fazla Ona yardım edebilmek için sabırsızlanıyordum. Bu çabanın Evangeline'i Dodge City'ye geri çekebileceği gerçeği de ek bir avantajdı. Addy'nin Evangeline'in egzotik dansçı olarak çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu. Evangeline bilmemesini tercih ediyordu ve ben de onun güvenine ihanet etmedim.

Evangeline son derece sessizdi, herkesin arasında bir ileri bir geri bakıyordu. Addy mantıklı konuştuğumu kabul edince konuşma ciddileşti. En azından onun için bir iş planı geliştirmeme izin kabul etti ve dükkânı yeniden açmayı düşüneceğini söyledi.

Bir noktada, Evangeline üzgün görünerek masadan kalktı.

Banyodan dönmesi uzun sürünce kalktım ve kapıyı çaldım. "İyi misin?"

"Hayır."

"Kapıyı aç."

Yavaşça açtığında gözleri kızarmıştı. "Beni böyle görmeni istemedim."

"Sorun nedir? İyi bir gece geçirdiğimizi sanıyordum."

"Öyleydik. Yanlış bir şey yok. Sorun da bu zaten. Her şey çok mükemmel. Bu yemek. Dükkânı yeniden açmakla ilgili konuşmalar. Bu gece bana öyle bir bakıyordun ki, sanki o kadar acıya ben sebep olmamışım gibi... Tanrım, Sevin."

Bir mendil aldım ve gözlerini sildim. "Gidişinin acısını ya da bana kırık kalbi unutmadım. Ama aynı zamanda onu iyileştirebilecek tek kişi de sizsiniz. Senden nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlar olmuş olabilir. senden. Ama gerçek şu ki, senden asla seni sevdiğimden daha fazla nefret edemem. Sen benim hayatımın aşkıydın."

"Seni çok seviyorum. Bu yüzden kendimi affedemiyorum."

"O karavan çöplüğünde kalarak kendini cezalandırıyorsun. senin evin. Bu gece Wichita'ya gidip o gelmeden eşyalarını alabiliriz. geri gelir."

Titriyordu. "Bilmediğin bir şey var. *Nefret* edeceksin Ben, Sevin."

Vücudunu sakinleştirmek için ellerimi omuzlarına koyarak, "Lütfen gizemli olmayı bırak. Bana ne anlat!" Ses tonumdan hemen pişmanlık duyarak derin bir nefes aldım.

Addy sözümüzü kesti. "Burada her şey yolunda mı?" Evangeline'in yüzüne bir kez ve cevabı biliyordu. "Vangie, neler oluyor?"

Evangeline parçalanıyordu. Benden sakladığı her neyse yavaş yavaş onu yiyip bitiriyordu ve şimdi onu tamamen tüketiyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı ve onu zorlamadan kendi başına bana açılmasını sağlamalıydım.

"Sanırım sinir krizi geçiriyorum, Addy." "Sanırım onu eve götürsem daha iyi olacak."

Addy şaşırmış görünüyordu.

"Wichita'ya mı?" "Hayır. *Eve* dedim.

Benim evime."

Evangeline başıyla onayladı. O ve Addy sarıldılar ve sabah arayacağımıza söz verdik.

Evime dönüş yolculuğu sessizdi. Evangeline başını koltuğa . Bu gece ondan bir şey koparmaya çalışmayacaktım çünkü Onu yeterince kızdırmış olsaydım çok kolay bir şekilde cipine binip gidebilirdi. Bu durumda araba kullanmasını istemiyordum ve hâlâ asla geri dönmemesine kararlıydım. Bu gece güvende hissettirmeli ve bana söyleyebileceği hiçbir şeyin onun hakkındaki hislerimi değiştirmeyeceğine inandırmalıydım.

Kaçmıştı ve o çakal Dean'le tanışmadan önce uzun süre tek başınaydı; başına her şey gelebilirdi. Hayal gücüm çılgınca koşuyordu. Aklımdan geçen teoriler midemi bulandırıyor. Kendi güvensizliklerimi bir kenara bırakmalı, bu gece önceliğimi ona vermeliydim.

Kanepeye gözlerini kapatırken siyah saçları yastığının üzerine dağılmıştı.

"Bu gece bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Uzun bir gün oldu. Ama sen yokken olan her şeyi bilmem gerekiyor... Bana anlatmaya hazır olduğunda."

Gözlerini bir kez daha kapatmadan önce hiçbir şey söylemeden bana bakarken gözleri derin bir hüznü yansıtıyordu.

Kolunu nazikçe okşayarak, "Benim yatağımı almanı istiyorum. Bu gece kanepede uyuyacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." "Israr ediyorum."

Alnında boncuk boncuk terler oluşuyordu.

"Sıcakladın mı? Sana biraz su getireyim." Ona bir bardak doldurmak için mutfığa doğru yürüdüm.

"Bu çok garip. Üşüyorum ama üzerimden ter akıyor." "Hasta mı oluyorsun?"

"Hayır. Sinirlerim bozuk."

"Sana bir banyo hazırlayacağım. Seni rahatlatacak, bir süreliğine kafanı dağıtmanı sağlayacak."

Sinirle yutkundu ve başını salladı. "Bunu çok isterim. Teşekkür ederim."

"Hemen döneceğim."

Yatak odamın yanındaki banyoya doğru ilerlerken kalbim güm güm atıyordu. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen, dünyayı sarsacak bir şey olacaktı gibi hissettiğimi söylemek dışında kendi sinirlerimi açıklayamazdım. Sadece hissettim.

Elimi musluktan çıkan suyun içinde mükemmel sıcaklığa gelene kadar gezdirdim. Nancy'nin lavabonun altında biraz köpük banyosu sabunu bıraktığını hatırlayarak kabı çıkardım ve kalanını suya döktüm. Küvet şimdi süngerimsi baloncuklarla doluydu.

Oturma odasına döndüğümde elimi uzattım ve nazikçe kanepeden kaldırarak banyoya götürdüm.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Hemen şu kapının arkasında olacağım." "Tamam. Teşekkürler."

Kenara oturup gözlerimi kapatmadan önce yatağımı onun için düzelttim. Vücudunu suyun içinde hareket ettirirken fokurdayan suyun sesini dinlerken, içeride onunla birlikte olabilmeyi her şeyden çok diledim.

Onun içinde ol.

"Sevin?"

Sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyulabiliyordu.

Ayağa kalktım ve yanağımı kapıya yasladım. "Evet?" "İçeri gelebilir misin?"

Kapı kolunu yavaşça çevirdim. Köpüklerin altında yatarken sadece başı görünüyordu. Hiç de rahatlamış görünmüyordu. Yüzündeki ifade öncekinden daha da acı çekmiş gibiydi.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

Evangeline elini kaldırdı ve yanağından bir damla gözyaşı süzülürken bana uzattı. "Sen."

"Seninle gelmemi ister misin?" Başını salladı.

Tişörtümü çıkarırken az önceki gerginliğim on katına çıkmıştı. Pantolonumu çıkarırken gözleri ellerimin hareketini takip etti. Boxer külotumu üzerinde bırakarak arkasındaki küvete girdim ve bacaklarımı vücuduna doladım. Evangeline'in ıslak saçları çarpan kalbime yaslanmıştı. Göğsü inip kalkıyordu. Onu sakinleştirmek için başının arkasını usulca öptüm.

Bu, küvette eğlenceli bir gezintinin tam tersiydi. Daha çok sessiz bir tövbe anında günahlarımızdan arınıyormuşuz gibi hissettirdi. Önemli bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğuna dair o rahatsız edici his bir türlü dinmek bilmiyordu.

Başına doğru fısıldayarak, "Sorun yok, Evangeline. Her şey girecek. Ben buradayım. Bir daha kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğim." Onu kendime daha da yakın tuttum. "Seni seviyorum. Sensiz kim olduğumu bile bilmiyorum. Bunu bilmiyor musun? Seninle acı çekmek bile hiç acı çekmemekten iyidir. Lütfen bana kalacağını söyle. Bunu çözeceğiz... ne kadar sürerse sürsün. Ne gerekiyorsa bebeğim, yapacağız."

Evangeline tıpayı indirmek için ayağını uzattı. Sırtını göğsümün üstüne yaslamaya devam ederken su yavaşça gidere boşaldı. Geçen her saniye nefes alış veriş daha da ağırlaşıyordu.

Su gittiğinde, Evangeline'in kaygan çıplak bedeninin bana yaslanmasından başka bir şey kalmamıştı. Ağzımı boynuna indirdim ve öpmeye başladım. Beni durdurmak için arkasını döndü.

"Bu gece seninle seks yapmaya çalışmayacağım," dedim savunmaya geçerek. "Sadece boynunu öpmek istedim. Hepsi bu."

"Bu yüzden arkamı dönmedim."

"O zaman neden geri döndün?"

Dudakları titriyordu. "Sana bir şey göstermem gerek." "Ne?"

Üstüme çıktı, sıcak amcığı kalçalarımın üzerine oturdu. Üzerimde hâlâ ıslak ve ereksiyonuma yapışmış boxer külotum vardı. Ellerimi avuçlarının içine alıp karnının altına yerleştirirken titriyordu. Bıraktı ve parmağımı gergin teninde gezdirmemi izledi.

İşte o zaman kalın kırmızımsı çizgiyi gördüm.

Parmağım dondu.

Biri onu kesmiş gibi görünüyordu.

"Bu da ne böyle? Biri seni bıçakladı mı?" Kanım kaynıyordu. "O muydu?"

Yavaşça başını hayır anlamında salladı ve birkaç saniye sonra her şey fark edilmeye başlandı.

Hayır.

İçgüdüsel olarak doğruldum ve vücudum kaskatı kesildi.

Sonra bir anda panikledim.

Yara izine bakarken ağzımı kapattım.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

"Söylediğini duymam gerek, Evangeline."

Daha sert ağıladı.

Başparmağımı bikini çizgisine sürttüm. "Nedir bu? Söyle." Cevap vermedi.

"Söyle!" diye bağırdım.

"Bir bebeğim oldu!" diye bağırdı.

Sesimi alçalttım ve tekrarladım, "Bir bebeğin oldu."

"Evet," diye fısıldadı.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Benim

miydi?

Onun mu?

Her iki senaryoyu da hazmetmek imkânsız olurdu.

"Kimin bebeği?"

"Bebeğimiz."

Bebeğimiz.

Hiçbir iki kelime hayatımda bu kadar büyük bir etki yaratmamıştı ama yine de kafam çok karıştı.

"Bebeğimizi sen mi doğurdun?"

"Evet."

"Nerede?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek? . Bilmiyor musun? Nasıl bilmezsin?"

"Onu ben verdim."

Onu . Onu.

Bir kızım var.

Onu verdin mi?

"O mu? Kızımızı mı verdin?" bir halde onu iterek küvetten çıktım ve elimi alnıma götürerek volta atarak yatak odasına girdim. "Aman Tanrım."

Her şeyi bir araya getirmeye çalışırken düşüncelerim karmakarıştı. Evangeline'in neden kaçtığı şimdi daha iyi anlaşıyordu. Bir ya da iki istisna dışında seks yaptığımız çoğu zaman dikkatli davranmıştık. Ben yapamadım Gittiğinde hamile olabileceğini bir kez bile düşünmediğime inanamıyorum. Bunu neden Elle'den saklamak zorunda kaldığını anlıyordum ama böyle bir şeyi benden nasıl saklayabilirdi?

Banyodan çıktığında bir havluya sarınmıştı. "Anlaşılmaz olduğunu biliyorum. O sırada kafamdan neler geçtiğini açıklamak zorundayım."

Pantolonumu ve kazağımı giyerek, "Çocuğumu benden habersiz vermeni haklı çıkaracak hiçbir açıklama yok.

bilmek." Anahtarlarımı aldım. "Seninle konuşamam... şu anda senin yanında olamam. Pişman olacağım bir şey yaparım ya da söylerim. Bunu hazmetmem gerek."

"Bekle..."

Beni takip edip elini omzuma koyduğunda, elini ondan çektim. Kapıyı çarparak kapatmadan ve gecenin karanlığına doğru koşmadan önce "Dokunma bana," diye bağırdım.

BÖLÜM 23

EVANGELINE

Farklı bir şey beklememeliydim. Asla anlamaya başlamayacağını biliyordum. Ben bile kendi eylemlerimi tam olarak anlayamazken o nasıl ki? Sevin'e bir not bırakarak Wichita'ya geri döneceğimi bildirdim. Zaten beni görmek istediğinden de şüpheliydim.

Otoyolda ilerlerken, Sevin'in bu kadar içler acısı bir şeyi görmezden gelebileceğine inandığım için kendime lanet ettim. Ama bu gece erken saatlerde, belki beni affedebileceğine dair umutlanmaya başlamıştım. Affetmese bile, bunu ondan daha fazla saklayamayacağımı biliyordum. Bu sır yıllarca hayatımı yönetmişti ve ağırlığı artık taşınamayacak kadar ağırdı. Kendimi Dean'le kalmaya zorlamamın tek nedeni buydu, çünkü sürekli ailemi bulup onlara "hamile" olduğumu söylemekle tehdit ediyordu. fahişe" diye kurtardı. O zamanlar Sevin ve Elle'nin bebeği öğrenmesi riskini göze alamazdım. Dean her zaman babanın kim olduğunu bilmediğimi düşünürdü.

Artık Sevin gerçeği bildiğine göre, Dean'in tehditleri altında Wichita'da kalmak için hiçbir nedenim yoktu. Evlilikten ve paylaştığımız evden ayrılma planımı dikkatli bir şekilde yapmalıyım. Bana kolayca boşanma izni vermeyecekti. Ama her halükarda ayrılmam gerekiyordu. Önce beni öldürmemesi için dua ettim.

Evimize vardığımda gecenin bir yarısıydı. Cipi ön tarafa çeker çekmez verandadan bir ışık yandı. Dean'in kamyonetinin de dışarıda park ettiğini fark ettiğimde içimi bir korku kapladı.

Sikeyim.

Eve erken gelmişti.

Bir karar vermek zorundaydım, ya kaçacaktım ya da müzikle yüzleşecektim. Yaşadığım geceden sonra kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim. Artık şeytanlarımdan saklanmayacaktım. Hiçbir şey beni Sevin'i incitmek kadar etkileyemezdi.

Ben daha arabadan inmeye fırsat bulamadan Dean hışım ile evden çıktı. "Hangi cehennemdeydin? Az önce kulübü aradım ve bu gece çalışmadığını söylediler."

"Dodge City'ye gittim."

"Ben gitmemeni söylediğimi sanıyordum." "Eve gitmek istedim."

"Gir şu lanet eve. Sokak ortasında tartışmayacağız."

"Neden? Birinin benimle konuşma şeklini duymasından ya da beni itip kaktığını görmesinden mi korkuyorsun?"

"Gir lan içeri!"

"Hayır."

"Affedersiniz?"

"Hayır! Bana zarar vermeyeceksin. İçeri girmeyeceğim."

"Girmiyorsun amına koyayım."

Dean kolumdan tuttu ve beni çimlerin üzerinde sürüklemeye başladı. Direndiğimde yüzüme sert bir tokat attı.

"Bırakın beni!" Çığlık attım.

Karşıdan gelen arabanın ışıkları bir anlığına dikkatini dağıttı. Kaçmaya çalıştım, ama beni yere yatırıp sıkıştırdı.

Bir arabanın kapısı çarptı ve sonra onu duydum. "Bırak onu!"

Dean üzerimden atladı. "Sen de kimsin lan?"

Sevin ona doğru hücum etti ve Dean'i iki eliyle göğsünden itti. "Ben kimim? Eğer onu rahat bırakmazsan canlı olarak konuşacağın son kişi. Arabamda bir pompalı tüfek var ve kullanırım." Bana döndü ve çimlerin üzerinden kalkmama yardım etti. "Evangeline, iyi misin?"

"Evet."

"Karımı nereden tanıyorsun? Kulüpten saplantılı bir sapık mısın?"

"*Karın* benim ailem." "Ne?"

"Seninle tanıştığında benden kaçıyordu."

"Onunla tanıştığımda hamile bir fahişeydi, babasının kim olduğunu bilmediğini söyledi."

Sevin patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Kısa bir süre gözlerini kapadı ve sonra bana baktı. "Evangeline, kamyonetime bin."

Liz'in SUV'undan gece çantamı aldım ve Sevin'in Ford F150'sine doğru yürüdüm.

"Evie, bu adamla gidersen bir daha bu eve adımını atmasan iyi edersin."

"Bunu yapmayacağına emin olabilirsin. Ve eğer onun peşinden gelmeyi düşünürsen, polisleri arayıp bodrumdaki ot yetiştirme operasyonundan haberdar ederim. Yıllardır senden mal alan birkaç kişiyle de konuştum. İhtiyacım olursa yüklü ödemeler için hazır bekliyorlar. Ondan uzak durursan kimse aranmaz."

"Evie, senin için yaptığım onca şeyden sonra bu eski erkek arkadaşının bana rüşvet vermesine izin mi vereceksin? Ben senin hayatını kurtardım!"

Sevin, "Avukatından haber alacaksınız," dedi.

Ben.

Onu bu şekilde bıraktığım için Dean'den neredeyse özür dileyecektim ama durdum.

kendim. Benim saygımı hak etmiyordu.

"Güle güle Dean." Pencereyi kapatmak için düğmeye bastım.

Sevin kamyoneti çalıştırdı ve yola çıktı.

Dodge City'ye dönüş yolculuğu sırasında sessizlik sağır ediciydi. Sevin hâlâ patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Benimle konuşmaya hazır değildi ve onu suçlayamazdım.

Sonunda konuştuğunda sesi beni sarstı. "Evimden ayrılmamalıydın. Seninle konuşmak için geri dönüyordum. Sadece kafama dank için zamana ihtiyacım vardı."

"Beni bir daha görmek isteyip istemediğinden emin değildim. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Notunuzu aldıktan hemen sonra gitmiş olmalıyım." "Dean'in marihuana bitkilerini nereden biliyordun?"

"Haftalardır gözüm onun üzerindeydi," dedi bana bakmadan. "Bu gece ikimiz de çok şey yaşadık. Eve kadar araba kullanmak için çok geç. Bir otel bulup birkaç saat uyuyacağız. Uyandığımızda bana her şeyi anlatacaksın. Ve *her şeyi*, Evangeline. En ince ayrıntısına kadar."

Başımı salladım ve gördüğünden emin olmak için ona doğru baktım.

Hutchinson'da otoyol kenarında küçük bir otelde durduk.

Resepsiyondaki görevli "Kaç yatak var?" diye sordu.

Sevin hemen cevap verdi, "Bir."

Ben ona baktım. O da bana baktı. Gözleri bana bunu sorgulamamamı söylüyordu ve benim de itiraz etmeye niyetim yoktu. Kafam karışmıştı, ne yapacağımı bilemiyordum.

Bu gece olanlardan sonra benimle aynı yatağı paylaşmayı nasıl isteyebileceğini anlayamıyorum.

Oda küçüktü ve tam boy bir yatak vardı. Karanlıktı ama ikimiz de lambayı açmadık. Banyo ışığını açık tuttuk, bu da birbirimizi görmemize yetecek kadar aydınlık sağlıyordu.

Sevin gömleğini kaldırdı ve sandalyenin üzerine fırlattı. Açıkçası aklının nerede olduğunu bilmiyordum. Özellikle bir yatak istemesi beni temkinli yaptı uyumak istemesinin nedenini merak ediyordum. Gerçek şu ki, eğer öfkesini boşaltmak için beni öfkeyle becermeyi planlıyorsa, ona ne isterse verirdim. Bu gece onu rahatlatmak için her şeyi yapardım.

", " dedi, yatağı altına girerken ses tonu talepkârı.

Ayakkabılarım dışında her şeyimle yatağa tırmanırken sırtım ona dönüktü.

Sevin kollarını belime doladı ve bana sarıldı. O kadar sessizdi ki, "Seni hep böyle hırpalar mıydı?" diye sorana kadar uyuyup uyumadığından emin olamadım.

"En başında değil ama son birkaç yıldır, evet. hiç çok kötü dövmedi ama bazen tokatlıyor ya da itip kakıyor. Sözlü olarak da çok kötü davranıyor."

Sevin daha ağır nefes almaya başladı, beni daha sıkı kavradı ve kendine daha da sıkı çekti. Gözlerimi kapatarak ona doğru gevşedim. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra elini indirdi ve tişörtümün altından karnımın üzerine koydu, başparmağıyla tenimi nazikçe okşadı.

Bebeğimizi düşündüğünü, çoktan gitmiş olan bir şeyi umutsuzca ve boşuna aradığını biliyordum. Bu kalbimi kırıyordu. Yarın ona her şeyi, yaptıklarımı haklı çıkarabilecek bir şekilde nasıl açıklayacaktım?

erken saatlerinde Sevin'le birlikte uykuya daldık, eli karnımdan hiç ayrılmıyordu.

Sabah güneşi pencereden içeri süzülüyordu. Uyandığımda ve yatağımı okşadığımda gitmişti. Ben daha çıldıramadan kapı gıcırdayarak açıldı ve arkasından kapandı. Sevin'in elinde karton bir tepsi içinde iki poşet fast food kahvaltı ve iki kahve vardı.

Bana bir kahve çantalardan birini yanımdaki komodinin üzerine koyarken doğruldum.

"Ye," dedi basitçe. Ruh hali dün gece bana sarıldığında olduğundan kesinlikle daha karanlıktı. Muhtemelen birazdan yapacağımız konuşmaya hazırlanıyordu.

Bana gelince, zihinsel olarak buna hazırlanmanın hiçbir yolu yoktu. Yemek yerken güneş onun lacivert gözlerine öyle bir vurdu ki kalbim sıkışmaya başladı. Saçları uykudan dağılmıştı. En son tıraş olalı en az birkaç gün olmuştu. Sevin çok güzel bir adamdı. Dodge City'de yaşamak ve onunla birlikte olmamak zorunda kalırsam, beni asla affetmeyecekse onu açıkça sevmeme izin verilmezse bununla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum.

Kahvaltıdan sonra bana duş almamı söyledi. Daha sonra, kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapıda durdu ve saçlarımı yavaşça taramamı izledi. Kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyordum.

"," dedi. Zamanın geldiğini biliyordum.

Yatağa oturup yere baktım ve terli elimi ovuşturdum. Avuç içlerim uyluklarımda geziniyordu. Sevin, sanki öfkesinden bana yaklaşmak istemiyormuş gibi odanın karşı tarafındaki duvara yaslanmış duruyordu. kontrol edilemez hale geldi; en azından ben onun bu kadar uzakta durmasını böyle yorumladım.

Sonunda ona baktığımda, bana sadece başını salladı. Ben de konuşmaya başladım.

"Ayrılmadan yaklaşık bir ay önce hamile olduğumu öğrendim. Kendimden gerçekten uzaklaşmaya başladığımı hatırlarsın. Sana söylemek istedim ama yaparsam, sende kalması için ısrar edeceğini biliyordum. İkimiz de kaçmadıka bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamadım. Bunu Elle'e yapamazdım. Aynı zamanda kürtaj da bir seçenek değildi. Bu hala bizim ocuğumuzdu. Yardıma ihtiyacım vardı, bu yüzden riskli bir karar verdim. Anneme bize... her şeye."

Sevin'in bakışları yerden kalktı ve gözleri deliciydi. Yüzünde şok ve öfke karışımı bir ifade belirdi. "Annen mi? Olga bunca zamandır biliyor muydu?"

"Evet."

"Peki ya Lance?"

"Babam bugün hâlâ bilmiyor. Emily de bilmiyor. Başka kimse bilmiyor."

"Lanet olsun. Buna inanamıyorum."

"Adelaide yerine anneme sırrımı açtım çünkü Addy'nin sana söylemesinden korktum. Annem beni Wichita'da bir eve yerleştirdi. Orada yaşayan yaşlı kadın büyükannemin ikinci ya da üçüncü dereceden kuzeniydi. Annem hamileyken orada kalmam için ona para verdi. Bilmiyorum o zamanlar bazı hafta sonları gittiğini hatırlıyor musun? Beni ziyaret ediyordu."

"Evet. Elle'i sözde kuzenlerini ziyaret etmek için terk etmesinin hep garip olduğunu düşünmüşümdür."

"O garsonluk işi de bulmuştum. Dean'le ilk kez o zaman tanıştım, ancak hamilelik sonrasına kadar hiç birlikte olmadık. Restoranın müdavimlerinden biriydi."

"Lanet olası pislik."

"Çok korkmuştum Sevin. Seni çok özledim, sana hasret kaldım. İçimde senden bir parça taşıyordum ve bunu sana söyleyemiyordum. Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım. Biliyorum acele etmişim gibi görünüyor.

sorumsuzca bir karardı ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim. O anda başka bir çözüm göremedim. Kız kardeşimin öğrenmesi riskini göze alamazdım, özellikle de bu durumdayken."

"Bilmeye hakkım vardı!"

"Bebeği evlatlık vermeme izin vereceğinizi dürüstçe söyleyebilir misiniz?"

"Kesinlikle ."

"Ve ben bunu biliyordum. Sana haksızlık ettim. Biliyorum. Ama kız kardeşim için en iyisini düşünerek bir karar verdim."

"Peki ya kızımız için en iyisi neydi... anne ve babasının onun hayatında olması?"

"Kendimi anne olmaya hissetmiyordum."

"Onu alır ve kendim büyütürdüm. Elle'nin bunu öğrenmesine gerek kalmazdı. *Bir şeyler* bulabilirdim. Kahretsın... O benim kızımdı! *Benim* . Bir yolunu ! Tanrım, Evangeline! Nerede o?"

Kalbim kırılıyordu çünkü hak ettiğı cevaplara sahip değildim. "Kapalı bir evlat edinmeydi. Bilmiyorum Sevin. Bilmiyorum. Ben biliyorum. Bunun için benden nefret ediyorsun. Bu yüzden o doğduğundan beri her günümü kendimi cezalandırarak geçirdim. Senden aldıklarım için kendimi asla affetmeyeceğim ve sen de beni affetmemelisin."

Yüzümü kapattım ve gözyaşlarına boğuldum. Daha hikâyenin zor kısmına bile gelmemiştim.

Birkaç dakika sonra öfkesi yatıştı. Başını duvara yasladı, gözlerini kapattı ve , "Bana doğduğu günü anlat. Bana her şeyi anlat."

"Yağmurlu bir gündü. İsteyken bazı kasılmalar hissetmeye başladım ve hemen annemi aradım. Sadece benim için özel bir cep telefonu ayarlamıştı. aramalar."

Sevin inanamayarak başını salladı.

"Gerçekten çok korkmuştum. Hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim. Annem birkaç saat sonra geldi ve o zamana kadar kasılmalar beş dakikadan daha az aralıklarla oluyordu, biz de hastaneye gittik. Birlikte çalıştığı evlat edinme temsilcisini arayarak gelişmelerden haberdar etti."

"Benim iznim olmadan onu evlatlık vermenize izin mi verdiler?"

"Onlara babanın kim olduğunu bilmediğimizi söyledik. Babanın imzasının gerekmediği tek durum bu."

Kendi kendine bir şeyler mırıldanırken yüzü ve kulakları kızarıyordu.

Devam ettim, "Kasılmalar gerçekten kötüydü ama hiç genişlemiyordum. Bunun sebebinin bebeğin ters yöne olduğunu anladılar. Ters dönmüştü. Bu yüzden her şey doğal doğum yapmam için yeterince ilerlemiyordu. Çok korkmuştum çünkü bana acil sezaryen yapmak zorunda kalacaklarını söylediler. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum." Ayağa kalktım ve devam etmeden önce odada biraz dolaştım, masanın yanında durdum ve destek için ona yaslandım. "Her şey çok hızlı oldu. Beni aceleyle ameliyathaneye soktular, ilaç verdiler. Annem tam başımın yanındaydı. Hiçbir şey hissedemiyordum ve yüzümün önünde mavi bir bölme vardı, bu yüzden doktorun ne yaptığını göremiyordum. O anda seni düşündüm, yanımda olup elimi nasıl tutacağını. Orada olmanı istedim. Çok korkutucuydu ama hissettiğim muazzam suçluluk duygusuyla kıyaslandığında korku hiçbir şeydi."

"Haklısın, orada olmalıydım. Nerede olursam olayım, bunun sadece lanet olası bir gün olduğunu düşünüyordum, belki işte ya da Elle ile evde. O sırada sen benim çocuğumu doğuruyordun. Bunu idrak bile edemiyorum. Bu çok boktan bir şey."

Aniden bana doğru yürüdüğünde, içgüdüsel olarak duvara doğru geri .

"Neden benden öylece uzaklaştın?" "Bilmiyorum."

Sanırım yıllarca Dean ile yaşadıktan sonra, birinin bana öfkeyle yaklaşmasının fiziksel olarak cezalandırılmam anlamına geleceğini hissetmek benim için ikinci doğaydı.

"Sana el kaldıracağımı mı sandın?"

"Bunu neden yaptığımdan emin değilim. Belki de içgüdülerim böyleydi."

"Seni asla onun yaptığı gibi incitmem. Beni anlıyor musun?"

"Evet."

Aslında Sevin bana hiç dokunmadı. Bana sarılmasına ihtiyacım varmış gibi hissediyordum ama bunu istemeye cesaret edemiyordum. Odanın karşı tarafına, benden uzağa doğru ilerledi.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Onu kucağına aldın mı yoksa öylece götürdüler mi?" diye sordu. Ses tonu acıydı.

"Çıktığını hissetmedim. Ağladığını duydum ve doğduğunu o şekilde anladım. Onu yanıma getirdiler ve yüzüme yaklaştırdılar. Ona bakmamaya çalıştım. Bakarsam onu asla korkuyordum. Teni yanağıma değdiğinde çok yumuşaktı. Çok tatlı bir kokusu vardı. Gözlerim kapalıyken onu öpmek için yüzümü çevirecektim ama onu çok hızlı götürdüler."

"Bu kadar mıydı?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Evrakları imzalamama izin verilmeden önce 48 saatlik bir bekleme süresi gerekiyordu... Fikrimi değiştirme ihtimalime karşı. Ben de

onu bana getirmemeleri gerektiğini açıkça belirtti. İlk gece, gecenin bir yarısı yürüyüşe çıkmaya çalışıyordum. Sezaryen beni çok acı içinde bırakmıştı ama etrafta dolaşmaya çalışmam gerektiğini söylediler. Sonunda tesadüfen bebek odasının önünden geçtim. Annem içeride onu tutuyordu. O an annemin bir hain gibi davrandığını hissettim.

Çünkü ondan vazgeçmem için beni en çok zorlayan oydu. Annemin gözleri yaşarmıştı. Bebek kontrolsüzce ağlıyordu. Sanırım ona mama vermekte zorlanıyorlardı."

için durmak zorunda kaldım. Doğum hakkında ilk kez yüksek sesle konuşuyordum ve anılarla baş etmek zordu. Konuşamazken Göz teması kurduğumda, Sevin'in yüzüne bile bakmadan ondan yayılan acıyı hissedebiliyordum.

"Anneme, bebeği görmemem konusunda kararlı olduğu halde çocuk odasına gizlice girdiği için kızmıştım. Ona doğru yürüdüm ve

bebeği ondan al." Sonrasında olanları dūřındukçe gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı s z lmeye başladı. "Onu kollarıma aldıktan birkaç saniye sonra ağlamayı kesti. Bir şekilde ben olduğumu biliyordu."

Sevin yatağa oturdu ve yüzünü kapattı. Ağlayıp ağlamadığını anlayamadım. Bir yanım hikâyeyi durdurmak istiyordu ama her şeyi bilmesi gerekiyordu. Başka bir zaman anlatmak daha kolay olmayacaktı.

Gözlerimi sildim. "Küçük ağzıyla g  s m  arıyordu. S t m yeni gelmeye başlamıştı. İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında onu beslemenin hiç de iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama o anda önemli olan tek şey bebeğimi rahatlatmaktı. Anneme odadan çıkmasını söyledim. Sonra oturdum, hastane  nl ğ m  açtım ve hemen yapıştı. Hemşire geldi ve onu beslemeyi bırakmamı, mamaya alışması gerekirken onu anne sütüne alıştırmanın kötü bir fikir olduğunu söyledi. Ama ben duramadım. Ona verebileceğim tek şey buydu... ona verebileceğim tek şey. Ona bu kadar çabuk aşık olacağımı hiç tahmin etmemiştim. Onu çok seviyordum, sadece benim olduğu için değil. senin."

Hikayenin bundan sonraki kısmı benim için en zor olanıydı.

"Biraz tükürdü, ben de onu temizlemek için battaniyesini açtım..." Gözlerimi kapattım. "İşte o zaman fark ettim ki..." Tereddüt ettim.

"Ne?"

"Doğuştan bir kusuru vardı. Kimse bana söylememişti." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sol kolunun alt yarısı yoktu." "Ne?"

"Ultrasonların hiçbiri bunu yakalayamadı. Bunun sadece genetik bir olduğunu, buna neden olacak özel bir şey yapmadığımı söylediler."

Başını ellerinin arasında tutarken kulakları kızarıyordu. Belki de durmam gerekiyordu.

Bana döndü, gözleri şişmiş ve kızarmıştı. "Ondan sonra onu nasıl verirsin?"

Hik yeye devam etmek için kendimi zorladığımda g  s m deki ağrı daha da arttı.

"Evlat edinen aileye kolundan bahsedildi. Ayrıca şüphelerim olduğunu öğrendiler ve belgeleri kısa süre içinde imzalamazsam vazgeçmekle tehdit ettiler. Fikrimi değiştirmem için sonsuza kadar bekleyemeyeceklerini söylediler. İyi bir evi olmayacağından korkuyordum. Annem

Bana baskı yapıyor, en kaçmamın tüm nedenlerini hatırlatıyor ve bebeğin kusurlu olması nedeniyle başka bir aile bulmanın daha zor olacağını söylüyordu."

"Yani sen yaptın... sadece... kağıtları imzaladın," dedi kuşkuyla.

"Ona veda bile etmedim çünkü edemedim. Ne kadar ironik.

Bu mu? Seni bıraktığım gibi bebeğimizden de vazgeçtim. Yani, gördün mü? Tüm bunlar... işte bu yüzden bu kadar kötü bir insanım, işte bu yüzden o zamandan beri yaşadığım hayatın her parçasını hak ettim."

"Nerede olduğunu öğrenmenin bir yolu yok mu?"

"Dediğim gibi, bu kapalı bir evlat edinmeydi. Ailenin soyadını bile bilmiyorum."

Bana dönmeden önce uzun bir sessizlik anı yaşandı. "benziyordu?"

Ona söylemek yarasına tuz basmak gibi ama artık kendini tutamazdı.

"Sana benziyordu. Tıpkı senin gibi."

Sevin yataktan fırladı. "Biraz hava almam lazım."

Kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Kendimi boşlukta hissederek yatağa kıvrıldım ve keşke acımı dindirecek ilaçlarım olsaydı diye düşündüm.

Her şey kafama dank ettikten sonra garip, neredeyse sakinleştirici bir sis çöktü. Uzun bir koşudan sonra ya da panik ataktan çıktıktan sonra hissettiklerinize benziyordu. Aynı zamanda bir rahatlama hissiydi, sanki en kötüsü sona ermiş gibiydi. Sevin'e çocuğunu verdiğimi itiraf etmekten daha kötüsü olamazdı.

Bir saat sonra kapı açıldığında, yürüyüşten dönen Sevin'in gözleri iri ve telaşlıydı.

Telaşla sırtımı yatak başlığına yasladım. "Ne oldu?"

Göğsünü sıkarak nefesini tutmaya çalıştı. "Nerede olduğunu biliyorum."

BÖLÜM 24

SEVİN

"Onu gördüm... kızımızı." "Ne?"

"Annen yalan söyledi."

"Bu mümkün değil."

"Yalan söyledi! Kızımızın nerede olduğunu biliyor." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Her şey şimdi yürüyüşümde aklıma geldi." Kelimeler çok hızlı dökülüyordu ağzımdan. "Bir süredir Spearville'deki bu kiliseye gidiyorum. Ayda birkaç Pazar kafamı boşaltmak için oraya gidiyorum. Her zaman en arka sırada otururum.

Birkaç kez dikkatimi çeken bir aile vardı çünkü

Kızlarından birinin kolunun alt yarısı yoktu. Saçları kız kardeşlerinininkinden daha koyuydu. Bana üvey kardeşlerimle beni ne kadar çok düşündüğümü hatırlıyorum; üç sarışın ve göze batan koyu saçlı bir çocuk."

"Ama bu bir tesadüf olabilir. Bu o olduğu anlamına gelmez Sevin."

"Bitirmeme izin verin. Bu aileye dikkatimi çeken bir diğer de babanın her zaman çok tanıdık gelmesiydi. Bağış sepetini arkasındaki insanlara ya da barış işareti yapmak için bir iki kez arkasını döndüğünde, onu bir yerden tanıdığımı yemin ederdim ama asla . Bir gün buldum. Bir keresinde Sutton'a gelen adamla aynı kişi olduğunu hatırladım. Bu adam lobideydi. Resepsiyonist ona bir zarf verdi ve sonra gitti."

". "

"O anda bana biraz şüpheli gelmişti, bu yüzden Jeannie'ye zarfın içinde ne olduğunu bilip bilmediğini sordum. Para ve Olga'nın ofise gelip parayı adama vermesi talimatını verdiğini söyledi. İşinin evde yapılmasını istememiş olmalı. Bunun bir tür hayır bağışı olduğunu, belki de fakir olduklarını falan düşündüm. Bir daha hiç düşünmedim... ta ki şimdiye kadar."

Ağzını kapattı. "Aman Tanrım."

"Onu gördüm, Evangeline. Sadece arkadan. Uzun, siyah saçları var. -Tıpkı senin gibi, biraz tombul ve değerli olması dışında. Bu o. Ben sadece Öyle olduğunu biliyorum. Annen bunca zaman onun için onlara para vermiş olmalı."

"Buna inanamıyorum."

Eşyalarımızı toplamaya başladım. "Ne yapacağımı düşünmem gerek."

"Ne demek istiyorsun? Yapabileceğin hiçbir şey yok. O yasal olarak onların." "O hala benim kızım."

Evangeline'e, biz işleri yoluna koyana kadar bir süreliğine Addy ve Luke'un yanına taşınmasının en iyisi olacağını söyledim. Evangeline'i bıraktıktan sonra ilişkimizi onarmayı düşünmek için o bombayı patlattım. Hâlâ şoktaydım ve nasıl ilerleyeceğimi anlamaya çalışıyordum. Biriyle yüzleşmeden önce mümkün olduğunca çok yasal bilgiyle donanmak istiyordum.

Ne yazık ki, okuduğum her şey temelde bunun kesin ve kuru olmadığını belirtiyordu. Ebeveyn haklarını talep ederek evlat edinmeye yasal olarak itiraz edebilirdim, ancak bu kolay bir süreç olmayacaktı ve hiçbir şey garanti değildi. Küçük kızıma bunu yaşatmak adil miydi?

Benim küçük kızım.

Hâlâ tam olarak aklıma yatmamıştı.

Onu görmem gerektiğini bilmem dışında pek çok şey belirsizdi. Haberi öğrendiğimden beri kiliseye döndüğüm tek seferde orada değildi.

Sadece bir kişi onu nerede bulacağını biliyordu. Olga'yla yüzleşme vakti gelmişti. Öğleden sonra ortasıydı. Lance'in evde olduğundan emin olmak için kontrol ettim.

Sutton Provisions ve Emily'nin ana eve gitmeden önce gittiğini söyledi.

Olga kapıyı açtığında elinde bir çamaşır sepeti vardı. Günün o saatinde beni gördüğüne şaşırılmış görünerek başını eğdi. "Sevin."

Belki de yüzümdeki ifadeydi. Ya da belki de cevap olarak hiçbir şey söylemediğim gerçeği. Yüzündeki gülümseme çabucak kayboldu.

Dişlerimi sıktım. "Nerede o?" "Kim?"

"Kızım. Nerede yaşıyor?"

Olga amaşır sepetini bıraktı ve yüzü bembeyaz oldu. Başını eğerek içeri girmem için kenara çekildi.

"Sana ne zaman söyledi?"

"Birkaç gün önce."

"Hiçbir şey yapamazsın Sevin."

"Nerede yaşıyor?" diye tekrarladım.

"O küçük kıza sorun ıkarmayacağına söz ver." "Cevap ver bana!"

"Spearville."

"Kim bu insanlar?"

"Robert ve Genia Simonsen. Onlar iyi insanlar." "Onları sen mi seçtin?"

"Onları evlat edinme ajansı buldu. En iyi değerlere sahip olduğunu düşündüğüm ve yerel oldukları gerçeğine dayanarak ailenin seçilmesine yardımcı oldum."

"Onlara para mı veriyorsun?"

"ok çalışıyorlar ama durumları iyi değil. Geinebilmeleri için onlara biraz daha fazla veriyorum."

"Neden Evangeline'e tüm bunların olduğunu söylemedin?"

"Onun bu işe karışmaması en iyisiydi. O zamanlar çok savunmasızdı. İkimiz de bunun bu şekilde olması gerektiğini biliyoruz, Sevin. Elle'in -Tanrı ruhunu şad etsin- ikinizin ne yaptığını öğrendiğini bir düşünsene..."

"Bunu bir suç işlemişiz gibi söyleme. Aşık olmaktan başka bir şey yapmadık. Elle söz konusu olduğunda günahlarımı telafi ettiğime eminim ve bunu sen de biliyorsun. Benim yaptığım kadar onun kıını silmesine yardım ettiğini görmedim." Bu yorumumdan hemen pişmanlık duyarak, "zr dilerim Olga. Ama bunun neden yanlış olduğunu anlamam gerekiyor."

"Lance bunu ondan sakladığımı ğrenmemeli. Bu aile yeterince şey yaşadı."

"Yani Lance üzülmesin diye onun varlığını unutmam... bu konuda çenemi kapatmam mı gerekiyor? Bu benimle ve ocuğumla ilgili. Bunun seninle, Lance'le ve hatta Evangeline'le hiçbir ilgisi yok. Adresleri ne?"

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Ama onu nerede bulacağımı bilmem gerek. Bana isimlerini verdin. Eğer bana söylemezsen, onları yine de bulacağım."

"Spearville'de 10 Lowell Lane." "Onun adı ne?"

"Rose."

Rose mu?

Bu nasıl olabilir?

"Rose?"

"Evet."

"Bu benim annemin adı."

"Biliyorum, Sevin."

"Ona bu ismi kim verdi?"

"Evangeline."

"Anlamıyorum. Madem bebeği verecekti, neden adını Rose koymak istedi?"

"İsmi saklamayı kabul etmedikleri sürece belgeleri imzalamadı. Sözlü bir anlaşmaydı. Anlaşmaya uyup uymadıklarını gerçekten bilmesinin bir yolu yok. Buna mecbur değillerdi. Simonsen'ler ismin önemini bilmiyorlardı. Evangeline kendini inanılmaz derecede suçlu hissetti ve sanırım bebeğe Rose adı verilirse, belki de bir parçanızın bir şekilde hep onunla olacağına inanmak istedi."

Beyzbol şapkamla tribünün en ucunda, en üst sırada oturuyordum. Uyum sağladığım söylenebilirdi. Kimse beni sorgulamadı. Herhangi birinin babası, kardeşi ya da amcası olabilirdim. Her Salı ve Perşembe Greenbush Field'da oynanan T-ball maçlarının demirbaşı olarak hiçbirini kaçırmazdım.

Olga bana Simonsen'lerin adresini verdikten sonra, şey yapmadan önce birkaç gün elimde tutmuştum. İlk planım kapılarını çalıp kim olduğumu açıklamak ve çocuğumu görmeme izin vermelerini talep etmektir.

O ilk gece iki katlı mütevazı evlerine vardığımda, arabamdan pencerelerine bakmak için dürbünümü kullandım. İlk kez kuzguni saçlı güzel kızımın yüzünü gördüm. Evangeline'in uzun, gür saçlarına sahip olsa da yüz hatları tamamen bana benziyordu. Bir aynaya bakmak gibiydi. Buna inanamıyordum. Hafif tombuldu, gözlerini neredeyse kapatan uzun perçemleri vardı ve domuz kuyruğu takıyordu. Bana biraz *Monsters, Inc.* filmindeki Boo karakterini hatırlattı. Bu benim kızımdı. Vay anasını.

Dürbünümü yavaşça bırakarak gözlerimdeki yaşları sildim ve gelmeye çalıştım. Kız kardeşleriyle birlikte televizyonda bir şeyler izliyor ve kahkahalarla gülüyordu. Birdenbire, içeri dalma planım

ve onun üzerinde hak iddia etmek pek de parlak bir fikir gibi görünmüyordu. Aslında çok saçma görünüyordu. Onu korkutmak istemedim. Bu yüzden her şeyi erteledim ve bir süre bu güzel çocuğun uzaktan tadını çıkardım. Her yolculukta varlığımı belli etme niyetiyle gidiyordum ve her seferinde bundan vazgeçiyordum.

İzleyici olarak hareket ettikçe Rose'un iyi bir hayatı olduğu daha da netleşti. İyi bakılan ve gerçekten sevilen mutlu küçük bir kızdı. Bunun farkına varmak kendimi ortaya koymamı daha da zorlaştırdı.

Ben de Görünmez Baba oldum.

Haftalarca.

Evangeline'in Salı ve Perşembe günleri ne yaptığımı hakkında hiçbir fikri yoktu. İlişkimiz geçici olarak durma noktasına gelmişti. rahat bırakıyorduk. Günlerini Addy ile , yeniden açılış için dükkânın yeniden düzenlenmesine yardım ediyordu. Evangeline muhtemelen başka nedenlerle ondan uzak durduğumu düşünüyordu ama beni uzak tutan asıl neden bir süreliğine Rose'un durumuna odaklanma ihtiyacımdı.

Lance ve Olga, Evangeline'in boşandığını ve Addy ile birlikte yaşadığını bilseler de, henüz kimse Lance'e bir torunu olduğunu söylememişti. Elbette kimse ona söz konusu torunun babasının kim olduğunu söylememişti. Şimdilik böylesi daha iyiydi.

Evangeline o ilk seferde Rose'u görmeye gittiğimi biliyordu ama işten sonra haftada iki kez Spearville'e döndüğümünden haberi yoktu. Rose'un hayatını herhangi bir şekilde sekteye uğratmam fikrine karşı olduğunu açıkça belirtti. Ama sadece kızımı görmeye ihtiyacım vardı. Rose'un oyunları onunla geçirdiğim özel zamanlardı. O kadar özeldi ki, zavallı küçük kızın bundan haberi bile yoktu. Bu şekilde kimse incinmezdi.

Ta ki bir gün ayağım kayana ve istemeden kendimi ele verene kadar.

Her Perşembe olduğu gibi başladı. Öğleden sonra geç saatlerdi ve güneş, beş ve altı yaşındaki T-ball oyuncularını ve ebeveynleriyle dolu çimenli sahanın üzerinde batmaya başlamıştı. Bazı insanlar katlanır sandalyeler kurarken diğerleri tribünlerde takılıyordu.

Elimde seyahat kupası kahvemle en üst sıradaki yerimi aldım. Bu sporla ilgili çok fazla bekleme vardı. İster boşluğa baksın, ister diğer çocuklarla kıkırdasın ya da gerçekten oynasın, her saniyesini onu izleyerek geçirirdim. Ne zaman sahaya çıksa, kalbim yerinden çıkacakmış gibi olurdu. Gururla dolar, onu daha iyi görebilmek için hep ayağa kalkardım. Tek koluyla yapabildikleri inanılmazdı. O

tek sağ koluyla topa vurur ve birinci kaleye koşardı. Topa vururdu. neredeyse her ilk denemede. Onun için yapılan tezahüratlar her zaman en yüksek olanıydı. Simonsen'lere onu engeline meydan okuyacak bir spora yönlendirdikleri için teşekkür etmeliyim. Kolunu kullanmak zorunda kalmayacağı futbol ya da başka bir şeyle de uğraşabilirlerdi ama belli ki ona aklına koyarsa her şeyi yapabileceğini göstermek istemişler.

Başıboş bir top benim oturduğum yerin yakınındaki sahanın köşesine kadar geldi. Nedense Rose herkesten ayrılarak topun peşinden gitti. Bir adrenalin patlaması yaşadım. Bana doğru attığı adımda kalbim daha hızlı çarpıyordu. Daha önce hiç benim yönüme doğru gitmemişti. Top sonunda tribünlere doğru yuvarlandı. Onu aramaya başladı.

Yaptığının doğru olup olmadığından emin olamadan, aşağıya doğru yürüdüm.

Tribünlerin arkasına geçtim ve topu aradığı yere doğru ilerledim. Ufacıktı. Orada tek olmamalıydı. Ya ben kötü bir insansam? Ve neden kimse onun oyundan çıktığını fark etmemişti?

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Bir top arıyorum."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve onun küçük tatlı sesini ilk kez net bir şekilde duyduğum anın tadını . İçimde dolaştı ve kalbimi sıkıştırdı.

"Bulmana yardım edeceğim."

Beni tribünlerin arkasına kadar takip etti. Topa dair hiçbir iz yoktu.

"Özür dilerim. Burada olduğunu sanmıyorum." "Tamam."

Uzaklaşmaya başladı.

Onu hazır değildim. "Bekle." Durdu ve arkasını döndü.

Şaşkın küçük geyik gözlerine uzun uzun baktım. Bana tıpatıp benzemesine rağmen gözlerinin aslında Evangeline'inkiler gibi kahverengi olduğunu fark edince gülümsedim.

"Bana bir iyilik yap, tamam mı? Bir daha böyle dolaşma. Ve yabancılarla konuşma. Ben iyi bir adamım, ama herkes öyle değil. Sen de asla Özellikle de etrafta başka yetişkinler yokken." "Özür dilerim."

" değil. Sadece bunu bir daha yapma, tamam mı?"

"Tamam."

Tekrar uzaklaşmaya başladı. Duygularımla mücadele ediyordum çünkü onun gitmesine izin vermek istemiyordum. Gözlerim sola doğru kaydı ve birden çimlerin üzerinde duran parlak beyaz bir beyzbol topuna takıldı.

"Rose!" Seslendim.

Arkasını döndü.

"Topu buldum! İşte burada." Topu almak için koştum, sonra onun beklediği yere doğru yürüdüm, diz çöktüm ve topu ona uzattım.

"Adımı nereden biliyorsun?"

Kahretsin.

"Çılgınca bir tahmin. Güle benziyorsun belki de?" "Top için teşekkürler."

Varlığınız için teşekkürler.

Diz çöküp gitmesini bekledim. Nedense gitmedi. Orada öylece durup gözlerimin içine baktı. Sadece bir ebeveyn ve çocuk arasında var olabilecek garip bir kozmik bağ gibiydi. Bir şey üzerime geldi ve mantığıma aykırı olarak ellerimi yüzüne götürdüm ve onu kendime doğru çekerek alnından öptüm. Avuçlarım yanaklarında sarılı kaldı. O anda bir aydınlanma yaşadım. Bu Hayatım boyunca sorduğum tek sorunun cevabıydı. Sonunda amacımı, bu dünyaya ne için geldiğimi, neden bu dünyaya gelmeme izin verildiğini biliyordum.

Annem öldüğünde yaşıyordum. Ben bu değerli insana hayat vermek için doğdum.

Düşüncelere dalmış çünkü ellerimin hâlâ yüzünde olduğunu unutmuşum. Sonrasında ayak sesleri duydum, ardından bir adamın sesi geldi.

"Hey! Kızımın üzerinden çekil!"

Geri sıçradım.

Diz çöktü ve ellerini kadının omuzlarına koydu. "Bu adam sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey, baba. Sadece topumu bulmama yardım etti. Sonra da beni öptü." Yavaşça bana dönerken gözbebekleri neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Ellerimi kaldırarak, "Düşündüğünüz gibi değil," diye yalvardım.

"Kızım tarlada kayboldu, onu open yabancı bir adamla ortaya çıktı ve düşündüğüm gibi değil! Düşündüğüm gibi değil mi? Bunu polise anlatacaksın!"

"Bay Simonsen... Robert..." Dedim ki.

Gözlerini kıstı. "Adımı nereden biliyorsun?"

Rose'un önünde söyleyemezdin ama hapse atılmak istemiyorsam kendimi açıklamam gerekiyordu. "Benim adım Sevin Montgomery. Olga Sutton'ı tanıyorsun..."

Onu tuttuğu yerden bıraktı. "Rose, koçlarının yanına dön." Gitmek için tereddüt etti, bir ona bir bana baktı. " git!" diye bağırdı. Diğer oyunculara doğru koşmadan önce bana bir kez daha baktı.

Rose'u duyamayınca bana baktı. Sesi alçaldı. "Peki ya Olga Sutton?"

"Beş yıl önce Olga Sutton bilgim dışında çocuğumun evlat edinilmesini ayarladı."

"Bu delilik. Olga'nın kızı babasının kim olduğunu bile bilmiyordu." "Bu bir yalandı. Babası benim."

"Bunu kanıtlayamazsınız."

"Yüzüme bakın, sonra Rose'a bakın bana bunu kanıtlayamayacağımı söyleyin."

BÖLÜM 25

EVANGELINE

Addy gelecek hafta yapılacak büyük açılışa hazırlık olarak üniformasını ütölüyordu. Kalın lacivert kumaşın üzerine biraz buhar bırakırken ütuden yüksek bir vınlama sesi çıktı. "Ondan haber aldın mı?"

Bir tabureye oturmuş, kırıksıklıkları tek tek açmasını . "Hayır. Geçen Perşembe gecesinden beri . Günler geçtikçe, ilişkimizi asla onaramayacağımız konusunda daha fazla endişelenmeye başlıyorum."

Sevin'in Addy's'e son ziyaretinden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti. Çoğunlukla e-postalar aracılığıyla yeniden açılışın iş yönüyle ilgili olarak ona yardım ederken, benden fiziksel olarak uzak duruyordu.

Gerçi geçen hafta Rose'un üvey babasıyla beyzbol sahasında olanları itiraf etmek için gelmişti. Her hafta Spearville'e gittiğinden haberim yoktu. Bu, hayatımdan geçici olarak uzak kalışını açıklamaya yardımcı oldu. Sevin'in direnci sürpriz değildi. Simonsen'lerle yüzleşmesinin kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü belirtmiş olsam da, kaçınılmaz olduğunu biliyordum.

Görünüşe göre, Sevin o gün kimliğini açıkladığında Robert Simonsen yumuşamış, Rose'un hayatından uzak durması için ona yalvarıp yakarmış ve doğru bildiği her şeyin yalan olduğunu öğrenmenin küçük kızı mahvedeceğini belirtmiştir; Rose'un evlatlık olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı açıktır.

Robert Sevin'e, Rose'u gerçekten önemsiyorsa, onun hayatını bozmaya çalışmayacağını söyledi. Sevin Spearville'den yenilmiş ve kafası karışmış bir halde ayrıldı, özellikle de Rose'la yakın temasta bulunmak koşulsuz sevgi ve bağlılık duygularını pekiştirdiği için. Aynı zamanda, onu incinmekten korumak için bir sorumluluk hissetti. Durum şimdilik çözümsüz bırakıldı.

Rose'u düşünmediğim bir gün bile geçmedi. Onun için seçtiğim ismi muhafaza etmeleri kalbimi hem kırdı hem de ısıttı. Sevin benden çok daha güçlüydü, çünkü Gül'ün adını bile yüzünü görmek, ne yaptığımı bilmek.

Addy artık uzakta geçirdiğim zaman ve bunun arkasındaki nedenler hakkındaki tüm gerçeği biliyordu. Neredeyse her gününü beni pes etmemem için cesaretlendirmeye çalışarak geçirdi.

Sevin ile bir geleceğe.

Yeni ütülenmiş üniformasını kabartarak astı ve yerine oturdu. "Beş yıllık hasar kendini kolayca geri almayacak. Bu çok uzun süre mücadele etmek zorunda kalacağın bir savaş . Ona ihanet ettiniz. Ama suçluluk duygusu ve kendini cezalandırma enerji kaybedir. Size şunu sormama izin verin. Neden o eşekle bu kadar uzun süre evli kaldın?"

En kötü koşullarda bile beni güldürmenin bir yolunu bulduğu için Tanrı Addy'yi korusun. Neyse ki beni yalnız bırakan ve boşanma konusunda işbirliği yapan Dean'i tanımlamak için bu terimi kullanmasına kıkırdadım. Marihuana işine yönelik tehdit işe yaramış görünüyordu.

"Öncelikle Dean'in ailemi bulup onlara hamileliğimi söylemesinden korktuğum içindi ama aynı zamanda hem kız kardeşime ihanet ettikten hem de Sevin'i ve bebeğimi verdikten sonra daha iyisini hak etmediğimi düşündüğüm içindi. En kötü zamanımda, artık yaşamak istediğimden bile emin değildim. Depresyonum beni olaylara, özellikle de evliliğime karşı kayıtsız hale getirmişti. Striptiz de kendimden nefret ettiğimin ve kendime saygı duymadığının bir başka göstergesiydi."

"Tamam... Yani tüm bu yılları kendini cezalandırmaya odaklanarak geçirdin ve bu da seni hiçbir yere götürmedi. Bunun için yeterince zaman ve enerji harcadığını söyleyebilirim, değil mi? İçinizdeki gücü bulmanın zamanı geldi - hepimizde var.

Bazen korku, depresyon... tüm olumsuz şeyler tarafından gömülür. Bu Enerjinizi hayatınızı geri kazanmaya, Sevin'i geri kazanmaya odaklamanın zamanı geldi, eğer istediğiniz buysa."

"Elbette, benim istediğim de bu. Ama onun güvenini sarsarsam bunu nasıl yaparım?"

"Bunu oturup suçluluk duygusuna odaklanarak ve kendini utandırarak yapamazsın bebeğim. Senin güçlü olduğunu, uzun vadede burada olduğunu, seni mesafeye cezalandırmak için çok çabalasa bile hazır olduğunda onu bekleyeceğini bilmesi gerekiyor."

"Ama ya Rose'u verdiğim için beni asla affetmezse?"

"O değerli bebeği yaratmak için iki kişi gerekti. Tüm bu olanlarda onun kendi sorumluluk duygusunu baltalamayın. Evet, onu dahil etmeden bir karar verdiğiniz için kızgın ama aynı zamanda kendisine de kızgın. Size karşı daha dikkatli davranmadığı için, sizi en başta bu çıkmaza soktuğu için kendini suçlu hissettiğini itiraf etti. Bunu tamamen atlabileceğine dair size garanti veremem. Bazen acı veren şeyleri atlatamayız, sadece onlarla yaşamayı öğreniriz."

Addy çok bilgeydi. Olayları hep farklı bir açıdan görmemi sağlardı. "Peki, onun güvenini tekrar kazanmak istiyorsam... nereden başlamalıyım?"

"Kendinle başla. Bence benden başka biriyle konuşmalısın.

-bir profesyonel olarak- önce suçluluk duygusuyla yüzleşmelisin. Ancak o zaman Sevin için savaşmak için ihtiyaç duyduğunuz gücü yeniden kazanabilirsiniz."

Sonunda onun tavsiyesine uydum ve yerel bir terapist olan Dr. Zinger'den randevu aldım. Yerel olarak yeni hasta kabul eden çok fazla muayenehane olmadığı için onu görmek biraz zaman aldı.

Birkaç seanstan sonra, en çok kaçındığım konular hakkında konuşmama yardımcı olmuştu Ofis penceresinin dışındaki meşe ağacına bakarken tüvit koltuğuna gömüldüğümde, Sevin'in Elle ile olan yakınlığı, ölümünün koşulları ve Rose'dan vazgeçmek gibi en üzücü şeyleri açmıştım. O koltukta çok gözyaşı döküldü. Yüzleşmek

Bu zor konular kolay değildi ama nihai iyileşmem için gerekliydi. Dr. Zinger'in benim için hedefleri huzur duasına çok benziyordu: değiştirebileceğim şeyleri değiştirmek ve değiştiremeyeceğim şeyleri kabul etmek için güç kazanmak.

Sevin topun benim sahamda olduğunu açıkça belirtiyordu. Dükkânın yeniden açıldığı gün dışında ortalıkta görünmemişti. Ben çalışırken onu gizlice bana bakarken yakalıyordum, ama sohbet etmekten kaçınıyor ve o gece kutlama yemeğine hiç kalmıyordu.

Dr. Zinger ile seanslarım sırasında farkına vardığım şeylerden biri de Sevin'in bizim için her zaman savaşçı olduğuydu. İlk günlerde bile sahip olduklarımızdan emin ve kendinden emin olan hep oydu. Birbirimize kenetlendiğimiz sürece bizi hiçbir şeyin yıkamayacağını savunurdu. Ben her zaman kaçan taraftım. Artık kaçmıyorum. Artık öne çıkma, ona *olan* sevgimi kanıtlama, ondan kaçma değil, ona koşma zamanım *gelmişti*.

O gece Sevin'e giderken söylemeyi planladığım şeyi tekrar tekrar düşündüm. Kısa süre önce misafirhaneden taşınmış ve Dodge City'nin eteklerinde iki odalı küçük bir ev satın almıştı. Herkesten daha uzaktaydı ve bana göre bu taşınma onun bizden uzaklaştığını gösteriyordu.

Doğru yere geldiğime emin olmak için bir kâğıtta yazılı olan adresi iki kez kontrol ettim. Sevin'in evinin numarasını teyit , ön tarafa park etmiş tanıdık bej bir Toyota gördüğümde kafamdaki tüm pratik kelimeler buharlaşıp uçtu.

Nancy.

Onun burada ne işi vardı?

Eski Evangeline geri Addy's'e geri dönebilirdi. Bunun yerine, kalbim çarparak dışarı çıktım ve kısa süre önce satın aldığım ikinci el Chevy'nin kapısını çarparak istemeden de olsa kapattım. elbisemin eteği.

Vahşi bir sahiplenme duygusuyla kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı sertçe çaldım. Nefesimi verirken soğuk gece havasında nefesim görünüyordu.

Onu şimdi kaybetmeyecektim.

Kapıda görüldüğünde, tamamen giyinik olduğunu fark edince rahatladım. Mutfak tezgahında oturuyordu.

Sevin beni görünce şok olmuş gibiydi.

"Evangeline..." "Onun burada ne işi var?" Ben sordum.

"Nancy sadece ziyarete gelmişti."

Tabureden inerken, "iyi olacak..." dedi. "Evet, gitmelisin" diye karşılık verdim.

Sevin kaşlarını kaldırarak bana baktı, bariz kıskançlığıma tepki olarak ağzı beklenmedik bir şekilde eğlenceli bir gülümsemeye dönüştü.

"Özür dilerim, Nance. için teşekkür ederim."

"Elbette." Ona zorla gülümsedi. Bana daha fazla bakmadan kahverengi deri çantasını kaptı.

Onu kapıya kadar geçirdi ve yanağından hafifçe öpmeden önce ona bir şeyler fısıldadı. Böyle hissetmeye hakkım olmadığını ama kıskançlıktan çatlıyordum. Kendimi bu seviyeye getirmek için çok çalışmışım. Onu görmek için cesaretimi toplayabileceğim bir ve onun varlığı gerçekten hoş olmayan bir sürprizdi.

Kadın gittikten sonra, yüz ifadesi hâlâ hafif bir eğlenceyi yansıtırsa da bakışları deliciydi. "Bu çok kabaydı."

"Onunla birlikte olmanı istemiyorum."

"Onunla birlikte değilim. Beni kontrol etmeye geldi. Ona Rose'u anlattım. Bana yaşattığın onca şeyden sonra cidden kıskanıyor musun?"

"Evet. Kıskanıyorum. Ve pek çok şeye kızgıyım. Ama hepsinden kaçmaktan bıktım. Burada seninle olmak istiyorum. Rose hakkında içini dökmeni istiyorum."

benim için, onun için değil."

"Buna hazır mıyım bilmiyorum."

Onun bu itirafı boğazımda bir yumruya neden oldu.

"Biliyorum. Bana açılmaya hazır olmasan bile... Burada olduğumu ve hiçbir yere gitmediğimi bilmeni istiyorum. Yüzleşmek zorunda kalmamalıyız. Artık her şeyi tek başıma yapmak istemiyorum. Rose'u, Elle'i ya da verdiğim kötü kararları düşündüğünde burada olmak istiyorum. Acını paylaşmak istiyorum. Bana kızgınsan, beni incitse bile duygularını bana boşaltabilmen için burada olmak istiyorum. Artık babamın ya da herhangi birinin ne düşündüğü ya da gerçeği kimin öğrendiği umurumda değil. Sen benim gerçeğimsin. Bana doğal gelen tek şey seni sevmek. Artık kimse bana seni açıkça sevmeyeceğimi söyleyemez. Artık kaçmayacağım, Sevin."

"Gerçeklerden kaçmayı bıraktın mı?"

"Evet."

Parmaklarıyla işaret etti. "Buraya gel."

Ne yapacağından emin değildim. Bana dokunmak yerine elini cebine attı ve telefonunu aldı. Birkaç kez kaydırıdıktan sonra bana doğru çevirdi.

Ekranda siyah saçlı, güzel, küçük bir kızın resmi vardı.

Asla görmemem gereken bu görüntüye hazırlıksızdım; göğsüm aniden ağırlaştı. Aynı zamanda bu beklenmedik bir hediye idi. Fotoğraf yandan çekilmişti. Gülümseyen Rose'un üzerinde koyu mavi bir beyzbol forması vardı ve belli ki fotoğrafının çekildiğinden haberi yoktu.

"Ne kaybettiğimize bir bakın," dedi.

Telefonu ondan aldım ve gözyaşlarımı tutamayarak, "Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Evlat edinme konusunda mücadele etmeyeceğim. Kararımı . Onun dünyasını parçalamak istemiyorum. Onu çok seviyorum."

Ona doğru baktım. "Bence bu doğru bir karar."

Öfkeli bakışları içime işledi. "Asla yapmak zorunda kalmamam gereken bir şey."

"Haklısın."

"Ama ben de biraz sorumluluk alıyorum, biliyorsun. O zamanlar sana karşı daha dikkatli olmalıydım. Sana o kadar deli gibi aşkıttım ki her zaman en sorumlu kararları verir." "İkimiz de."

"Senin yanında duygularımı hâlâ çok az kontrol edebiliyorum. Bu yüzden uzak durmam gerekiyordu, bu yüzden Rose hakkında bir karara varmaya çalışırken benden haber almadın. Hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyorum. Nancy kısmen bu yüzden buradaydı. O aslında evlatlık. Öz ailesine karşı hisleri ve bunun gibi şeyler hakkında fikir almak istedim."

"Açıklamaya gerek yok. Neden uzak durduğunu da çok iyi anlıyorum."

"Senden uzak durmak kolay olmadı." Telefonu benden aldı. "Addy bana bir terapistte gittiğini söyledi."

"Evet. İleriye dönük olarak ne yapmam gerektiğini görmemde bana gerçekten yardımcı oldu"

Sonraki birkaç saati Rose söz konusu olduğunda hissettiklerimizi birbirimize açarak geçirdik. Sevin kendisinin de öfke sorunlarıyla başa çıkmak için bir terapistte gittiğini itiraf etti.

Sonunda cesaretimi toplayıp tuttuğum bir şeyi dile getirdim. "Burada seninle olmam gerek Sevin. Her gün. Sadece sözlerimle değil, eylemlerimle de seninle uzun soluklu bir ilişki içinde olduğumu kanıtlamalıyım. Arabam tüm eşyalarımınla dolu. I-"

"Bekle." İnanılmaz bir şekilde alnını kırıştırdı. "Benim yanıma taşınmak mı istiyorsun?"

"Evet."

"Buna hazır olduğumdan emin değilim."

"Seninle aynı odayı paylaşmayacağım. Sadece bir süreliğine seninle ilgilenmek istiyorum. Bana izin verir misin?"

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Yalvarmadan edemedim, "Lütfen" diye yalvardım.

Gözlerimdeki bakış ona ne kadar ciddi olduğumu göstermiş olmalı, çünkü sadece başını salladı.

O gece Sevin eşyalarımı taşımama yardım etti, beni odaya yerleştirdi. boş yatak odası. Bunun bir süre için son hamlem olması için Tanrı'ya dua ettim.

Sonraki birkaç hafta tamamen yeni rutine alışmakla geçti. Sevin ve ben onun evinde yaşıyorduk ama yakınlık yoktu. bana karşı hâlâ kapalı davranıyordu. Birlikte oturup yemek yiyor ya da günlerimiz hakkında konuşuyorduk ama fiziksel bir temasta bulunmuyordu.

Acı vericiydi, ama kendime sadece zaman geçtikçe niyetimin kanıtlanabileceğini hatırlatarak devam edeceğime yemin ettim. Soğuk davranıyor olsa da, her gün onunla birlikte olmaktan ve ona her zaman hak ettiği türden bir hayat vermeye çalışmaktan başka bir şey istemiyordum.

Addy'nin dükkanındaki işimden eve dönerken, her gün durup evini bir yuva haline getirmek için daha fazla eşya satın aldı. Sevin'in evinin şirin bir çiftçi verandası vardı, ben de oraya asmak için birkaç saksı bitkisi aldım. Beyaz oturma odasını pişmiş toprak rengine boyadım ve birkaç kanvas tablo astım. Mumlar koydum ve "ev" ve "umut" gibi ilham verici ahşap sözler astım ve tüm müziklerini düzenledim. Dışarıdan bakıldığında her şey mükemmeldi ama içi kırık döküktü.

Çabalarımın en zoru yemek pişirmektir. Her akşam birlikte güzel bir yemeğe oturmaya kararlıyım ama kahvaltı ya da tatlı dışında yemek yapmayı beceremiyordum. Geri kalan her şey cehenneme gitti. Addy's'ten eve ondan önce varmak için kasıtlı olarak acele ediyor ve internetteki tarifleri inceliyordum. Çoğu zaman yaptığım şeylerin Sevin'in hoşuna gidip gitmediğini anlamak zordu. Yemeklerimin en azından yenilebilir olduğundan emindim. Keyifli olmasını istemek benim için çok fazla olabilirdi. Dean her zaman sosisli sandviç, dondurulmuş tavuk nugget ya da peynirli makarna gibi yapımı kolay olan boktan yiyecekleri tercih ederdi. Sebzeleri hiç sevmezdi. Bu yüzden sağlıklı ve lezzetli yemekler pişirmek benim için oldukça yeniydi.

Haftalar geçtikçe, Sevin bana karşı biraz yumuşuyordu, ama bu salyangoz hızında gibi görünüyordu. Ve bana hiç dokunmadı. Asla. Bu çok acı vericiydi. Geceleri televizyon seyredirken karşısında oturduğumda onun kokusunu alabiliyor ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Kendimi tamamen diziye kaptırdığımı düşündüğü anlarda onu bana bakarken yakalıyordum. Kasıtlı olarak kendini tuttuğunu, beni istemesine rağmen o çizgiyi geçmeye hazır olmadığını biliyordum. Yine de gerekçesini anlamak, içimde biriken acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Ona olan fiziksel çekimim tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi, sadece uzun zamandır dokunulmadığım için değil, aynı zamanda neredeyse yirmi yedi yaşında olduğu için, gerçekten tüm erkek ve daha fazlasıydı.

Hayatında hiç olmadığı kadar yakışıklı ve yapılıydı.

Hayal kırıklığı beni gerçekten çok etkilemeye başlamıştı. Her şey bir gece televizyon saatimiz sırasında ev telefonunun çalmasıyla doruğa ulaştı. Sevin telefonu açmak için kalktı ve ahizeyi yatak odasına götürdü. Yorgunluk ve kıskançlık karışımı bir duyguyla kapıyı çaldım.

"Kiminle konuşuyorsun da telefonu diğer odaya götürüyorsun?" Cevap veremeden telefonu elinden kaptım.

"Kimsiniz?"

"Ben Nancy," dedi. "Nancy."

"Evet."

Patlamak üzereydim, dilimin ucunda o kadar çok kelime vardı ki. Ama bunların hiçbirinin adil olmadığını biliyordum. Ben yanında değilken o yanındaydı. Onu hayatından çıkarıp beni yanına almasını beklemek haksızlıktı. Ona çıkışmak yerine telefonu ona verdim ve dışarı çıktım.

Sevin odadan çıktığında gözle görülür bir şekilde üzgündü. "O sadece bir arkadaş, Evangeline."

"O zaman neden onunla konuşmak için uzaklaşmak zorunda kaldın?" "Çünkü seni üzmemek istemedim."

Aklımın sonuna geldiğimde haykırdım: "Çok . Beni affetmen için başka ne yapabilirim bilmiyorum. Sadece seni mutlu etmek istiyorum. Çok yoruldum. Sadece bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de yapayım!"

"Keşke bu kadar basit olsaydı." "Gitmemi mi istiyorsun?"

Gözlerini ovuşturarak yavaşça nefes verdi. "Hayır. Burada olman hoşuma gidiyor." "Burada olmamdan dolayı çok kayıtsız görünüyorsun."

"Kendimi korumaya çalışıyorum. Söz konusu sen olduğunda yarı yol yoktur, Evangeline. Hiç olmadı. Ya hep ya hiç. Rose'u öğrenmek tüm dünyamı sarstı. Seni organik olarak affetmek için zamana ihtiyacım var. Bu zorlayabileceğim bir şey değil. tekrar doğru yere gelene kadar seninle olamam."

"Bu arada ben ne yapacağım?" "Ne yapıyorsan onu yapmaya devam et."

"Yemeklerimle seni öldürmeye mi çalışıyorum?"

İkimiz de çok ihtiyaç duyduğumuz kahkahalara boğulduk.

Eğilip yanaklarımı hafifçe avuçladığında beni şaşırttı. "Gitme." istediğini söylemesi ihtiyacım olan tek motivasyondur.

Gülümsedim. "Tamam."

Buna degecek hiçbir şey kolay gelmez. Ama karşılığını , muhteşem olabilir.

Patlamamdan sonraki haftalarda, Sevin benim güven ihtiyacımın daha fazla farkında görünüyordu. Değişikliklerden biri de yemek pişirmeye başlamasıydı.

geceleri yanımda. Mutfakta yanımdan geçerken parmakları bazen sırtımı okşardı. En ufak bir dokunuş bile içimde cinsel farkındalık titremeleri yaratırdı. Bana sunduğu her ince temasın tadını çıkarıyordum.

Bir başka şey de bana evin etrafında küçük yapışkan notlar bırakmaya başlamasıydı. Bazıları sadece standart teşekkür notlarıydı: *Kıyafetlerim hiç daha temiz kokuyordu. Onlara ne yaptığınızı bilmiyorum ama kendimi koklamadan duramıyorum. Bu bir sorun.* Diğerleri gurme olmayan yemeklerim hakkında kibar önerilerde bulundu: *Belki de bir daha Tavuk Piccata yapmayalım.* Bazıları düpedüz komikti, banyo aynasında bulduğum gibi: *Saçın Eski bir İngiliz çoban köpeğinden daha fazla tüy döküyor. Fakirlere kazak yapmak için topluyorum.*

Birkaç gün boyunca, notlar oldukça vanilyaydı. Sonra bir gün Sevin'in odasında çamaşırları kaldırıyordum. Çekmecesinin üstündeki bir not gözümün içine bakıyordu. Göğsümü sıkmak zorunda kaldım çünkü bu not kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi hissetmesine neden oldu.

Bu sabah kahvaltıda çok güzel görünüyordun. İşe gitmek istemeyi gerçekten zorlaştırıyorsun.

Notlar hakkında hiç konuşmadık. Her birini aldım ve odamdaki bir kutuda sakladım. Bana her gün yenilerini bırakıyordu. Geceleri bana karşı davranışları pek değişmemiş olsa da, notlar duygularının evrimini ifade etmenin güvenli bir yoluydu.

Başka bir öğleden sonra, kıyafetlerimi değiştirmek için eve henüz dönmüştüm ki, komodinin üzerinden sarı bir yapışkan bana sataştı.

Dün gece giydiğin sütyensiz tişörtü tekrar giy.

gece yemekte gözleri göğüslerime kaydı ve basitçe "Bakıyorum notumu almışsın" dedi.

Mümkün olan en iyi şekilde kızararak gülümsedim ve "" diye cevap verdim.

Bu tür masum flörtler bir süre devam etti. Ta ki bir öğleden sonra mutfak tezgahındaki notun hiç de masum olmadığını anlayana kadar.

Akşam yemeği için zahmet etme. Bu gece yiyeceğim tek şey .

Orada uzun süre şok içinde durdum, kalbim çarpıyor ve vücudum heyecanla uğulduyordu. Çalar saatime baktığımda, bir saatten biraz fazla bir süre içinde evde olacağını fark ettim. Kıyafetlerimi kendimi ona hazırlamak için banyoya koştum.

Hazırlıksızdım, bacaklarımı günlerdir tıraş etmemiştim. Temiz ve pürüzsüz olduğumdan emin olmayı bitirdikten sonra, vücudumun her deliği karıncalanıyordu.

Gözlerimi kapatıp suyun üzerime dökülmesine izin verirkenki beklentim.

Kapı aniden açıldı ve sıçramama neden oldu.

Erkenciydi.

Her şey kaydedildiğinde panik hızla heyecana dönüştü. Buğulu camın arkasından onu, göğsünün ve kollarının belirgin kaslarını görebiliyordum. Siyah bir pantolon giyyordu. Deri kemerini çıkarıp yere attıktan sonra kıyafetlerinden sıyrılırken metal şingırdadı.

Kapı kayarak açıldı. Gözlerindeki açlık ondan daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Erkeksi kokusu buhar dolu küveti doyurdu.

"Benim için hazır mısın?"

Hevesle başımı salladım. "Öyle olduğumu biliyorsun."

İçeri girdi ve beni . "Duvara tutunsan iyi olur."

Bu sözler omurgamda bir ürperti yarattı. Göğsünü sırtıma bastırırken, sıcak ereksiyonu kıcıma doğru kaydı. Her iki elimi de Avuçlarımı fayans duvara dayadım ve gözlerimi kapadım. Geçtiğimiz birkaç hafta uzun bir ön sevişme dönemi olmuştu, bu yüzden çoktan ıslanmışım. Bir şey almak için kapıyı kısa süreliğine tekrar açtı. Arkamı döndüğümde bir prezervatifin ambalajını dişleriyle vahşice yırttığını gördüm. Yavaş bir hamleyle içime girmeden önce lastiği sikinin üzerine yaydı.

"Oh Tanrım," diye mırıldandı. İçimde hareket etmeye başladığında inledi, "Lanet olsun... Seni becermeyi özlemişim. Bunu o kadar çok hayal ettim ki.

Bunun için ölüyordum." "Ben

de," nefes verdim.

Beni daha sert sismeye başladı. Bir noktada irkildim.

"Çok mu sert?"

"Hayır."

"Güzel. Şu anda başka bir şekilde yapabileceğimi sanmıyorum. İnanılmaz hissediyorsun."

O içime girerken ıslak bedenlerimiz birbirine çarpıyor, tırnaklarım harca batıyordu. Hamleleri sert ve bazen acı vericiydi ama

Biraz acıtsa bile, çok doğru, çok mükemmel hissettirdi. Ona doyamıyordum.

Nefes alış verişi aniden düzensizleşti. "Yapamam... çok fazla... Ben..."

" yok. Bırak, Sevin."

"Siktir..." Bir saniye sonra inlemeleri banyoda yankılanırken beni kendine daha da sıkı çekti. O kaslarını sikinin etrafında kasıldı, kendi orgazmım içimde spazm yarattı. Onunla seks yapmanın ne kadar yoğun olduğunu neredeyse unutmuştum. Hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

İçimde kaldı, enseme doğru nefes alıp veriyordu. Beni çevirdi ve şefkatle öptü, sonra düşün zemininde dizlerinin üzerine çökerek beni şaşırttı. Karnımı nazikçe öperken ve "Beni bir daha asla terk etme" diye fısıldarken su ipeksi siyah saçlarının üzerinden akıyordu.

Gözleriyle buluşmak için diz çöktüm ve ensesine yapıştım. "Seni bir daha incitmektense ölmeyi tercih ederim."

Elini uzatarak beni ayağa kaldırdı ve musluğu kapatıp saçlarımdaki nemi sıkarak temizledi. Bir havlu alıp vücudumu ve kendi vücudunu sildikten sonra beni yan taraftaki yatağına götürdü.

Üzerimde dört ayak üzerinde durdu ve kollarıyla beni kilitledi. "Artık orada uyumayacaksın, tamam mı? Seni her gece burada, yanımda istiyorum."

Onun bu sözlerini duyunca gözlerim dolmaya başladı. Her ne kadar anlasam da misafir odasında uyumak zorunda kalmam her zaman çok canımı yakardı.

"Nancy artık arayıp sormayacak," dedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. O senin için bir arkadaş oldu."

"Evet, ama o da eski kız arkadaşım ve seni üzmem istemiyorum. Ben de senden ayrışını beklerdim. Birbirimizi incitmeyi bıraktık, tamam mı?"

Başımı salladığımda, sessizce üzerimde gezinmeye devam etti. Bu kadar kayıp, bu kadar acı ve o hala gözlerinde parlayan aynı sevgiyle bana bakabiliyordu.

"Arkana yaslan."

"Ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeği konusunda verdiğim sözü yerine getirmek niyetindeyim."

Gözlerim boynundan aşağı, karın kaslarının altındaki oyulmuş V'ye ve bir kez daha muhteşem bir şekilde sertleşmiş olan sikine doğru kaydı.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

"Vücudun hatırladığımdan daha da inanılmaz."

Bacaklarımı araladı ve avuçlarını gövdemın uzunluğuna yavaşça ovuşturdu, sonra eliyle amımı sahiplenerek kavradı ve "Bu vücut benim. Onu bir daha kimseye göstermeyeceğime söz ver."

"Söz veriyorum."

Sonra yüzünü bacaklarımın arasına indirdi. Dudaklarının ıslaklığını ve sıcaklığını hassas tenimde hissettiğim anda gözlerim geri kaçtı.

Diliyle klitorisime baskı uygulayarak beni orgazma ulaştırana kadar yaladı ve emdi. Şimdiye kadar bana oral seks yapan tek kişiydi.

O gece onun yatağında, yani bizim yatağımızda iki kez daha yavaşça seviştik. Muazzam bir duyguydu, çünkü yıllar önce o toprak yolda birbirimize rastladığımızdan beri ilk kez, doğal olarak gelen şeyi yapmakta gerçekten özgürdük.

Tek istediğim onu sevmekti. Yine de aşkımızın en büyük temsili hayatlarımızda eksik kalmaya devam ettiği sürece her şey mükemmel olmaktan uzak olacaktı. Kalbinde her zaman bir boşluk olacaktı. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım.

BÖLÜM 26

SEVIN

Evangeline ve benim saklanmamız resmen sona ermişti. Sonunda Lance'e bir çift olarak açıldık ve sanki sadece onun boşanmasından sonraki aylarda yakınlaşmışız gibi göründük. Elbette Olga gizli geçmişimiz hakkındaki gerçeği biliyordu ama aptalı oynamaya devam etti. Kimse Rose hakkında tek kelime etmedi. Şimdilik en iyi karar buydu. Şaşırtıcı bir şekilde, Lance ve Emily birlikte olduğumuz gerçeğini kabullenmiş görünüyorlardı.

Sutton Provisions'daki rolüm yıllar geçtikçe daha da büyüdü. Artık Operasyon Müdürüydüm, sığır eti işleme ve üretimini denetliyordum. Bir gün, şirket başkanı olarak Lance'in yerini alacaktım. Elle'in gidişiyle, Evangeline'le birlikte olmam Lance'in gözünde ailenin kalıcı bir üyesi olarak sağlamlaşmama yardımcı oldu sanırım. Kabulü gerçek olamayacak kadar iyi görünse de, bunu memnuniyetle kabul ederdim.

Evangeline hâlâ Addy'nin SEAL Autobody adını alan dükkânında çalışıyordu. SEAL isimlerimizin bir oyunuydu: Sevin, Evangeline, Addy ve Luke. Bazen o işten gelmeden önce eve gelmek için erkenden sıvıştırdım. Onu yağlanmış ve kirli yakalamak beni çok tahrik ederdi.

Böyle bir öğleden sonra, ev telefonu çaldığında sabırsızlıkla kapıdan içeri girmesini bekliyordum.

"Alo?"

"Bu Sevin Montgomery mi?"

"Evet."

"Benim adım Genia Simonsen. Ben-"

"Kim olduğunu biliyorum." Midem bulandı. "Rose'a bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sizi telaşlandırdığım için özür dilerim."

bir oh çekerek, " oluyor?" diye sordum.

"Seninle iletişim halinde olmamam gerekiyor. Robert çok sinirlenirdi."

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Evangeline son haftalarda benimle birkaç kez temasa geçti.

Bunu bana o verdi."

"Öyle mi?"

"Beni internetten buldu ve biraz gidip geliyoruz."

Evangeline Simonsen'lerle temas kurmakla ilgili hiçbir şey söylemedi. Özellikle de küçük kızımızın hayatının altüst edilmesine kişisel olarak karşı olduğunu bildiğimden, temas için bastırması beni etkiledi. Benim için çaba sarf ediyordu.

"Ne tartışıyordunuz?"

"Evangeline, ikinizin de Rose ile biraz zaman geçirmenize izin vermem için beni ikna etmek umuduyla kadın kadına benimle bağlantı kurmaya çalıştı."

"Kocanız onu görmenin asla bir seçenek olbana çok net bir şekilde ifade etti."

"Evangeline, Rose'un sizin kim olduğunuzu bilmediği ama yine de ikinizin onu yarı düzenli olarak görebileceğiniz bir şey ayarlayıp ayarlayamayacağımı sordu. Robert'la bu konuyu konuştum ve korkarım buna kesinlikle karşı."

"Yani, bunu bize bildirmek için mi aradın?"

"Şey, aslında, bir şey oldu."

Sesindeki ton beni oturmaya teşvik etti. "Ne oldu?" "Robert birkaç ay önce işinden çıkarıldı. O sadece eyalet dışında bir pozisyon teklif etti."

"Eyalet dışı mı? Neresi?"

"Oregon."

Bu kelimeyi söyler söylemez göğsüm ezilmiş gibi hissetti. "Taşınıyor musun? Onunla mı gidiyorsun?"

"Korkarım öyle. Başka seçeneğimiz yok."

"Robert ne iş yapıyor? Ona Sutton'da bir iş verebilirim. I-"

"Bunu kabul etmeyeceğini biliyorsun. Taşınmayla ilgili düzenlemeler çoktan yapıldı. Sadece bir şekilde bilmeye hakkın olduğunu düşündüm."

"Bunun için minnettarım ama dürüst olmak gerekirse tam bir şok içindeyim. Onu her gün de, sadece bir kasaba ötede olduğu gerçeği beni teselli ediyor."

"Düşünüyordum da belki gitmeden önce onu görmek istersiniz. Onu halka açık bir yere götürebilirim. Bunu tesadüfi bir buluşma gibi gösterebiliriz. Sadece ona gerçek isimlerinizi söyleyemezsiniz. babasına bir şeylerden bahsediyor."

Babası.

Ortaya attığı bu dokunaklı bomba beni sersemletip sessizliğe gömdü.

Genia devam etti, "Evangeline'in daha fazlasını umduğunu biliyorum, ama bu mümkün olmayacak, özellikle de şimdi taşıyoruz." Durakladı. "Robert yarın şehir dışında olacak. Büyük kızlarımla birlikte bir okul gezisine refakat edecek. Müsait olur musun? Ona öğle yemeği hazırlayabilirim, Rose'la ikimizin arasında bir yerde bir oyun parkında buluşabiliriz."

"Elbette müsait olacağız. Yapmam daha önemli bir şey olamaz. Bize sadece yeri ve zamanı bildirin. Orada olacağız."

Evangeline ve ben erken geldik. Onunla geçireceğimiz zamanı kaçırma riskini almak istemedik. Güneş mavi kauçuk oyun alanı yüzeyinde parlıyordu. Parkın kenarındaki banklardan birine oturduğumuzda gölgelerimizi görebiliyordum.

Yolda kahve almıştık ve Evangeline şimdi strator bardağı parçalıyordu.
"olma."

"Elimde ," dedi ve fincanı parçalamaya devam etti.

Etek ve şık bir bluz giyen Evangeline bu durum için fazla şıktı. Bir şey söylemedim çünkü bunun onu daha özgüvenli hissettirdiğini biliyordum; iyi bir izlenim bırakmak istiyordu.

Kendi sinirlerim de harekete . Gözlerimi kapatarak yakındaki sahadan gelen basketbol topu seslerini ve kalabalık oyun alanında ebelemece oynayan çocukları dinledim.

Birden sosisli sandviç kokusu burnuma geldi ve gözlerimi açmamı sağladı. Arkamızdaki çitin hemen dışına bir yemek kamyonu park etmişti.

Ona döndüm. "Sen de ister misin?"

Başını iki yana salladı. "İştahım yok. Senin var mı?"

"Hayır." Gülümsedim.

Birkaç dakika sonra, onu görmeden önce adını duydum.

"Bekle, Rose!"

Annesini görmezden gelip doğruca kırmızı tüp kaydıracağın üzerindeki tırmanma kulesine koşarken siyah saç örgüleri ileri geri sallanıyordu.

Genia Simonsen bize doğru yürürken Evangeline ve ben hep birlikte banktan ayağa kalktık.

Elinde küçük bir soğutucu vardı ve "Üzgünüm. kendi aklı var. Acıktığında ya da susadığında geri gelecektir. Ne zamandır bekliyorsunuz?"

"Uzun sürmedi," diye yalan söyledi Evangeline. Aslında o kadar erken gelmiştik ki buradaki ilk insanlar bizdik.

"Taşınmak için toparlanmakla çok meşguldük. Evden çıkacağı için biraz heyecanlı."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Evangeline dudaklarını yalayıp sahte bir gülümseme takınırken.

Rose bize doğru koşana kadar garip bir şekilde havadan sudan konuştuk. "Anne, susadım."

Genia soğutucuya uzandı. "Suyunuz burada."

Rose kapağını kapatmadan önce bir dikişte içti. Bize bakmadı ve tekrar havalanmaya başladı.

"Bir dakika bekleyin, küçük hanım!" Genia bağırdı. "Tekrar kaçmadan önce arkadaşlarıma merhaba de."

"Merhaba." Özellikle benimle göz teması kurdu ve sonra kolumu inceler gibi . "Seni hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. Topumu bulmama yardım ettin."

Vay canına.

"Bu doğru. Bu aylar önceydi. Beni hatırladığına inanamıyorum."

"Kolundaki E harfini hatırlıyorum."

Ön kolumdaki dövmeyle bakarken kıkırdadım. "Çok zekisin."

"E ne anlama geliyor?"

Ne söyleyeceğini merak ettiğim için bir soruyla karşılık verdim. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Elmo?"

Üç yetişkin onun cevabına gülerken, Rose o kadar sevimli görünüyordu ki Orada şaşkın şaşkın duruyordu. Gömleğimin hemen altında kendi adının yazılı olduğu bir dövme olduğunu bilmiyordu. Yakın zamanda kalbimin üzerine *Rose* dövmesi yaptırmıştım.

"E, Evangeline'i temsil ediyor."

Genia hafif bir uyarı bakışıyla bana baktı. İsimlerimizi söylemememiz gerektiğini unutmuştum. Düşünmüyordum. Evangeline

Bana da baktı, cevabıma şaşırılmış görünüyordu. Bir keresinde yanlışlıkla E harfinin Elle anlamına geldiğini sanmıştı; oysa her zaman Evangeline anlamına geliyordu.

"Evangeline kim?" Rose sordu. "Özel biri."

"Köpeğiniz gibi mi?"

" gibi bir şey. Köpeğiniz var mı?" "Hayır. Annem bir tane almamıza izin vermiyor."

Sana bir köpek alırdım. Ne istersen.

İlk kez Evangeline'e döndü. "Saçını beğendim." "Teşekkür ederim. Ben de seninkini beğendim."

Saçları tıpatıp aynıydı.

Birdenbire Rose kaydırağın olduğu yöne doğru fırladı.

Evangeline sessiz kaldı ama Rose'a bakmaktan da vazgeçmedi. Kızımızı ilk kez şahsen gördüğümde yaşadığım duyguları onun da yaşadığından şüpheleniyordum. Onu düşünmek bir şeydi, ama kanlı canlı karşınızda görmek bambaşka bir şeydi, özellikle de Rose kadar değerliyse.

Gözlerini Rosedan ayırmayan Evangeline sonunda konuştu. "Engeliyle genel olarak nasıl başa çıkıyor?"

"Bildiği tek şey bu, bu da bazı açılardan hayatının ilerleyen dönemlerinde işlevselliğini kaybetmekten daha kolay." Genia sözlerine devam ederken düşüncelerim hemen Elle'e döndü: "Onu her zaman hayattan vazgeçmemesi için teşvik ettik.

yapamayacağını düşündüğü şeyler. Beyzbol gibi. Bu biraz zaman aldı ama sonunda neredeyse diğer çocuklar kadar iyi oynayabildi."

Başımı sallayarak onayladım. "Onu olabileceğinin en iyisi olması için cesaretlendirerek yaptığın şeyi takdir ediyorum. Teşekkür ederim."

"Evlat edinmeye karşı çıkmadığınız için teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

"Bir gün ona söyleyecek misin?" diye sordum.

"Emin değiliz."

"Bilmeye hakkı var."

"Bunu düşünüyoruz ama yakın zamanda değil."

"Kız kardeşlerinden neden bu kadar farklı görüldüğünü hiç sormadı mı?"

Genia bana cevap veremeden Rose bize doğru koştu. Poposu kir .

"Capri Sun'ımı alabilir miyim?"

"Bu ögle yemeği için. Şimdi oturup yemek ister misin?"

"Evet."

Genia Rose'a fıstık ezmesi ve jöleli sandviç ile meyve suyu poşetini uzattı. Bankta yerini alarak yemeğini yemeye başladı ve ağzı doluyken bana döndü.

"Neden adını bir numara?"

"Ne demek istiyorsun?" "Adın..."

"Yedi." Genia'nın gözleri büyüdü.

"Sana adımımı hiç söylemedim." "Babama bir kere söylemiştin."

O gün beyzbol sahasında Rose'u kovmadan önce Robert'a adımımı söylediğimi unutmuştum.

"Bunu nasıl hatırladın?" "Bir sayıyı hatırlamak kolaydır."

Evangeline'e döndü. "Senin adın ne?" Tereddüt eden kız sonunda "Sienna" dedi.

"Bu çok güzel."

"Teşekkür ederim. Rose da öyle."

Rose çiğnerken mırıldandığı bir şey yaptı. Bir noktada, ona odaklanmış olan Evangeline ve ben birbirimize baktık ve *"Bunu biz mi yaptık?" dercesine* gülümsedik.

Rose sandviçinin kalanını bana uzattı. "Bunu ister misin?"

Genia güldü. "Rose, senin artık arılar yemek istediğini sanmıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" "Fıstık ezmesi ve jöleye bayılırım!" diye şaka yaptım. Ondan aldım ve yüzümü doldurdum, aşağıdaki gibi sesler çıkardım Kurabiye Canavarı. Rose gülmeye başladı.

Kıkırdaması dindiğinde, bacaklarını rahatça ileri geri salladı ve rastgele "Origami'ye gidiyoruz" dedi.

"Oregon mu?"

"Evet. Oregon."

"Duydum. Bu konuda ne hissediyorsun?" "Gitmek istemiyorum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum."

"Sen de mi oraya taşınyorsun?"

Keşke.

Onun gidişiyile ilgili kendi hislerimden fark etmedi.

"Hayır, ama daha önce de taşındım. Korkutucu olabilir ama Oklahoma'dan Kansas'a taşındığımda hayatımı değiştiren harika insanlarla tanıştım. İnanılmaz şeyler oldu. pişman değilim. Birincisi, eğer taşınmamış olsaydım, şu anda burada seninle birlikte olamazdım."

Tabii ki, gerçekten anlamadı. Anlamaması gerekiyordu.

"Fıstık ezmesi ve jöle yiyemezsin."

"Doğru...evet." Sırıttım. "Unutma ki bazen ilk başta kötü ya da korkutucu görünen şeylerden iyi şeyler çıkabilir."

"Kolum gibi mi? Yarısını nasıl kaçırıyorum? Bir gün, mutlu olacağım Bu

mu Buna nasıl yanıt vereceğimi düşünmek zorunda kaldım.

?" Sorusuna tam olarak cevap veremediğim için basitçe şöyle cevap verdim beyzbol oynuyorsun. Kendinle gurur duymalısın."

Rose tipik bir şekilde aniden koltuktan fırladı ve Geniaya döndü. "Biraz daha oynayabilir miyim?"

"Elbette, tatlım."

Orman doğru koştu.

Genia soğutucuyu toplarken birkaç dakika boyunca sessizce onu izledik. Bir ara Rose maymun demirlerinin dibinde durmuş yukarı bakıyordu. Başka bir kızın tırmanışını izliyordu. Kalbim kırıldı çünkü bunu yapmayı çok istiyor gibi görünüyordu.

Ayağa kalktım ve ona doğru koştum. "Yardım ister misin?" "Evet."

Sağ eliyle ilk çubuğu kavradığında onu yukarı kaldırdım. Kendini asılı bıraktı ve gücünü kaybetmeye başladığında, onu bir sonraki bara taşımadan önce biraz dengeliyordum. Asılı kaldığı sürece küçük bir kol her birinin üzerinde durabiliyordu. O yorulana kadar birkaç kez bu şekilde maymun çubuklarına bindik.

"Ne düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkti. "O kadar da değil."

Yanıtına gülerek başımı arkaya eğdim. "Yapamayacağını düşündüğün zaman daha eğlenceliydi, değil mi?"

"Evet."

Kıkırdadığında, göğsümün içinde donuk bir ağrıya neden oldu.

Genia elini bize doğru salladı. "Gitsek iyi olacak, tatlım."

Rose bana bakarken güneş iri kahverengi gözlerinde parlıyordu. "Gitmek istemiyorum."

"Biliyorum ama anneni dinlemek zorundasın" demek bana acı veriyordu. Kendimi yenilmiş hissederek Rose'la birlikte Genia ve Evangeline'in beklediği banka doğru yavaşça yürüdüm.

Genia'yı kenara çektiğimde Rose biraz su içiyordu.

"Gitmeden önce onun için size vermek istediğim bir şey var. Size nasıl ulaştırabilirim?"

"Ne oldu?"

"Bu bir mektup ve aile yadigârı. Eğer ona söylemeye karar , bunu almasını isterim."

"Bu hafta şehirden ayrılmadan önce tek başıma uğrayıp alabilirim."

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Rose suyunu atmak için geri dönüşüm kutusuna koştu. Döndüğünde, küçük elini salladı ve "Pekala... hoşçakal." dedi. Sanki o anda gitmesi dünyamızı harap etmeyecekmiş gibi.

Genia oyalandı, sıradan bir vedadan daha fazlasına ihtiyacımız olacağını biliyordu.

"Sarılabilir miyim?" diye sordum. Yanıtını beklemeden diz çöktüm, o da bana doğru yürüdü ve tereddüt etmeden kollarıma atıldı.

Çok güveniyorsun.

Lütfen dikkatli ol Rose.

Rose'un başına gelenleri öğrenmeden önce dualarımı hiç dile getirmezdim. Şimdi ise her gece dua ediyor, Tanrı'dan ona göz kulak olmasını istiyordum. Belki de Rose'a kadar Tanrı'ya hiç gerçekten inanmamıştım. O benim Tanrı'nın varlığının ilk canlı kanıtıydı. mucizeler, sevginin kişileştirilmesi. Belki de benim için Tanrı sevgiydi.

Fıstık ezmesi ve temiz hava gibi kokuyordu. Burnumu onun saç örgüsüne gömerek kokusunu hafızama kazımaya çalıştım, bir yandan da gözlerimi yakan yaşların geçmesi için dua ettim. Onu korkutmak istemiyordum. Her ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da, bir yanım "*Ben senin babanım*" diye bağırarak istiyordu. Her zaman ona duyduğum sevginin Evangeline en güçlü olanıydı; Rose'a olan sonsuz gibi görünen aşkımla kıyaslanamazdı bile.

O benim hayatımın gerçek aşkıydı.

Sakinliğimi korumak için dudaklarımı birbirine kenetledim ve ayrılmadan önce sarılmamızın son saniyelerini değerlendirdim.

Evangeline bir süredir tek kelime etmemiştii. "Ben de bir tane alabilir miyim?" diye sorduğunda beni şaşırttı.

"Tamam."

Rose'un sırtı bana dönüktü, bu yüzden tek görebildiğim gözyaşlarını engellemek için gözlerini sımsıkı kapatan Evangeline'di. Rose'u bıraktığında, kimse görmeden gözlerini silmek için hızla arkasını döndü.

Genia, Rose'u elinden tutup otoparka doğru götürürken, "Kendine iyi bak," dedi.

Evangeline ve ben donup kaldık, Rose arabanın içinde gözden kaybolana kadar yaptıkları her hareketi izledik.

Otoparktan çıkmak için tekrar bizim bulunduğumuz yerden geçeceklerini bildiğimden kaldım. Yeşil Subaru geçtiğinde Rose arka koltuktan bize son bir kez el salladı. Ona gülümsedim, ama bir saniye sonra o gittiğinde, gözyaşları nihayet geldi. Evangeline yüzünü göğsüme gömdü ve ikimiz de içimizde tuttuğumuz her şeyi dışarı döktük.

Onu bıraktığımda gözlerindeki yaşları sildim ve "Bir gün bize geri dönecek. Bunu biliyorum. Ona söyleyecekler."

Burnunu çekerek, "Ya bizden nefret ederse?" diye bağırdı. "O zaman geldiğinde her şeyi açıklarız."

Üzüntümün öfkeye dönüşmesine izin vermek çok kolaydı. Artık bu şekilde yaşayamazdım. Rose'u kaybetmek bir anlamda Evangeline'e olan sevgimin nihai sınavıydı. Affetme olmadan koşulsuz sevgi mümkün değildir. Eğer hayatımıza gerçekten devam edeceksek, ona söylemem gereken bir şey vardı, her ne kadar bunu gerçekten ifade ettiğimden yüzde yüz emin olmasam da. Söylenmesi .

Onu tekrar kendime çektim ve kulağına fısıldadım, "Seni affediyorum."

Omzuma doğru iç çekti. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Çünkü seni bu kadar çok seviyorum."

"Bugün gerçekten de kaybettiğimiz her şeyin farkına varmamı sağladı."

"Bir şey kaybettik. Ama aynı zamanda onu seven bir aile kazandı... üç kız kardeş. O mutlu. Bu da önemli."

Kendini kollarımdan kurtardı. "O mutlu, peki ya biz?" "Oraya varacağız."

Yüzündeki şüphe ifadesini görünce

Elimi çenesine koyarak göz teması kurmasını sağladım. "Hey. Sen benim için yeterlisin."

Bu güvence tahmin edebileceğimden çok daha önemli hale geldi.

Takip eden yıllarda her şeyi denedik ama Evangeline bir daha asla hamile kalamadı. Rose'a olan tek hamileliğinin hayatımızın gidişatı üzerinde böylesine derin bir etkisi olduğu düşünöldüğünde, bu üzücü bir ironiydi.

Rose taşındıktan bir yıl sonra, Evangeline ve ben ilişkimizin başladığı şekilde evlendik: çimenli bir tepede yalnız başımıza, tek Kansas'ın serin esintisine tanık olduk. Evangeline biri kızımız, diğeri annem için olmak üzere iki gül ve Elle'in en sevdiği çiçek olan mavi ortancalar taşıdı. Ardından Addy'nin arka bahçesinde Teksas tarzı barbekü şeklinde bir resepsiyon düzenlendi. Birkaç konuk arasında Emily ve ona kur yapan Zachary adında bir adam da vardı. Ayrıca Luke ve yeni erkek arkadaşı Alexander da vardı.

Çocuksuz kaldık, çocukbazı insanların zaman zaman hayalini kurduğu bir hayat yaşadık: çok fazla dışarıda yemek yemek, tatile çıkmak, istediğimiz zaman istediğimiz şeyi yapma özgürlüğüne sahip olmak. Bu Evangeline ve ben dünyaya karşıydık. Hayatımızı bir paylaşmak için her şeyimizi verirdik; ama bu mümkün değildi. Bu, başka türlü güzel bir yaşamın önündeki dikendi. Birçok yönden, hayat bir gül gibiydi -Güzeldi ama muhteşem kırmızı çiçeğe bazen acı veren dikenli yollar da yok değildi. Eğer kırmızı çiçek hayatın en güzel yanını temsil ediyorsa, bizim çiçeğimiz de Rose'la oyun parkında buluşmamızdan on yıl sonra sıradan bir Pazartesi öğleden sonrasında açtı.

Evangeline postayı kontrol etmek için dışarı çıkmış ve elinde titreyen bir zarfla eve gelmişti. İade adresi etiketindeki isme bir kez baktığımda her şey anlam kazandı.

Rose Simonsen.

BÖLÜM 27

GÜL

Sevgili Rose,

Eğer bunu okuyorsanız, belli ki aileniz size doğruyu söylemiş.

Size söylemek istediklerimi tek bir mektupta özetlemekte zorlanıyorum.

Sanırım merhaba diyerek başlamalıyım. Benim adım Sevin Montgomery, ve Ben senin babanım. Tanrım, şu an kendimi Darth Vader gibi hissediyorum. (Şimdi fark ettim, muhtemelen onun kim olduğunu bilmiyorsun!)

Aslında birkaç kez karşılaşmıştık. Hatırlayabiliyor musun bilmiyorum.

Beş yaşındaydın, altıya gidiyordun. İlk seferinde T-ball maçında topunu ben de bulmana yardım etmiştim. İkinci karşılaşmamızda annen Genia, Kansas'tan Oregon'a taşınmadan hemen önce seni oyun parkına getirmişti. Öz annen Evangeline de o gün benimleydi. Genia seni parka getirdi, böylece taşınmadan önce seni görebilecektik. Gerçekte kim olduğumuzu bilmiyordun. Maymun demirlerini hatırlıyor musun? Geçmişini düşün. Hatırlamaya çalış. O bendim.

Her neyse, muhtemelen annenle benim senden nasıl merak ediyorsundur.

Bu çok uzun bir hikaye ve hazır emin değilim. Bunu okurken kaç yaşında olduğunu bilmeme imkan yok. Sana söyleyebileceğim tek şey, o zamanlar annen Evangeline'in başka seçeneği olmadığını düşündüğü. Ailenin sana kendisinin verebileceğinden daha iyi bir hayat inanıyordu. Bir gün sana her şeyi dürüstçe açıklayacağıma ve bu karara yol açan koşullarla ilgili her soruna cevap vereceğime söz veriyorum.

Ne yazık ki, seni birkaç yıl sonrasına kadar öğrenemedim - beyzbol sahasında ilk karşılaşmamızdan kısa bir süre öncesine kadar. O zamana kadar sen

Zaten evlat edinen ailenle mutluydun ve yerleşmiştin. Ailen sana gerçeği söylemeye hazır değildi ve ben de vicdanen senin dünyanı parçalayamazdım. Senin için onlarla savaşmamamın tek sebebi buydu Rose. Lütfen.

Buna inan. Bunun seni istememekle bir ilgisi yoktu. Kararım için uzun ve zorlu bir mücadele verdim.

Varlığını keşfettiğim ilk andan itibaren sana umutsuzca aşık olduğumu bilmeni istiyorum. Seni düşünmediğim ve birlikte olmayı dilemediğim tek bir gün bile geçmedi ve geçmeyecek. I

yeterince büyüdüğünde bana geri için her gün dua edeceğim. İstedığinin bu olup olmadığına karar ver. Lütfen Evangeline'e senden vazgeçmeye karar verdiği için kızma. O da seni çok seviyor.

Annen Genia'ya bu mektupla birlikte bir yüzük verdim. Annemin evlilik yüzüğüydü. Sana onun adını vermişler, büyükannen Rose'un. Aslında tıpkı ona benziyorsun çünkü sen de bana benziyorsun.

Ne zaman yüzüğü birine vermem gerekse, bunu engelleyecek bir şey oldu. Muhtemelen senden başka hiç kimse için tasarlanmadığı içindir. Umarım onu takarsın ve sana ne kadar çok sevildiğini hatırlatır.

Seninle gurur duyuyorum Rose. Bu hayatta başka bir şey başaramasaydım, bu benim için yeterli olurdu. Çünkü sen benim en büyük başarımısın. Senin varlığın iyi ki doğmuşum dedirtmeye yetiyor. Hayatımın erken dönemlerinin çoğunu yaşama amacımı merak ederek geçirdim. Bu da başka bir günün hikayesi. Umarım o gün gelir, ama seçim senin değerli kızım.

Bu mektup seni üzmemek için yazılmadı. Ve eğer istemiyorsan kesinlikle beni ya da Evangeline'i görmek zorunda değilsin. (Annen ve ben geri döndük beraberdik.) Sadece seni sevdiğimizi ve her zaman seveceğimizi bil. Adresimiz: 11 Briar Yolu, Dodge City, Kansas. Hiç taşınmayı düşünmüyorum, çünkü beni her zaman bulabilmeni istiyorum. O gün gelene kadar... Seni seviyorum.

-Baba (ya da Sevin... Hangisini tercih ederseniz.)

Gözlerimi silerek mektubu kaçınıcı kez yeniden katladım ve zarfın içine geri koydum Okumak hiç bu kadar kolay olmamıştı. En anlamlı kısım, son birkaç cümlemin üzerindeki mavi tükenmez mürekkebin bulaşmış olmasıydı. Sanki su çarpmış gibi görünüyordu ve sonlara doğru gözünden bir damla yaş düşüp bu kelimelerin üzerine mi düşmüştü diye düşünmeme neden oldu.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca mektuptaki her şeyi yeniden düşünmek için çok zamanım olmuştu. Muhtemelen haklıydı. Beş yaşımdayken ailem bana gerçek biyolojik çocukları olmadığımı söyleseydi, bu beni mahvederdi. Kız kardeşlerim Janelle, Cassie ve Trinity benim tüm dünyamdı. Her ne kadar birbirimizden ayrılamaz olsak da, koyu renk yüz hatlarım nedeniyle kendimi hep farklı hissetmiştim. Bu yüzden, o zamanlar onlarla gerçekten akraba olmadığımı öğrenmek beni mahvederdi. Bunu gerçekten anlayacak ya da kabul edecek kadar duygusal olgunluğa sahip olmayabilirdim.

Bu, on altı yaşında öğrenmenin o kadar da kolay olduğu anlamına gelmiyor. On altının onlar için neden sihirli bir sayı olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Ailem bir gece softbol maçımın sonu beni tek başıma oturttu ve her şeyi anlattı. Üniformamı bile değiştirmemiştin.

Kız kardeşlerim daha sonra sanki bir işaretle birlikte odaya girmiş ve şok biraz geçtikten sonra sohbete . Her şey çok gerçeküstü görünüyordu. Aynı zamanda, hayatım boyunca taşıdığım açıklanamaz eksiklik hissi şimdi tamamen anlamlıydı.

Çocukluğumun kutsanmış olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Babam Oregon'da işe başladıktan sonra ailemiz için işler daha da kolaylaştı. Daha büyük bir eve, harika bir mahalleye taşındık. Mükemmel bir Amerikan terbiyesiydi. Yine de, tanımlanamayan bir şey hep eksik gibiydi. Belki de ruhumun derinliklerinden geldiği için tanımlayamıyordum.

Annem ve babamın ifşa olduğu gece, annem elinde bir zarf ve küçük mavi bir kutuyla yatak odama girdi. Eşyaların öz babamdan geldiğini açıkladı ve ben mektubu okurken odada kalmasını isteyip istemediğimi sordu. Mektubu yalnız okumayı tercih ettim, o da gitti.

Sözleri aracılığıyla ona hissettiğim ani bağı beklemiyordum. Aslında hiç beklemediğim şey, gerçekten tanıştığımızı öğrenmekti... ve hatırladığımı.

Onu hatırladım.

Tam olarak değil. Ama siyah saçlı yakışıklı bir yabancıyla tanıştığımı hatırlıyorum. Maymun demirlerinde bana yardım ettiğini hatırlıyorum. Onunla bir bağ hissettiğimi ama nedenini anlamadığımı hatırlıyordum. Söylenenlerin çoğunu hatırlamıyordum. Ben de hatırlayamadım Evangeline'i ya da neye benzediğini.

Açıkçası, mektup bana tüm bilgileri sağlamadı çünkü pek çok şey açıklanmadan bırakılmıştı. Evangeline'e bu kadar kötü ne olduğu ya da Evangeline'i öldürdüğünü söylerken neyi kastettiği hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyordum.

neden doğduğunu hep sorguladım. Yine de mektubun bana verdiği cevaplar ve ortadan kaldırdığı belirsizlikler için minnettardım.

Bu belge olmasaydı, öz ailemin beni doğuştan sahip olduğum kusur nedeniyle evlatlık verdiğini düşünebilirdim.

O gece kutuyu açtığımda, içinde iki safir arasına yerleştirilmiş küçük ama ışıltılı markiz şeklinde bir pırlanta vardı. Benimkini kullanarak

protez sol elimi, sağ yüzük parmağımın üzerine yerleştirmiştim.
Büyükanneimin parmakları narin olmalıydı, çünkü tam oturmuştu.

Gerçeği öğrendiğimden beri mektubu birkaç kez tekrar okudum ve her cümlesini inceledim. Ailem nasıl devam edeceğime dair seğimin tamamen bana ait olduğu konusunda netti. Tüm bunlarla yüzleşmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim.
Ona ulaşma cesaretini bulmam için haftalar geçmesi gerekti.

Araba gri evin önünde durdu. Kansas hakkında hatırlayabildiğim kadarıyla hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Yan bahçede, koyu renk saçlı bir kadının sarışın bir adamla içkilerini yudumlarken öpüştüğünü gördüm. Bu beni telařlandırđı. O Evangeline miydi? Sevin'e bir şey mi olmuştu? Birkaç hafta önce ona, kendi mektubunu aldığını bildiren bir mektup göndermiştim. Ondan daha fazla zaman istedim.
ve ona tekrar yazacağıma söz verdim. Bunun yerine, okul tatilinde buraya uçmak gibi acele bir karar verdim. Ailem, önce aramadan Kansas'a gelmeme şiddetle karşı çıkıyordu ama numarası bende yoktu ve gerçekten her şeyi kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

"Burası 11 Briar Yolu mu?"

"Evet, işte . Geldik," dedi şoför. "Geri gelip sizi teyzenizin evine götürmemi istediğinizde numaram sizde var."

Ailem beni havaalanından Dodge City'ye kadar götürmesi için bir araba servisi tutmuştu. Buraya yalnız gelmek için ısrar etmiştim. Spearville'de annemin kız kardeşiyle kalmam şartıyla kabul ettiler.

"Görmek istediğim kişilerin evde olmaması ihtimaline karşı birkaç dakika takılabilir misin?"

"Elbette. Bana mesaj at, ne yapmamı istediğini söyle."

Yavaşça öpüşen çiftte yaklaşırken boğazımı temizledim. Kalbim küt küt atıyordu.

Annem miydi o?

"Alo?"

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Sevin Montgomery burada mı yaşıyor?" "Senin adın ne?"

"Rose."

Yüzümü incelerken ağzı açık kalmıştı. "Rose mu dedin?"

"Evet. Sen kimsin?"

"Emily... Evangeline'in kız kardeşi." Endişeyle omzunun arkasına baktı. "Geleceğinizi bilmiyorlar mıydı?"

Teyzem.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Gözleri başladı. "Evet. Evet, biliyorum. Ben... Ben daha yeni buldum Çok yakın bir zamanda. Aman Tanrım." Ağzını kapattı ve tekrarladı, "Aman Tanrım. Buna inanamıyorum." Sonra birden beni kucakladı. Yanında duran adam gerçekten kafası karışmış görünüyordu. Hâlâ telaşlıydı, onu tanıştırmak için döndü. "Um... üzgünüm, bu benim kocam... um..."

"Zachary," diye hatırlattı ona.

"Neredeler?" diye sormadan önce ona el salladım.

Emily hâlâ yüzümü ki, "İçeride yemeği dışarı çıkarmaya hazırlanıyorlar. Biz de tam yemek yemek üzereydik. dışarıda."

Başparmağımla bekleyen arabayı işaret ettim. "Geri gelebilirim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gitmemi engellemek için ellerini uzattı. "Sakın kıpırdama! Orada kal." Uzaklaşırken mırıldanmaya devam etti, "Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Zachary ve ben sessizce beklerken birbirimize garip bir şekilde gülümsedik. Boğazım kurudu. Gerçekten bir bardak suya ihtiyacım vardı. Düşüncelerim yarışıyor. *Ne söyleyecektim? Ona Sevin mi diyecektim?*

Bayım.

Montgomery mi? Onun... Evangeline? Evli miydiler? Bay ve Bayan Montgomery? Hayır... Ben onlara Sevin ve Evangeline derdim.

Ayak seslerini duyup başımı kaldırdığımda elbisemdeki tiftik parçalarını endişeyle temizliyordum. Kalbim daha hızlı atıyordu.

İkisi de beni içeri almak için kısa bir süre durmadan önce dışarı çıkarken onun elini tutuyordu.

Bana hayat veren iki insan.

Evangeline şaşırtıcı derecede güzeldi, uzun siyah saçları dağınık bir düğüm halinde toplanmıştı. Elinde, Cool Whip varmış gibi görünen bir tahta kaşık tutuyordu, bu da onun kelimenin tam anlamıyla mutfaktan dışarı fırlatıldığının bir göstergesiydi. Titreyen elini ağzına götürüp donakalırken Sevin yavaşça bana yaklaştı.

Gözyaşlarını tutamayarak ellerini omuzlarıma koydu ve uzun bir süre bana baktıktan sonra fısıldayarak, "Merhaba Rose," dedi.

Beni kendine çekerken kendi gözyaşlarım beni gerçekten hazırlıksız yakaladı. Ağlamaya başladığında kalbi benimkine çarpıyordu. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordum, özellikle de Evangeline ile bir ilişki söz konusu olduğunda. Hâlâ bilmediğim çok şey olsa da, birkaç şey vardı emin *olduğum* şeyler *vardı*. Bir, bu adam beni seviyordu. İki, gözyaşları o mektubun mürekkebinin kesinlikle lekelemişti. Üç, aklımda hiç şüphe yoktu. Artık ona ne demem gerektiğini düşünmüyorum.

Geri çekildiğinde, parlayan gözlerine baktım ve aklımla değil, kalbimle cevap verdim.

"Merhaba baba."

DAHA FAZLA BAŞLIK İÇİN:

PENELOPE WARD'IN WEB SİTESİNİ ZİYARET EDİN:

www.penelopewardauthor.com

PENELOPE'NİN BÜLTENİNE ABONE OLUN:

<http://bit.ly/1X725rj>

**PENELOPE'DEN DİĞER
STANDALONE'LAR:**

ODA HASTALIĞI

New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın En Çok Satan 1. Kitabı

ÜVEY KARDEŞ SEVGİLİ

New York Times, USA Today ve Wall Street Journal Bestseller

KOMŞU SEVGİLİ

New York Times, USA Today ve Wall Street Journal Bestseller

COCKY BASTARD (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

New York Times ve USA Today Bestseller

STUCK-UP SUIT (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

New York Times, USA Today ve Wall Street Journal Bestseller

PLAYBOY PILOT (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

New York Times ve USA Today Bestseller

JAKE UNDONE (Jake #1)

JAKE UNDERSTOOD (Jake #2)

BENİM SKYLAR'IM

USA TODAY En Çok Satanlar

İKİZLER

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, annem hala G sınıfı bir kitap yazmam konusunda ısrar etse de (muhtemelen mümkün değil), sevginiz ve desteğiniz için aileme teşekkür ederim.

Kocama: Sevgin, sabrın ve mizahın için, kitaplarımdaki müziklere ilham verdiğin ve Sevin ismini bulduğun için teşekkür ederim.

Başından beri bana inanan Allison'a: Beni hayallerimin peşinden gitmeye ittiğin için teşekkür ederim.

En iyi arkadaşlarım Angela, Tarah ve Sonia'ya: Hepinizi çok seviyorum!

Vi'ye: bir zaman hatırlamıyorum. Sabahın erken saatlerinde ve sonrasında her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Birlikte bir kitap yazmalıyız...oh, bekle...

Julie'ye: Arkadaşlığın ve genel olarak harika bir bağımsız haydut arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Sırada ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum!

Editörüm Kim'e: Tüm kitaplarımla bölüm bölüm ilgilendiğiniz için teşekkür ederim.

Çok değerli facebook hayran grubum Penelope's Peeps'e ve gemiyi yönlendiren Kraliçe Amy'ye: Hepinize tapıyorum ve siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum!

Erika G.'ye: Nazik ruhunuz, punk gücünüz ve her şey için teşekkürler E.

Luna'ya: Arkadaşlığınız, koruyucu doğanız ve Kitaplarıma ve karakterlerime, özellikle de senin Jake'ine karşı ölçülemez bir yaratıcılık ve bağlılık.

Mia A.'ya: Her gün mesaj ve özel mesaj yoluyla -bazen aynı anda- hayatıma mizah kattığın için teşekkür ederim.

Avustralyalı Lisa'ya: Bu yıl nihayet sizinle tanışabilmiş olmak ne büyük bir hediye!

Natasha G.'ye: Sohbetlerimiz ve takdire şayan sabrınız için teşekkür ederim. (Bas!)

Bana yardım eden ve destekleyen tüm kitap blogcularına/tanıtımcılarına: Başarımların sebebi sizlersiniz. Burada herkesi listelemekten korkuyorum çünkü şüphesiz istemeden birini unutacağım. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve iyiliğinize karşılık verebilmem için benimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

TRSoR Promotions'dan Lisa'ya: Blog turumu ve yayın yıldırımalarımı düzenlediğiniz için teşekkür ederim. Harikasın!

RBA Tasarım'dan Letitia'ya: Kapak tam istediğim olana kadar benimle birlikte çalıştığınız için teşekkür ederim. Kapaklarınızın hepsi olağanüstü.

Okuyucularıma: Size hayatın günlük stresinden bir kaçış sağladığımı bilmek kadar beni mutlu eden bir şey yok. Yazmaya başlamamın nedeni de aynı kaçıştı. Bu işte doğrudan sizden haber almaktan ve yazdığım bir şeyin size bir şekilde dokunduğunu bilmekten daha büyük bir mutluluk yok.

Son , kızıma ve oğluma: Anneniz sizi seviyor. Sizler benim motivasyonum ve ilham kaynağımsınız!

YAZAR HAKKINDA

Penelope Ward, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın 1 numaralı yazarıdır.

Çok satan yazar.

Boston'da beş ağabeyi ile birlikte büyümüş ve daha aile dostu bir kariyere geçmeden önce yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir.

Penelope yeni yetişkin/çağdaş kitapları okumak için yaşıyor romantizm türü, kahve ve hafta sonları arkadaşları ve ailesiyle takılmak.

Her ikisi de hayatının ışıkları olan 12 yaşında otizmlili güzel bir kızın (Gemini'deki Callie karakterinin ilham kaynağı) ve 10 yaşında bir erkek çocuğun gururlu annesidir.

Penelope, kocası ve çocukları Rhode Island'da yaşamaktadır.

Penelope'ye e-posta : penelopewardauthor@gmail.com Bülten

Kaydı: <http://bit.ly/1X725rj>

Facebook Yazar Sayfası: <https://www.facebook.com/penelopewardauthor>

Facebook Hayran Grubu (Katılmak için talepte bulunun!)

<https://www.facebook.com/groups/715836741773160/>

Instagram: <https://instagram.com/PenelopeWardAuthor>

Twitter: <https://twitter.com/PenelopeAuthor>

Web sitesi: www.penelopewardauthor.com

kaçırmayın!

Aşağıdaki düğmeye tıklayarak Penelope Ward yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak için kaydolabilirsiniz. Hiçbir ücret ve zorunluluk yoktur.

Sign Me Up!

<https://books2read.com/r/B-A-ZLK-NOVG>

BOOKS READ

Bağımsız okuyucuları bağımsız yazarlarla buluşturmak.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

